

La inconveniència dels preservatius a les escoles

Les màquines de preservatius a les escoles han suscitat polèmica.

L'Església aposta per una educació seriosa i responsable de la sexualitat als joves

Les taxes creixents de contagi de la sida i d'embarassos no desitjats entre les joves catalanes han empès la Generalitat a llençar una provocativa campanya que ha sembrat el desconcert i no ha deixat indiferent gairebé ningú. Es basa en una pregunta realitzada als joves estudiants de segon cicle d'ESO, batxillerat i cicles formatius: què et semblaria la idea d'instal·lar una màquina de preservatius al teu centre?

Davant d'una pregunta així, i de les conseqüències que pot portar la resposta, la polèmica està servida.

Des de l'Església no han faltat veus per desaprovar amb contundència una nova campanya que s'oblida dels valors de la persona per recórrer únicament i de manera exclusiva al preservatiu en la lluita contra la sida i els embarassos no desitjats. Tant la jerarquia com els cristians de base han manifestat el seu disgust davant d'una campanya d'aquest estil, no només per la insuficiència i ambigüitat de la informació oferida, sinó també perquè consideren que pot fins i tot arribar a ser perjudicial per al jovent. És unànime l'opinió dins de l'Església que les escoles no són el lloc més adient per aquests «experiments». L'escola ha de garantir una educació sexual seriosa i responsable, que respecti els valors que vertebraven la persona humana i adverteixi als joves dels perills que té la banalització del sexe i la promiscuïtat

Pàg. 17 i 18

en primer pla

Quan la música apropa a Déu

Els cants de l'Escolania de Montserrat són un vehicle per poder pregar

Els inicis de l'Escolania de Montserrat se situen en el context de les escoles per a infants que es van formar a la tardana edat mitjana en el si d'alguns monestirs i catedrals. Vuit segles més tard, l'Escolania aplega uns cinquanta nens, de 10 a 14 anys, provinents de tota la geografia catalana, que durant quatre anys viuen i estudien en unes dependències del monestir de Montserrat. Aquí reben els ensenyaments propis de la seva edat i una base musical sòlida, però també tenen temps per al lleure i per estar amb la família. Els escolans treballen de valent diversos aspectes musicals, atès que, com afirma Joaquim Piqué i Calvo, director de l'Escolania de Montserrat, «per a molts fidels els cants de l'Escolania són un vehicle per poder pregar». I afegeix: «Els escolans arriben a aprendre el veritable sentit de la música.»

L'Escolania de Montserrat ofereix als seus alumnes una formació humana i cristiana que té en la música un dels seus principals objectius. Segons el P. Josep Maria Falcó, prefecte de l'Escolania de Montserrat, tres condicions són indispensables per a ser escolà: «Tenir una veu sana, bona oïda i que al nen li agradi cantar.»

Pàg. 2, 3, 4 i 5

La família salesiana perd Juan E. Vecchi

Juan Edmundo Vecchi, rector major dels salesians, va morir el 23 de gener víctima d'un tumor cerebral. Poc abans de morir, va adreçar una carta als religiosos de la Societat de Don Bosco, titulada *Malaltia i ancianitat en l'experiència salesiana*, on dóna un testimoni de fortaleza i d'esperança a l'hora d'afrontar la seva malaltia. Vuitè successor de don Bosco i primer rector no italià, Vecchi havia nascut a Viedma (Argentina) el 1931. Des del 1996 era rector major dels salesians. Innovador de la pastoral juvenil i impulsor de la comunicació social, va treballar incansablement per la renovació de la vida religiosa en comunitat unida al compromís pastoral, a partir de la combinació de tres elements: el testimoni de l'espiritualitat, la vida comunitària i l'acció entre els joves.

Don Vecchi presidint la concelebració eucarística a la trobada que va tenir amb vuitanta bisbes salesians el 24 de maig passat.

Pàg. 8

SANTUARIS

Aquesta setmana visitarem el santuari de la Mare de Déu de la Pineda, a Vila-seca

Pàg. 20-21

Sumari

Pàg. 9 Ajuda urgent per a les víctimes del volcà Nyiaragongo

Pàg. 19 Barcelona: celebració ecumènica a la catedral

Pàg. 23 Lleida: exposada una pintura inèdita de Sta. Teresa Jornet

Pàg. 24 Últim adéu al degà del Capítol Catedral de Tortosa

Pàg. 31 Entrevista a Mn. Alonso, de Sant Boi de Llobregat

Editorial

Cants celestials

El monestir de Montserrat és un dels llocs més emblemàtics de Catalunya. Milers de visitants pugen contínuament a aquesta original muntanya encara que amb motivacions ben diferents. N'hi ha que hi van com a turistes, perquè la seva agència de viatges ha inclòs aquesta visita en el seu programa a les nostres terres, també trobem els que, des de qualsevol territori de parla catalana, volen visitar el santuari pel seu valor cultural i històric per a Catalunya, i també hi ha molts pelegrins que pugen a aquesta muntanya santa per resar i visitar la *moreneta* i demanar-li la protecció maternal.

Un cop s'ha pujat a la muntanya «serrada», els visitants en general, sigui quina sigui la motivació amb què han arribat, troben moltes possibilitats per ocupar el temps de què disposen: caminar, escalar, resar, visitar el museu, dialogar amb els monjos, comprar records... Normalment sempre el temps es queda curt i s'han de deixar alguns dels objectius per a una altra ocasió.

Un dels atractius més significatius de la visita a Montserrat és poder sentir els cants de l'escolania, especialment el *Virolai*. Molts visitants i pelegrins sembla que baixin dels núvols després d'haver sentit aquests nens cantors, i tenen la sensació de sentir-se al cel entre els àngels. Però els components de l'escolania no són àngels ni serafins, són nens normals i corrents amb una bona veu, educada i refinada pels seus mestres. Encara així, fa goig poder escoltar-los en els molts discos que han enregistrat i si és possible en directe des de les seves intervencions a Montserrat i esporàdicament en altres llocs.

La cinquantena de nens que conviuen a l'escolania, entre els 10 i els 14 anys són com els altres, amb les seves inquietuds i el seu temperament juvenil. Viuen en internat encara que mantenen un contacte continu i directe amb els pares, i participen en les classes i els estudis propis de la seva edat a l'interior del monestir. Reben la formació intel·lectual que necessiten per poder continuar estudiant en el futur allà on ells decideixin,

encara que no estan en un col·legi qualsevol, es tracta d'un lloc on es viuen en profunditat els valors religiosos i l'esperit cristià. A més de l'educació humana i espiritual, l'altre gran component és el musical, i és que una bona part de les hores de la tarda es dedica a perfeccionar el cant i a tocar amb precisió algun instrument musical. També fan sortides a diferents llocs del país i del món on són admirats i deixen un agradable record.

Els escolans de Montserrat, sens dubte, reben una preparació integral molt completa que els marcarà per a tota la vida. La seva vinculació amb la muntanya i el monestir els quedarà normalment per sempre encara que hagin passat molts anys des del moment en què van deixar l'escolania. Tots els que per allí han passat se senten agraïts i orgullosos d'haver estat alumnes de l'escolania i d'haver rebut la preparació musical i humanística dels monjos i mestres amb els quals van estar en contacte.

Aquesta setmana a *Catalunya Cristiana* ens hem acostat a aquesta realitat per conèixer com són i com viuen aquests populars escolans que ens fan viure més intensament les nostres visites a Montserrat. Són nens del nostre temps que han de fer unes certes renúncies i un considerable esforç per poder desenvolupar la seva vocació musical i el seu servei a la comunitat benedictina. Són bons cristians que reben des de petits l'experiència impactant de conviure amb un grup de monjos i amb la seva vida d'oració i treball.

La música espiritual ens acostava més a Déu, ens ajuda a l'oració, i ens predispone en el nostre contacte amb el Creador. Sens dubte que aquests nens cantors ens ajuden amb les seves cançons religioses. Però és bo saber que darrere d'aquestes veus gairebé celestials que apareixen al presbiteri de la basílica dedicada a la Mare de Déu de Montserrat, davant d'un públic sempre emocionat, hi ha vides humanes, persones de carn i os que fan moltes altres activitats i que viuen la seva fe de cristians.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grànde

Corresponsals: Guillem Farré, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Lluís Serra i Mirjam Díez *ROMA*; Guillem Ferrer, *ILLES BALEARS*; Antoni Mirabet, *SEU D'URGELL*; Ramon Estany, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Joaquim Blanc, *TORTOSA*; Fàtima Alemany, *VIC*

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 75,02 € (12.480 ptes.)

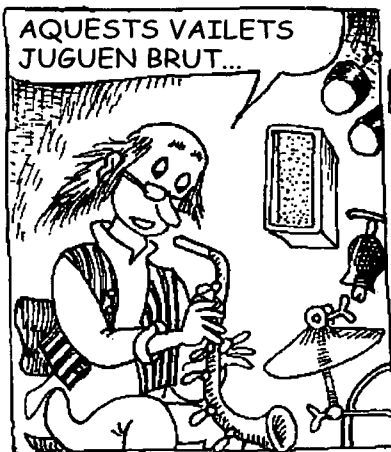
Resta d'Europa: 137,92 € (22.950 ptes.)

Amèrica i Àfrica: 169,49 € (28.200 ptes.)

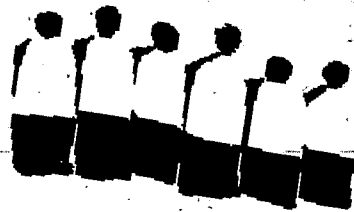
Àsia i Oceania: 235,01 € (39.100 ptes.)

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

L'Escolania de Montserrat: vuit segles de cant

■ Els escolans reben al llarg de quatre anys una gran formació musical

Cal situar els inicis de l'Escolania de Montserrat en el context de les escoles per a infants que es van formar a la tardana edat mitjana en el si d'alguns monestirs i catedrals. En aquestes «escoles» la música, que probablement no constituïa un objectiu ni una dedicació primordials al començament, va anar adquirint protagonisme amb el pas del temps, inserida en el conjunt dels serveis litúrgics que prestaven els escolans.

Els orígens del monestir de Montserrat se situen a l'any 1025 quan l'abat Oliba va fundar l'abadia com un lloc on «els hostes, els pelegrins i els pobres són acollits com a Crist», segons la regla de sant Benet. Dos-cents anys més tard naixia un petit grup de nois que, a través de l'estudi i la pràctica del cant i de diversos instruments musicals, atenien el servei litúrgic d'aquest santuari marià. L'Escolania de Montserrat és una de les escoles de música més antigues d'Europa que encara funciona.

rum, tot encomanant la direcció de l'Escolania a un sacerdot del santuari i no a un monjo.

Al llarg del segle XVII es va produir el floriment del que es coneix com a «escola montserratina». Els monjos més importants eren: Joan March (1582-1658), que va entrar com a mestre; Joan Cererols (1618-1680), potser el compositor de l'Escolania de Montserrat més conegut, les obres del qual han estat publicades en cinc volums, i Miquel López (1669-1723), un compositor

1789), un compositor de tall clàssic, però amb una mentalitat oberta, com ho demostra el seu *Magnificat* a set veus; i Narcís Casanovas (1747-1799) que, amb la seva abundant producció musical, és el que està més a prop dels grans compositors de la seva època. Era un organista ben qualificat i compositor de música per a orgue.

El treball de l'Escolania queda aturat a començaments del segle XIX, quan les tropes de Napoleó van cremar el monestir el 1811. L'Escolania va ser restaurada definitivament el 1851, després de diversos intents de reconstitució. La reforma pròpiament dita va començar el 1889 quan el mestre P. Manuel Guzmán (1846-1909) la va començar a dirigir.

Entre els seus deixebles destaquen aquells que més endavant el van succeir en la direcció de l'Escolania. Per exemple, Àngel Rodamilans (1874-1936), bon pedagog i compositor original i progressista. El P. Anselm Ferrer (1882-1969) va renovar el repertori i els estudis musicals de l'Escolania. David Pujol (1894-1979) era un bon intèrpret de polifonia amb un estil nou i pròpi. Va escriure un mètode senzill de cant gregorià i va promoure els estudis musicals dels monjos.

Tres condicions per ser escolà

El successor del P. Anselm Ferrer, el P. Ireneu Segarra (1917), va dirigir l'Escolania del 1953 al 1997, tot donant-li una reconeguda qualitat musical. Segons el P. Josep Maria Falcó, prefecte de l'Escolania de Montserrat, «el P. Ireneu Segarra va posar el llistó musical a un nivell molt alt. Ell va donar una qualitat que encara ara no tan sols és admirada, sinó cobejada per molts cors alemanys, austríacs o anglesos. Alguns d'aquests cors sovint ens demanen dur a terme intercanvis per veure com treballen». Posteriorment, el germà Jordi Agustí Piqué (1963) va dirigir l'Escolania des del 1997 fins al 2000. Actualment la direcció recau sobre Joaquim Piqué (1970).

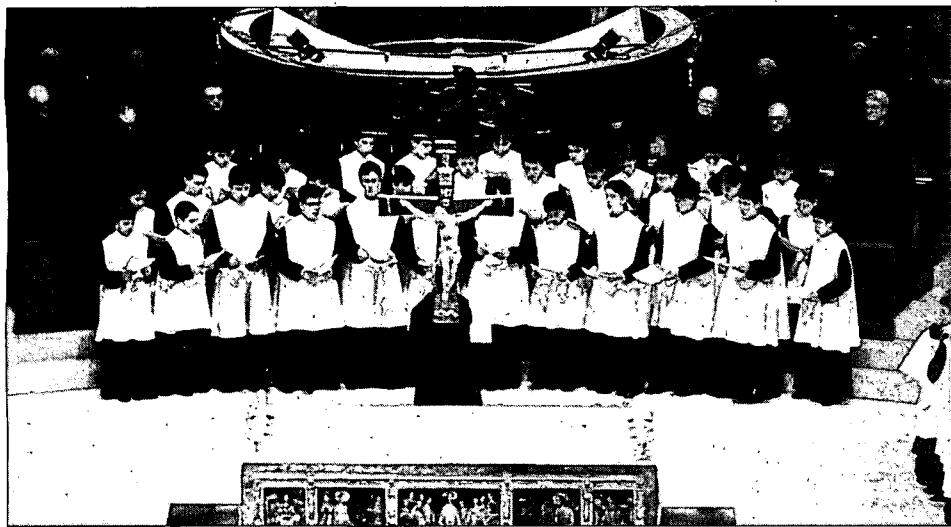
El P. Falcó afirma que per ser escolà calen tres condicions indispensables: «Tenir una veu sana, bona oïda i que al nen li agradi cantar.» Amb les assignatures im-

Ireneu Segarra, Mig segle de mestratge musical. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Biblioteca Serra d'Or, Barcelona 1998; 152 pàg.

Al servei de la música

El P. Ireneu Segarra (Ivars d'Urgell, 1917) va ingressar a l'Escolania de Montserrat el 1927 i des d'aleshores ha restat al monestir i, d'una manera o una altra, al servei de la música. El 1953 l'abat Escarré el va nomenar director de l'Escolania de Montserrat i va exercir amb dedicació i competència aquest càrrec fins al 1997. Aquest llibre ofereix una aproximació a la seva vida i a la seva obra, i presenta testimoniatges d'antics escolans que el van tenir per mestre i de músics eminents que han col·laborat amb ell.

Els nens treballen a l'Escolania diversos aspectes musicals.

En el segle XV els escolans eren dotze i destacaven per ser bons cantors. Alguns van ser convidats a cantar durant la benvinguda del rei Ferran el Catòlic a Barcelona, el 1479. En el segle XVI l'escola musical de Montserrat va preparar el seu desenvolupament, que es va allargar durant els segles XVII i XVIII. El P. Garcia de Cisneros, abat i reformador de Montserrat, va confirmar a començaments del segle XVI la missió especial dels escolans a la seva *Regula puero-*

prolífic que va introduir instruments de corda a les seves obres i que va obrir les portes al Barroc.

Els músics més importants del segle XVIII són: Josep Martí (1719-1763), un dels músics més significatius de l'escola musical de Montserrat que va introduir l'estil italianitzant de l'escola de Madrid, on va viure durant molts anys; Benet Julià (1727-1787), important per la profunditat i classicisme de la seva obra; Anselm Viola (1738-

partides als nens al llarg dels quatre anys d'estada a l'Escolania, es treballen de valent diversos aspectes musicals. El P. Falcó en destaca els següents: «El llenguatge musical —es tracta d'una assignatura molt àmplia que inclou temes tan diferents com ara la lectura, l'audició o el ritme—, l'educació de la veu i el repertori, on es comença per peces senzilles fins a arribar a les composicions habituals que canta l'Escolania.» A més, els escolans toquen el piano i un altre instrument (violí, violoncel, flauta...).

Un problema en aquests nens de 10 a 14 anys és el canvi de veu. El prefecte de l'Escolania explica que «tradicionalment és l'edat de l'anomenada "maduresa de la veu infantil". Això no obstant, avui dia ens trobem que els nens canvien la veu abans. Alguns, fins i tot, la comencen a canviar als 12 anys. Aquests escolans continuen a l'Escolania. Llavors tan sols poden cantar determinades tessitures i si han canviat la veu totalment, canten de tenors». El P. Josep Maria Falcó comenta que quan els nens surten de l'Escolania, «es poden incardinar en alguna escola de música o conservatori i continuar els estudis que han seguit aquí». També assegura que «quatre anys a l'Escolania de Montserrat marquen molt l'alumne en l'aspecte musical, sobretot pel que fa a la funcionalitat de la música». (M.A.C.)

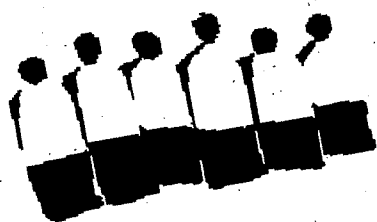
Una transformació arquitectònica notable

Amb l'estrena de l'edifici remodelat l'octubre del 2001, l'Escolania ha fet un nou pas endavant en la millora de l'ensenyament pel que fa a la comoditat dels alumnes i a l'ampliació de les aules i les sales d'assaig. A partir d'aquest curs 2001-2002, els escolans gaudeixen d'uns espais nous, adaptats a les necessitats de l'ensenyament actual, que fa que els alumnes sentin l'escola com una cosa pròpia.

El projecte de reforma i ampliació de l'edifici va anar a càrrec de l'estudi Espinet/Ubach, Arquitectes i Associats, SL. El cost total de l'obra va ser de sis-cents milions de pessetes. Per al seu finançament, el monestir va comptar amb el llegat de la Sra. Emília Maristany i amb les aporta-

cions de la Generalitat de Catalunya i de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, tots tres contribuint-hi a parts iguals.

L'edifici de l'Escolania és un dels més visibles de Montserrat. Per aquesta raó, la imatge exterior de la construcció no podia variar, però sí el seu interior, que ha estat objecte d'una transformació arquitectònica notable. Amb la remodelació, l'Escolania guanya en lluminositat i racionalitat a l'hora de distribuir els espais. Aquest fet ha portat que gairebé es doblin els metres quadrats de superfície. Cal dir també que les dependències musicals porten els noms de compositors de l'escola montserratina.

Per una formació integral en renovació constant

L'Escolania de Montserrat ofereix als seus alumnes una formació humana i cristiana que té en la música un dels seus principals objectius. L'alta qualificació musical del centre es constata diàriament al santuari i en les diverses activitats musicals programades al llarg de l'any. El proper concert de l'Escolania a l'estranger tindrà lloc el 8 de febrer a la catedral de Frankfurt.

Durant la seva estada a l'Escolania, els nois reben els ensenyaments corresponents al cicle superior de primària i al primer cicle de secundària obligatòria, juntament amb els ensenyaments musicals de grau elemental i grau mitjà. Aquesta formació escolar es correspon amb la condició que té l'Escolania de Montserrat de centre d'ensenyament bàsic i artístic autoritzat per la resolució 275/2001 de l'1 de juny de 2001 del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Durant el curs els alumnes viuen a la mateixa Escolania, cosa que els aporta un aprenentatge en la convivència en els anys entre la infància i l'adolescència. La vinculació de les famílies amb el centre és molt directa, perquè l'àmbit familiar és considerat fonamental per a l'educació dels nens.

La proposta educativa que s'ofereix des de l'Escolania es basa en la formació integral dels alumnes, d'acord amb una concepció cristiana de la persona. Els objectius se centren en l'ajut perquè descobrin i potenciïn les seves possibilitats intel·lectuals, espirituals, artístiques, afectives i físiques. De la mateixa manera, es té especial cura de l'educació musical de

l'alumne, com a un mitjà idoni i important, per inserir-se en la societat i col·laborar-hi de manera responsable i constructiva. A l'Escolania es fomenta la vivència religiosa que s'arrela en la fe cristiana i ofereix uns criteris ètics per esdevenir ciutadans lliures i responsables.

Avui dia l'Escolania aplega uns cinquanta nens provinents de tota la geografia catalana. Els motius pels quals arriben a Montserrat són molt diversos. Hi ha pares que amb força anys d'antelació ja comencen a demanar-ho i van preparant el seu fill, perquè troben que a Montserrat rebrà una bona formació musical, humana i religiosa. Altres vénen per iniciativa pròpia, sovint a causa d'una visita amb l'escola.

La vida a l'Escolania

L'estada dels nois a l'Escolania és de quatre anys, dels 10 als 14. Actualment els escolans tenen un mes de vacances a l'estiu (el juliol), quinze dies per Nadal i una setmana passat Pasqua. Els diumenges poden estar amb les seves famílies des d'última hora del matí fins al vespre. A banda d'aquestes sortides, també poden passar alguns caps de setmana a casa per

L'Escolania ofereix als seus alumnes una formació humana i cristiana.

motius de celebracions familiars o per altres raons.

Durant els quatre anys d'Escolania, l'escolaritat dels nens és la normal d'un escolar de la seva edat. Amb la reforma actual cursen el darrer cicle de primària (5è i 6è) i el primer de secundària (1r i 2n). Els grups de cada classe són molt reduïts (uns dotze nois), cosa que permet un seguiment més efectiu de cada alumne per part dels professors.

L'horari que segueix un escolà és in-

tens, però ben repartit i equilibrat. En l'actualitat es dedica el matí a la formació acadèmica i la tarda a la música. L'horari d'un dia laboral és el següent: 7.00 (llevar-se); 7.30 (esmorzar); 8.00 (comencen les classes, amb mitja hora de joc a mig matí); 13.00 (cant de la Salve a la basílica, dinar i temps lliure); 15.00 (classes de música); 17.00 (berenar); 17.30 (assaig del cor, cant a la basílica i estudi); 20.30 (sopar i temps lliure); 21.30 (dormir). Els dissabtes i diumenges, com també els dies festius, l'horari varia i es dedica el temps a l'excursionisme, a estar amb els pares o a activitats lliures.

A més de la relació amb els nois es procura també la relació amb els seus pares

per tal que coneguin de mica en mica la realitat de Montserrat. Amb ells realitzen també diverses activitats, incloent-hi dies d'exercicis a l'hostatgeria del monestir, conferències, convivències i sortides en grup. D'aquesta manera, l'abast de la institució s'amplia més enllà dels murs de l'Escolania, tot arribant a les famílies dels petits cantors. Qui vulgui més informació sobre l'Escolania de Montserrat, pot adreçar-se a la web: www.escolania.net o al telèfon 938 777 767. (M.A.C.)

TESTIMONI

«Vull dedicar-me a la música»

Edgar Basiana, nascut a Olot, té 10 anys. Fa 6è de primària. Aquest és el seu segon any a l'Escolania de Montserrat. Li agraden molt la música i els esports, sobretot el futbol i en concret el Barça.

—Per què vas entrar a l'Escolania?

—En una escola de música, la Principal d'Olot, em van dir que tenia molt bona veu. Vaig venir a fer unes proves i el P. Jordi Agustí Piqué em va dir que havia de millorar més. El primer any de fer les proves vaig canviar d'escola i el segon ja vaig entrar a l'Escolania.

—Va ser una decisió teva?

—Sí. Tenia molt clar que m'agradava la música i que m'hi volia dedicar.

—Voldràs ser músic, doncs?

—Sí, si puc... Si trobo un lloc on pugui passar-m'ho bé fent música, molt millor.

—A l'entrar t'hi vas enyorar?

—Com gairebé tots, a les primeres setmanes, però després ja no. Els companys em van ajudar a superar l'enyorança.

—Tens bons amics a l'Escolania?

—Sí. Jo em faig molt amb en Samuel, que és un bon amic. Ens ajudem mútuament. Si ho passem malament en algun moment, ens ajudem. Si a l'escola hi ha

Edgar Basiana.

alguna cosa que no entenem, els dos ens ajudem bastant.

—Ara que fa dos anys que ets a l'Escolania, quin balanç en pots fer?

—Positiu. Malgrat que sempre tens

algun moment en què ho voldries deixar tot, pensat fredament després, t'adones que val la pena mirar endavant i preparar el teu futur.

—De tota la jornada escolar, tant la del matí (d'ensenyament general) com de la tarda (d'ensenyament musical), què és el que més t'agrada?

—La tarda, és clar! Perquè ens dediquem a fer música. Jo toco dos instruments: el violí i el piano.

—I què és el que menys t'agrada de l'Escolania?

—No hi ha res que no m'agradi especialment. Potser el que menys és llevar-me al matí. I és que a les set cada dia costa una mica...

—Tens germans?

—Sí, un de 16 anys. Fa 1r de batxillerat.

—Li agrada la música?

—No, no s'hi dedica, però em pregunta sempre com em va per aquí.

—I els professors, són bons...?

—Sí, sobretot la professora de violí, l'Eva Alsina, que ens ensenya molt bé.

—Quin instrument t'agrada més?

—El violí, evidentment, perquè em permet entrar en una orquestra. M'agradaria molt poder tocar en una orquestra, de gran.

—Per què és tan important la música per a tu?

—És una manera de passar-m'ho molt bé. Hi disfruto. Ara bé, m'agrada combinar la música amb l'esport... És bo poder fer una mica de tot.

—Què t'agrada més, tocar o cantar?

—Cantar! M'agrada molt el piano, però encara més cantar.

—Has participat en algun concert de l'Escolania fora de Montserrat?

—Sí, a la Garriga, a Roma, a Cornellà de Llobregat, a Santa Maria del Mar (Barcelona), al Miracle...

—Com vas viure l'experiència del concert a Roma?

—Ens va agradar molt la ciutat i el lloc on vam cantar, la sala, era molt maca.

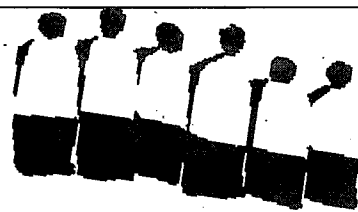
—Hi va haver alguna cosa que no va ser tan bona...

—L'alberg on vam anar no era gaire bo, la veritat; el menjar tampoc no era una meravella. És millor el que ens donen aquí.

—Com prepareu els concerts?

—A l'assaig de la tarda repassem les peces que farem al concert més proper.

Òscar Bardaji

Joaquim Piqué i Calvo, director de l'Escolania de Montserrat

Nascut el 1970, Joaquim Piqué i Calvo va iniciar la seva formació musical a l'Escolania de Montserrat, per prosseguir-la anys després als conservatoris de Barcelona i Manresa. Va exercir com a professor a l'Escola de Música de Navarres i a l'Escola de Música Virtèlia. Des del 1997 realitza la seva tasca docent de professor de Conjunt Coral i Tècnica Vocal a l'Escolania de Montserrat. Ha estat director de l'Orfeó Monistrolenc, del Cor de la Passió d'Olesa i de l'Orfeó Manresà. Actualment és el director de l'Escolania de Montserrat i de la Capella de Música de Montserrat.

—Quines són les seves funcions com a director de l'Escolania de Montserrat?

—Fonamentalment, m'encarrego de dirigir els cants dels nois, de preparar el repertori i de fer el treball de formació de la veu. No és una tasca dura, però tampoc no és senzilla. Hi ha la dificultat del dia a dia. També hem de tenir en compte que treballem amb nois de deu a catorze anys. Són preadolescents i és el moment del canvi de la veu.

L'Escolania de Montserrat canta diàriament dues vegades: a la una del migdia, la *Salve* a la Mare de Déu de Montserrat i el *Vírolai*; i al vespre, la *Salve* i un motet. També participen en la missa conventual dels diumenges i dies de festa, on canten l'ofertori. Fem una hora d'assaig diari, durant la qual preparem els cants del dia, la litúrgia del diumenge o futurs concerts. És un treball de «formigueta» que a llarg termini esdevé força gratificant.

—El seu és un càrrec de molta responsabilitat...

—I tant! La gent vol que l'Escolania soni sempre perfecta i que els comuniqui un ambient de pregària. Ens ho demanen. I això és un repte. Volem que els nois cantin, però de manera que la seva manera de cantar propiciï això. Més que buscar l'«espectacle», el que és pretén és que els nois cantin amb un sentit, fer-los-els entendre, ja que per a molts fidels els seus cants són un vehicle per poder pregar. Han de comunicar una sèrie de sensacions als oients. Tot i que depèn de la voluntat de l'interpret, cal ensenyar als escolans que la música és sobretot un sentiment orgànic.

—És molt alt el grau de perfecció que s'exigeix als nois?

—Sí. El perill que hi ha és que fàcilment poden caure en la rutina. Això comporta una lluita constant. Com a director de l'Escolania de Montserrat, de vegades m'ha passat que he acabat un concert empipat perquè en cap moment hem pogut expressar el que jo volia *a priori*. Al llarg de l'actuació els nois poden tenir consciència que no estem donant el cent per cent de les nostres possibilitats per l'expressió del meu rostre, sobretot per la mirada. Reconec que no és la manera més adequada de fer-ho, atès que com més cara d'emprenyat fas, més es bloquegen ells. Fa uns quants mesos vam oferir un concert al Palazzo della Cancelleria, a Roma, amb motiu de l'exposició *Germinabit*. El marc era ideal, però les condicions acústiques eren horribles. Vaig sortir amb la sensació que no havíem ofert un concert prou reeixit. En canvi, en altres concerts t'adones que hi hagut una compenetració perfecta entre el

Joaquim Piqué.

«Els escolans arriben a aprendre el veritable sentit de la música»

director, els intèrprets i el públic. Quan tot surt bé, és genial. Això és el bonic i el terrible de la música: hi ha dies que s'aconsegueixen els objectius proposats i d'altres, no.

—Com s'ensenyava als nois el significat de la música?

—Si a un infant que no sàpiga música li toques una melodia ben tocada i una altra de mal tocada, de ben segur que et triarà la bona. Potser no sabrà dir-te per què l'ha triada, però la seva elecció serà un encert. Si agafem qualsevol adult i el sotmetem a aquesta prova, passarà el mateix. Triarà la melodia ben tocada. Per què? La sensibilitat que posem els éssers humans n'és la responsable. La gent ho entén més bé, però, a través del cinema o del teatre. Tothom identifica qui és un bon actor i qui reproduïx lletra per lletra el seu guió sense transmetre cap mena d'emoció. Això, malauradament, no passa en el món de la música.

—El públic és crític amb les actuacions musicals?

—Generalment, no. El públic es fixa bàsicament en el fet que el cantant tingui una bona dicció i poca cosa més. Pel que fa a l'àmbit de la interpretació que he esmentat abans, hi ha tot un procés que l'actor du a terme per ficar-se dins la pell del personatge (expressió de la cara i del cos, comunicació de sensacions...). En la música això també hi té cabuda i moltes persones no se n'adonen. Segons amb qui parlis, et dirà que la música no existeix. Certament, la

música existeix en el moment en què la fas, en el moment de la seva creació. Quan aconseguixes donar a conèixer unes sensacions concretes a la gent és extraordinari. És la diferència que hi ha entre fer música amb majúscula i música amb minúscula.

—La basílica de Montserrat és un marc adient per desenvolupar la vostra trasca...

—D'una banda, cantar a la basílica de Montserrat facilita la nostra tasca, però també s'ha de dir que imposa. Tenim molts segles d'història al darrere —els orígens de l'Escolania es remunten al segle XIII— i això no es pot oblidar mai. És un pòsit que sempre és present. A més, a la comunitat benedictina de Montserrat hi ha hagut i hi ha grans músics. L'important de debò és omplir de contingut les nostres actuacions.

—Sovint s'identifica l'Escolania de Montserrat amb un tipus concret de música.

—És veritat. És una imatge que està molt bé, però ens interessa ampliar-la una

mica. Penso que l'Escolania de Montserrat també ha de poder cantar la *Passió segons sant Mateu*, de Johann Sebastian Bach, amb la mateixa qualitat que canta el *Vírolai*. Estem parlant, doncs, de dos tipus de públics, de dos ambients diferents, de dues maneres distintes d'entendre moltes coses. La gent ha d'acceptar que l'Escolania pugui cantar Bach o una obra de música contemporània. És un repte que ens hem proposat.

«Per a molts fidels els cants de l'Escolania de Montserrat són un vehicle per poder pregar»

—Qualsevol nen pot arribar a ser escolà?

—Una cosa que s'ha de fer entendre a la gent és que els escolans són nens normals, com qualsevol altre. De vegades es pensa que l'Escolania tan sols tria infants excepcionals i això no és cert. Qualsevol nen de Catalunya que tingui una bona formació musical en pot formar part. A Montserrat viuen una vida familiar molt intensa. Durant el matí fan les seves classes, amb les assignatures corresponents, i la tarda la dediquen a la música. A més, canten cada dia, fan concerts, fan gires... Tot el seu món gira al voltant de la música. Els escolans arriben a aprendre el veritable sentit de la música, que és molt més que un simple efecte mecànic. L'han viçcudat des de dins, contextualitzada en el moment de la litúrgia. Ser músic és una manera d'entendre la vida, ja que comporta un munt de coses: tocar bé, tenir una sensibilitat especial, saber comportar-se amb la gent que t'envolta, etc.

—Quin procés ha de seguir?

—En la mesura que sigui possible s'intenta tenir un primer contacte quan el nen té vuit anys. Durant els dos anys que li queden per entrar, s'ha de preparar musicalment. Un cop per trimestre ha de venir a Montserrat i fer una prova de cant a través de la qual s'observa la seva evolució en matèria musical. Un cop superades aquestes proves, el noi ha de venir a passar uns dies amb els escolans. Això es fa durant el mes d'agost, temps durant el qual s'avalua no només l'aspecte musical, sinó també el nivell escolar i el comportament dels candidats davant dels seus futurs companys. Arriben a aquesta prova uns quinze o vint nois, tot i que els darrers anys s'ha notat una forta baixada de candidats. Els que són acceptats entren a l'Escolania en començar el curs.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

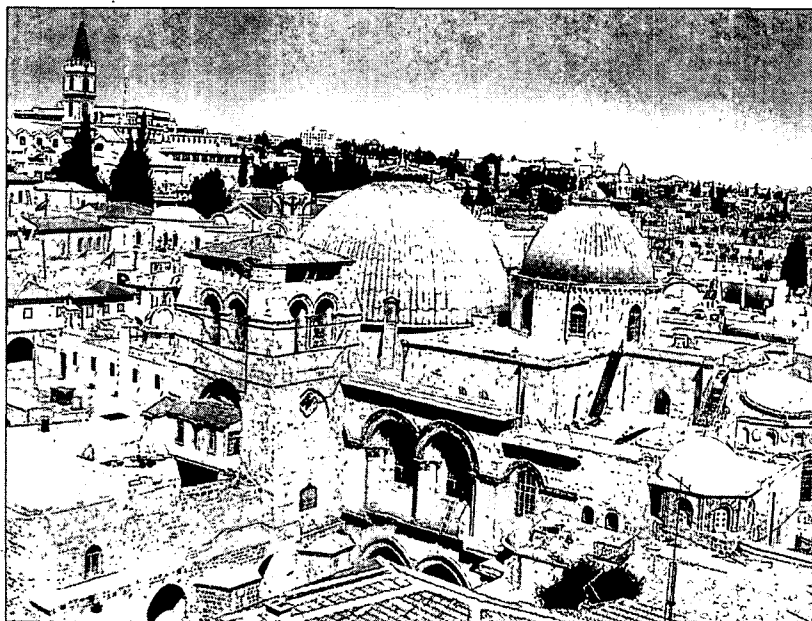
e-mail: persones@teleline.es

AVÍS IMPORTANT

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

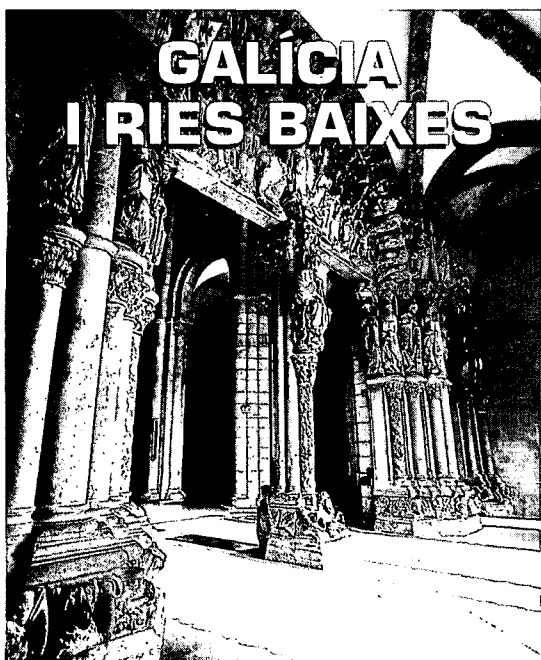
- ☐ Sempre estan en els nostres programes.
- ☐ Tant bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- ☐ Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- ☐ No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

GALÍCIA I RIES BAIXES

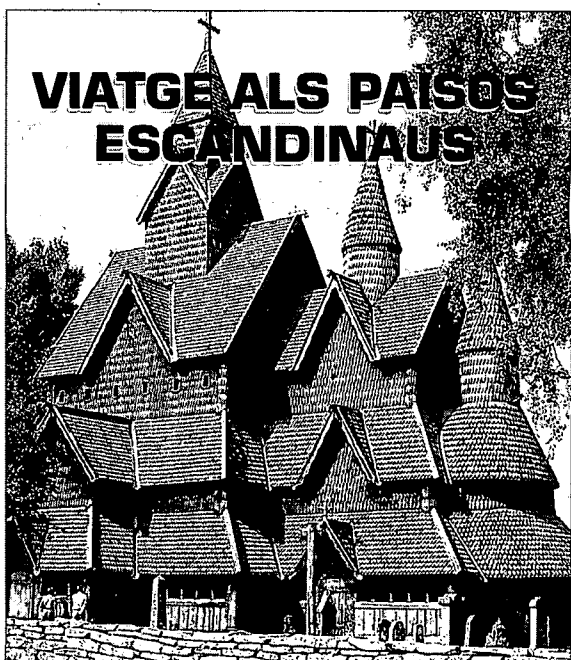
Del 3 al
10 d'abril

La terra i els seus
homes: tradicions
i costums.

De l'1 al 15
de juliol

- ☐ Noruega
- ☐ Cap Nord
- ☐ Lapònia
- ☐ Finlàndia
- ☐ Suècia

Impactes
escandinaus:
capitals / fiords /
sol de mitjanit / la
meravellosa
naturalesa àrtica
amb la cultura
lapona.

VIATGE ALS PAÏSOS ESCANDINAVS

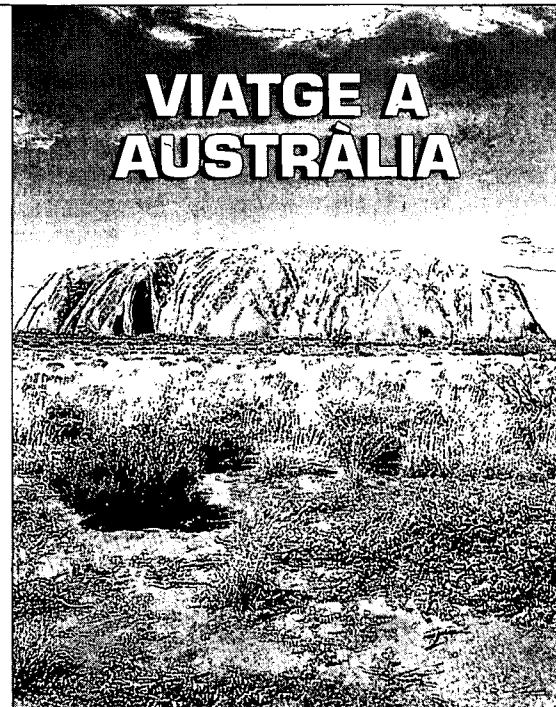
DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 19 al 26 d'agost

VIATGE A SARDENYA/ALGUER

Antigues terres indòmites enmig de la mar blava.

VIATGE A AUSTRÀLIA

Del 18 de
novembre
al 4 de
desembre

Les comunitats
humanes de
l'altre extrem del
planeta: els
nostres
antípodes i el
seu medi

església en el món

Vida consagrada: el testimoni d'un lliurament

■ El 2 de febrer els religiosos i religioses celebren el seu dia

BARCELONA.— Joan Pau II va instituir el 1997 la Jornada de la Vida Consagrada, que se celebra cada 2 de febrer. L'objectiu d'aquesta jornada és triple, segons el Papa: «Respondre al desig interior de lloar més solemnement el Senyor i regraciar-lo pel gran do de la vida consagrada; promoure el coneixement i l'estima de la vida religiosa per part de tot el Poble de Déu, i convidar les persones consagrades a celebrar d'una manera conjunta i solemne les meravelles que el Senyor ha fet en elles.»

El 2 de febrer, Jornada de la Vida Consagrada, és la festivitat de la presentació del Senyor al temple. Joan Pau II explica el sentit d'aquest dia en relació amb la festa litúrgica: «La Mare de Déu s'associa a la presentació de Crist i representa la figura de l'Església que continua oferint els seus fills i filles al Pare, associant-los a l'única oblació de Crist.» Des de fa anys, a l'Església de Roma i en altres diòcesis aquesta data del 2 de febrer reuneix espontàniament al voltant del Papa i els bisbes nombrosos membres dels instituts de vida religiosa i societat de vida apostòlica. Per això, el Bisbe de Roma vol que «aquesta experiència s'estengui a tota l'Església, de manera que la Jornada aplegui les persones consagrades i la resta de fidels per cantar amb la Mare de Déu les meravelles que el Senyor ha fet en tants i tantes fills i filles, i per posar de manifest la condició del poble que li ha estat consagrat».

Sota el concepte de vida consagrada es troben els instituts seglars, les societats de vida apostòlica, la vida eremítica i verges consagrades, la vida monàstica, els contemplatius, els instituts de vida religiosa i les noves formes que sorgeixen.

Punts de reflexió

Amb motiu d'aquesta Jornada, la Unió de Religiosos de Catalunya ha preparat un material per reflexionar i pregar. Es tracta d'una sèrie de reptes importants per a la vida consagrada i alhora realitats que ara viuen molts dels consagrats: ser testimonis d'esperança, espiritualitat de comunió, les vocacions, el diàleg interreligiós i els pobres com a motor de la «refundació» dels instituts de vida religiosa.

•Testimonis d'esperança: «Avui més que mai, s'aixeca una crida a obrir ca-

mins de confiança. (...) Hi ha els que, pel do d'ells mateixos, donen testimoni que l'ésser humà no està abocat a la desesperació» (germà Roger, *Carta de Taizé* 2002).

•Espiritualitat de la comunió: «Significa per damunt de tot una mirada del cor

Monjo de la cartoixa de Santa Maria de Montalegre.

sobretot vers el misteri de la Trinitat que habita en nosaltres, i la llum del qual ha de ser reconeguda també en el rostre dels germans que estan al costat nostre; (...) significa capacitat de sentir el germà de fe en la unitat profunda del Cos místic, i, per tant, (...) per saber compartir les seves joies i els seus sofriments, per intuir-ne els desigs i atendre les seves necessitats, per oferir-li una veritable i profunda amistat. Espiritualitat de la comunió és també capacitat de veure primordialment allò que hi ha de positiu en l'altre, per acollir-

lo i valorar-lo com un regal de Déu» (Joan Pau II, *Novo millennio ineunte*, 43).

•Les vocacions: «S'ha de fer un esforç generós en la promoció de les vocacions al sacerdoci i a la vida d'especial consagració. (...) És necessari i urgent organitzar una pastoral de les vocacions vasta i capil·lar, que arribi a les parròquies, als centres educatius i a les famílies, i que susciiti una reflexió atenta sobre els valors essencials de la vida, els quals es resumeixen clarament en la resposta que cadascú està convidat a donar a la crida de Déu, especialment quan demana la total donació de si mateix i de les pròpies energies a la causa del Regne.» (Joan Pau II, *Novo millennio ineunte*, 46).

•El diàleg interreligiós: «La vida consagrada no pot deixar de comprometre's en aquest camp. (...) Al mateix temps, la llibertat d'esperit pròpia de la vida consagrada afavorirà el diàleg de la vida. (...) Un altre àmbit de col·laboració amb homes i dones de diversa tradició religiosa consisteix en la sol·licitud per la vida humana, que es manifesta tant en la compassió per la justícia, per la pau i per la salvaguarda de la creació. (...) Un àmbit particular de treball fructífer amb les altres tradicions religioses és el de la recerca i la promoció de la dignitat de la dona. En aquest punt les dones consagrades poden prestar un valuós servei, en la perspectiva de la igualtat i de la justa reciprocitat entre home i dona» (Joan Pau II, *Vita consecrata*, 102).

•Els pobres i la pobresa: «Els pobres han estat sempre motors de canvi importants, començant pels nostres fundadors i fundadores. (...) Refundar les nostres famílies religioses vol dir avançar decididament cap a les fronteres i la inserció, la qual cosa pot conduir a abandonar estructures que ja no serveixen, o fins i tot a abandonar aquelles que, malgrat vehicular un servei, no reconeixem com a pròpies de la nostra missió en el moment actual. En altres casos potser es tractarà d'introduir nous models de gestió de les estructures» (*El que és nou demana novetat*, 7). (C.C.)

VATICA

Document sobre la lectura de la Sagrada Escripura jueva

ROMA.— La Santa Seu ha publicat un document en què afirma que no és possible comprendre el cristianisme en plenitud i descartar la revelació divina continguda en la Bíblia jueva. El text, publicat per la Comissió Pontificia Bíblica, afirma que és totalment erroni «fer servir com a pretext de l'antijudaisme» les «amonestacions» que la Bíblia cristiana dirigeix als jueus. El document reconeix que «en el passat es van cometre errors en insistir unilateralment en la discontinuïtat» que hi ha entre la Bíblia jueva i la cristiana. «Es tracta d'una novetat total», ha afirmat el rabí en cap de Florència, Joseph Levi, que aprecia la finalitat del document que, oficialment, posa de manifest «la força sorprenent dels llaços espirituals que uneixen l'Església de Crist amb el poble jueu». «L'espera messiànica jueva no és en va», diu el document, «pot esdevenir per a nosaltres un fort estímul per mantenir viva la dimensió escatològica. (...) També nosaltres, com ells, vivim a l'espera. La diferència està en el fet que per a nosaltres Aquell que vindrà tindrà els trets d'aquell Jesús que ja ha vingut i que està present i actiu entre nosaltres».

El document es divideix en diversos capítols. El primer constata que el Nou Testament reconeix l'autoritat de l'Antic Testament com a revelació divina i no pot ser comprès sense una íntima relació amb ell mateix i amb la tradició jueva que el transmetia; el segon examina com els escrits del Nou Testament acullen el ric contingut de l'Antic Testament, del qual reprenen els temes fonamentals, vistos a la llum de Jesucrist; el tercer registra les actituds extremament variades que els escrits del Nou Testament expressen sobre els jueus, cosa que de fet també trobem a l'Antic Testament. El document «espera afavorir en l'Església de Crist l'amor cap als jueus» després «dels crims abominables» de què van ser objecte durant la II Guerra Mundial. I afirma que, «a la llum de l'Escriptura, no s'hauria d'haver produït el trencament entre l'Església de Crist i el poble jueu». (*Zenit*)

El bisbe Scola és nomenat patriarca de Venècia

ROMA.— El rector de la Pontificia Universitat del Laterà, Angelo Scola, ha estat nomenat pel Papa nou patriarca de Venècia, en substitució del cardenal Marco Cé. Aquest prelat deixa una forta petja al Laterà, universitat que en els darrers anys ha viscut un nou impuls en la investigació, en la dimensió de diàleg entre fe i cultura, així com la renovació de la revista *Nuntium*. Una de les novetats de la universitat portada a terme sota el rectorat del bisbe Scola ha estat la reconfiguració del Pontifici Institut Pastoral *Redemptor hominis*, que compta amb una secció especial dedicada a la doctrina social de l'Església. (M.D.B.)

MÈXIC

El cardenal Etchegaray exhorta a la reconciliació nacional

MÈXIC.— L'enviat especial del Papa a Mèxic, el cardenal Roger Etchegaray, va fer una crida a dialogar i a treballar per la reconciliació al país per resoldre els conflictes actuals i fer realitat el missatge de pau i perdó de Joan Pau II. Durant la seva visita pastoral a Chiapas, el purpurat va convidar el govern i l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament

Nacional a reprendre les negociacions de pau i posar fi a les esclatxes que poden desencadenar alguna violència. El cardenal també va insistir que totes les creences han de ser respectades, en particular les dels pobles indígenes, als quals va animar a enfortir i purificar les seves conviccions mil·lenàries. (ACI)

Itàlia

Mor el rector major dels salesians després d'una llarga malaltia

■ Juan Edmundo Vecchi va ser un innovador de la pastoral juvenil

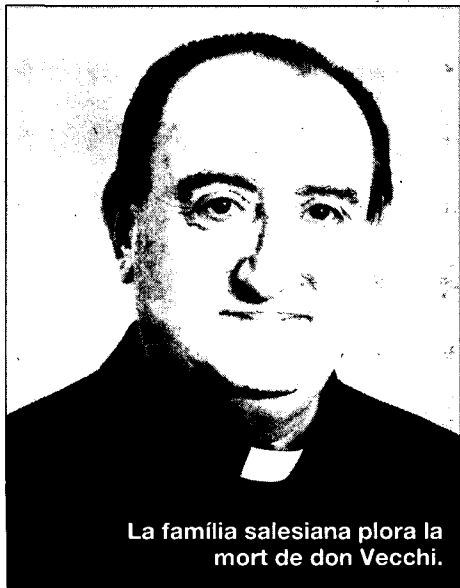
ROMA.— El 23 de gener va morir a Roma el rector major dels salesians, Juan E. Vecchi, el vuitè successor del fundador dels salesians. Feia 19 mesos que els metges li havien diagnosticat un tumor cerebral. Després de diverses intervencions i de seguir tractaments de radioteràpia i quimioteràpia, la malaltia va poder dominar-li l'organisme.

La notícia va ser difosa pel vicari general P. Luc Van Loy, que en la seva circular recorda breument la forta personalitat del superior, posada de manifest en el curs de la malaltia que es va prolongar durant dinou mesos llargs i dolorosos «viscuts amb disponibilitat serena».

L'Agència de Notícies Salesiana (ANS) assenyala que serà recordat com «l'innovador de la pastoral juvenil i també pels seus notables dots de govern, capaç d'acollir i escoltar, i de tenir, sincerament, en compte les opinions, els suggeriments i les exigències de cadascú». Don Vecchi es va esforçar per millorar la relació de confiança i de participació amb els milers de seglars que participen en la missió de don Bosco d'estar al servei de la joventut.

Segons destaca l'ANS, sempre va creure «en una "Església-comunió" i en una "Església-missió" al servei dels pobres, en una congregació encarnada en totes les cultures inclinada cap als més pobres i marginats de cada continent». Don Vecchi serà recordat pel seu gran impuls espiritual, entusiasta i optimista. Un dels trets que el caracteritzaven era la unió entre l'espiritualitat convinguda i testimoniada, i l'acció pastoral entre els joves, «coherentment salesiana, convingut que tan sols es pot transmetre Crist als joves, si un és místic, si es creu en Aquell que encoratja ànims i identitat». De fet, ell va posar en estreta relació el testimoni de l'espiritualitat, la vida comunitària i l'acció entre els joves.

Don Vecchi va ser un home que sabia

La família salesiana plora la mort de don Vecchi.

escoltar, restar atent a la cultura actual. Creia en la possibilitat de trobada entre fe i cultura, laïcitat i religiositat. «Va ser un animador amb idees clares, obertes, compromeses, capaç de traçar, amb optimisme, nous horitzons i de donar impuls a un nou projecte establert.»

El vuitè successor de don Bosco es va donar a conèixer també per haver estat un home de comunicació, i així, entre altres coses, va renovar i va reactivar les cinquanta-dues edicions del *Butlletí Salesià*. Va col·laborar amb diferents revistes com ara *Note di Pastorale Giovanile*, *Catechesi* o *Misión Joven*. Ha publicat uns quants llibres en col·laboració amb altres autors, estudis

de pastoral juvenil, com ara *Un proyecto de pastoral juvenil en la Iglesia de hoy. Orientaciones para caminar con los jóvenes* (1990), *Pastorale giovanile: una sfida per la comunità ecclesiale* (1992) o *Animatori di gruppi giovanili* (1993).

La seva acció va transcendir l'àmbit de la família salesiana. Va fer una aportació significativa al creixement d'una nova consciència de cooperació i intercanvi entre els diferents ordes i congregacions religioses. Amb aquest esperit de col·laboració va seguir amb interès i atenció la marxa de *Vidimus Dominum*, una experiència de comunicació de la vida consagrada, des dels primers passos.

Perfil biogràfic

Fill d'emigrants italians instal·lats al l'Argentina, va néixer a Viedma (Argentina) el 23 de juny del 1931. Va cursar els seus estudis primaris al col·legi salesià de la seva ciutat natal i el 1947 va entrar en el noviciat salesià de Fortín Mercedes (Argentina).

Quan era ja salesià va ser enviat a Torí el 1954 per completar els seus estudis de Teologia. Ordenat sacerdot el 1958 a la capital piemontesa, Juan E. Vecchi és destinat al seminari salesià de Fortín Mercedes com a director espiritual, i després va ser director de diversos col·legis a l'Argentina. El 1972 va ser nomenat conseller regional per l'Argentina, el Brasil, el Paraguai i l'Uruguai. Del 1977 al 1990 va ocupar el càrrec de conseller general per a la pastoral juvenil i des del 1990 va ser vicari del rector major. El 1996 va ser elegit rector major de la Congregació Salesiana, càrrec que va desenvolupar fins a la seva mort. Va ser el primer salesià no italià que, en més de cent anys d'història, esdevenia el punt de referència de la gran família salesiana. (C.C.)

Un testimoni impactant

De les moltes coses que s'han dit de Juan E. Vecchi, destaquen la seva fortalesa i la seva esperança a l'hora d'afrontar la seva malaltia. En una carta adreçada als religiosos de la Societat de Don Bosco, que porta per títol *Malaltia i ancianitat en l'experiència salesiana* don Vecchi va definir el servei com «un amor en acció», fins i tot enmig de la malaltia i el dolor. Aquest és el testimoni que va deixar el rector major dels salesians poc abans de morir. En el seu escrit, Juan E. Vecchi evoca que en el darrer capítol general, «quan es va parlar de l'edat avançada del rector major i del perill de malaltia que hi acompanya, va haver-hi a l'aula capítular qui va subratllar amb força la importància ministerial i carismàtica d'aquest esdeveniment, que, més que exorcitzar, cal transfigurar. (...) Es volia palesar com un rector major malalt i dolgut no està fora, sinó dins, més encara, en el cor del mateix ministeri».

La carta, escrita «després d'un any de malaltia» i amb «una discreta lucidesa mental», conté una introducció sobre les etapes de la vida i està dividida en dues parts que tracten la malaltia i l'ancianitat en la vida consagrada. El text ve precedit per una presentació en la qual confessa: «La malaltia em va arribar de sobte, en el cor del ministeri que em va ser confiat per la Providència. Havia projectat moltes coses per al temps del meu rectorat, però em va arribar aquesta sorpresa. La gràcia de Déu i la caritat de la vostra pregària m'han ajudat a viure aquest canvi vocacional, que em cridava a servir el Senyor d'una manera nova.»

Assís, signe de pau i esperança

ASSÍS.— El 24 de gener pràcticament totes les confessions cristianes i totes les religions es van comprometre a Assís a no invocar mai la violència en nom de Déu. A la Jornada de Pregària per la Pau convocada per Joan Pau II a Assís, els diferents representants de les religions del món van respondre amb entusiasme a la proposta del Papa per implorar de Déu el do de la pau. Una monició del cardenal François Xavier Nguyễn Văn Thuận, president del Consell Pontifici Justícia i Pau, va donar pas als testimonis a favor de la pau dels líders religiosos. El cardenal vietnamita va lloar la resposta generosa a la convocatòria de Joan Pau II i va assenyalar que «la religió no ha de ser mai pretext per als conflictes, l'odi i la violència. (...) La humanitat necessita veritables esforços de pau i escoltar paraules d'esperança». Un

dels moments més emotius va tenir lloc quan es va llegir el «Compromís comú per la pau» a l'esplanada de la basílica inferior d'Assís. Com a símbol d'aquest compromís els representants de les religions van encendre unes espelmes d'un gran canelobre.

«La Jornada de Pregària per la Pau no pretén condescendir amb el sincretisme religiós —havia declarat el Bisbe de Roma abans de celebrar la trobada—. Tot grup religiós, de fe, pregarà en llocs diferents, segons la seva pròpia fe, el seu propi idioma, la seva pròpia tradició, en el total respecte pels altres. (...) Els creients experimenten la necessitat de mostrar que les religions són un factor de solidaritat, i desacreditar i aïllar els qui manipulen el nom de Déu amb objectius o mètodes que en realitat l'ofenen. El que unirà els parti-

cipants és la certesa que la pau és un do de Déu. Com a creient, cadascú sap que està cridat a ser agent de pau.»

Per la seva banda, la Conferència Espanyola de Religiosos va manifestar al Papa, a través d'una carta, la «profunda unió i sintonia» dels religiosos i religioses de l'Estat espanyol «amb el significat d'aquest preciós gest de pregària i amb tota la seva fermesa a favor de la pau». La missiva apunta que «la vida religiosa espanyola se sent ambaixadora de la pau que Jesús resuscitat ens va deixar com a herència preciosa, i treballa de manera incansable a favor de la pau procurant sembrar-la en els cors dels qui se li acosten».

Aquesta és la tercera ocasió que el Papa tria Assís per pregar per la pau en companyia dels líders religiosos mundials. La primera vegada va ser el 27 d'octubre del

1986 i va marcar un fet històric. Després es va repetir el 9 de gener del 1993, amb motiu de la guerra dels Balcans. Quan el Pontífex es refereix a aquestes trobades parla de l'«esperit d'Assís: un nou esperit encoratja el diàleg interreligiós i el lliga de manera indissoluble al compromís per la justícia, la salvaguarda de la creació i de la pau».

En el proper número us oferirem un reportatge detallat sobre aquesta Jornada de Pregària per la Pau. (C.C.)

FE D'ERRORS

En el número 1.165, corresponent al 17 de gener, hi ha un error en l'article de la pàgina 8 en el paràgraf que parla d'Abraham. On diu «Per això Mahoma neix d'Abraham, "el primer musulmà"» ha de dir «Per això Mahoma ha fet d'Abraham "el primer musulmà"».

R.D. Congo

Ajuda urgent per a les víctimes del volcà Nyiaragongo

■ Càritas i Intermón Oxfam s'aboquen a la població

GOMA.— La xarxa de Càritas present a la regió congoleesa de Goma i Bukavu ha començat a repartir aliments entre els centenars de milers de desplaçats que van evacuar la ciutat de Goma després de l'erupció violenta del volcà Nyiaragongo el 17 de gener passat. Els rius de lava van destruir en pràcticament només vint-i-quatre hores les tres quarts parts d'aquesta ciutat riberenca del llac Kivu.

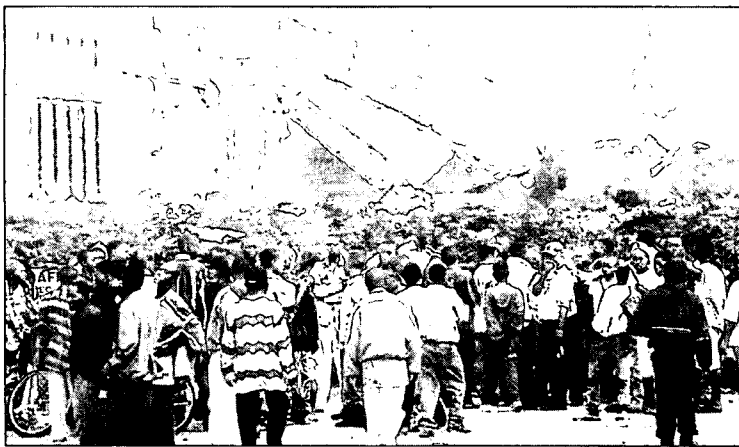
Càritas de Bukavu, ciutat veïna a l'indret de l'erupció, ha posat a disposició de les feines d'emergència la seva flota de camions per donar suport a l'evacuació de la població afectada i repartir reserves d'aliments de primera necessitat. La xarxa internacional de Càritas, la feina de la qual coordina Càritas britànica a la zona afectada, ha mobilitzat també tots els seus recursos a la regió. Càritas internacional ha ofert a Càritas Goma els fons econòmics necessaris per donar resposta a aquesta emergència i afrontar les múltiples necessitats dels desplaçats que ho han perdut tot i que, donades les ja de per si precàries condicions de vida a la regió dels Grans Llacs, pateixen seriosos problemes de subsistència com manca de roba, d'aliments, de medecines...

Càritas espanyola, que col·labora estretament amb les Càritas locals de Ruanda i la República Democràtica del Congo des dels tràgics enfrontaments ètnics del 1994, ha respost a aquesta emergència amb una aportació de 114.000 euros. Així mateix, ha habilitat una línia de telèfon permanent per

canalitzar les donacions solidàries: 902 339 999.

El director de Càritas Goma, Oswald Musoni, ha explicat que «la ciutat ha quedat pràcticament arrasada. Estem fent tot el possible per acollir el nombre més gran de persones a esglésies i escoles, i proporcionar-los ajuda. Aliments i aigua potable són en aquests moments les ajudes més urgents». Les dificultats logístiques per fer front a aquesta emergència s'han vist incrementades perquè els rius de lava han afectat la pista de l'aeroport de Goma, han provocat el tall de carreteres i vies de comunicació, i el dipòsit més gran de combustible de la ciutat ha saltat pels aires.

Per la seva part, Intermón Oxfam recaptava fons per a Goma, que es destinaran a cobrir necessitats bàsiques com aigua potable, habitatge o aliment. Per a això, ha activat un dispositiu d'emergència i ha enviat una partida de 120.000 euros per assis-

Milers de persones ho han perdut tot.

tir a les famílies damnificades. A través del telèfon 902 330 331 s'informa de com col·laborar en les ajudes.

Al tancament d'aquesta edició, el bisbe catòlic de Goma, Mons. Faustin Ngabu, continuava en coma. El seu habitatge, situat al barri proper a l'aeroport de Goma, es troba a pocs metres del riu de lava que va arrasar la ciutat. Segons sembla, el prelat va preferir quedar-se a casa seva per evitar saquejos.

L'Església a Goma ha fet una crida a la solidaritat internacional. En aquest sentit, el P. Silvio Turazzi, missioner xaverià, ha dit que «cal ajudar aquesta gent que ara ho ha perdut tot i Goma necessita ajuda per desenvolupar-se. La ciutat ha de ser reconstruïda en una zona més segura: més lluny del volcà i de la frontera». (C.C.)

BRASIL

Superat el cisma tradicionalista

RIO DE JANEIRO.— El 18 de gener va arribar al seu final l'únic cisma de l'Església catòlica al continent llatinoamericà. Els fidels brasilers simpatitzants de l'arquebisbe francès Marcel Lefebvre van tornar al si de l'Església catòlica després de 20 anys de separació. El grup, conegut com a «tradicionalista», està format pel bisbe Licínio Rangel, 26 preveres i nombrosos fidels laics. La cerimònia oficial va tenir lloc a la catedral de San Salvador amb la lectura del document d'acollida escrit per Joan Pau II, la recitació de la professió de fe, el cant del *Te Deum* i un homenatge a la Mare de Déu. En el document llegit durant la cerimònia el grup reconeix

l'autoritat del Papa com a vicari de Crist i pastor de l'Església; la legitimitat del Concili Vaticà II i la validesa del ritu de la missa aprovat per Pau VI. Els tradicionalistes han rebut permís per celebrar la missa seguint el ritu de sant Pius V.

La reconciliació es va iniciar durant el Jubileu del 2000, quan el grup va visitar Roma i va ser rebut pel cardenal Castrillón Hoyos en un dinar de benvinguda i diàleg. Més tard, el grup va enviar una carta demanant la reintegració, i va rebre una resposta positiva de Joan Pau II. Durant tots aquests anys, els tradicionalistes han construït esglésies i capelles, a més de dirigir un Seminari, una escola, obres assistencials i mo-

nestirs. Actualment són prop de 28.000 a tot Brasil. Els preveres formaran l'administració apostòlica Sant Joan Maria Vianney, una forma de circumscripció eclesial que dependrà directament del Papa. El seu bisbe, Mons. Licínio Rangel, en serà oficialment reconegut com a administrador apostòlic. El prelat ha declarat que anirà a Roma amb els seus preveres per expressar el seu agraïment personal al Papa. Segons ell, gràcies a Joan Pau II la diòcesi està en pau i «en comunió plena amb el Vaticà». Mons. Rangel ha assenyalat que el bisbe diocesà continuarà sent Mons. Roberto Guimarães, a qui ha dedicat paraules d'elogi en atribuir-li el final del cisma. (Fides)

HONDURES

El govern protegeix dos preveres amenaçats de mort

TEGUCIGALPA.— El govern hondureny protegirà la vida de dos preveres salvadorencs amenaçats de mort per defensar la integritat dels boscos. Els preveres són el pare Andrés Tamayo, rector de Salamá, i el pare Osmín Flores, de Catcamas. Tots dos defensen, des de fa dotze anys, els boscos extensos de coníferes de la regió. Les amenaces provenen dels propietaris de serradores de la província d'Olancho, a l'est d'Hondures, que han arribat a oferir 4.500 dòlars per assassinar els preveres. (ACI)

FRANÇA

Sor Emmanuelle rep la Legió d'Honor

PARÍS.— La religiosa coneguda popularment com a sor Emmanuelle d'El Caire, de 93 anys d'edat, ha rebut la Legió d'Honor de la República Francesa. El seu país natal ha volgut reconèixer amb aquest gest els mèrits d'aquesta religiosa de la congregació de la Mare de Déu de Sió, que durant vint anys va estar al servei dels més pobres de la capital d'Egipte, on va construir escoles i hospitals als barris més abandonats. Sor Emmanuelle va quedar òrfena quan amb prou feines era una adolescent. El 1931 va entrar a la vida religiosa i va començar el seu apostolat ensenyant filosofia i lletres a escoles de Turquia, Tunis i Egipte. Va tornar a París el 1993 per indicació de les seves superiors per evitar danys a la seva salut. Els seus llibres i entrevistes continuen tenint gran impacte en l'opinió pública francesa. (Zenit)

EUA

Els bisbes expressen el desig de pau per a Terra Santa

WASHINGTON.— Després de conèixer la decisió del govern israelià d'aturar les feines de construcció de la mesquita de Natzalet, els bisbes nord-americans han expressat la seva alegria per la mesura que contribuirà a promoure la pau a Terra Santa. La Conferència Episcopal d'Estats Units ha recordat que la qüestió de la mesquita era motiu de gran preocupació per a la Santa Seu i per als cristians: «La decisió reflecteix la comprensió del significat religiós profund que té la basílica per als cristians d'arreu del món i ens assegura la fermesa del govern d'Israel d'assumir les seves responsabilitats envers els Llocs Sants, en especial la garantia de l'*status quo*». Segons l'episcopat nord-americà, «Natzalet és important per als creients de totes les confessions. Ens sentim particularment estimulats pel gran suport rebut de molts líders musulmans i hebreus, que han comprès que la construcció d'una mesquita en aquest indret seria una ofensa als cristians i un impediment per a l'harmonia interreligiosa. Ningú no ha de servir-se d'aquesta decisió per continuar fomentant contrastos polítics i religiosos a Terra Santa». (N.E.)

• LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

LLOGERS • ALQUILERS

189 - 08011 BARCELONA

Espanya

Celebrada la Jornada d'Infància Missionera

■ El lema va ser «Sembra la pau a la teva terra»

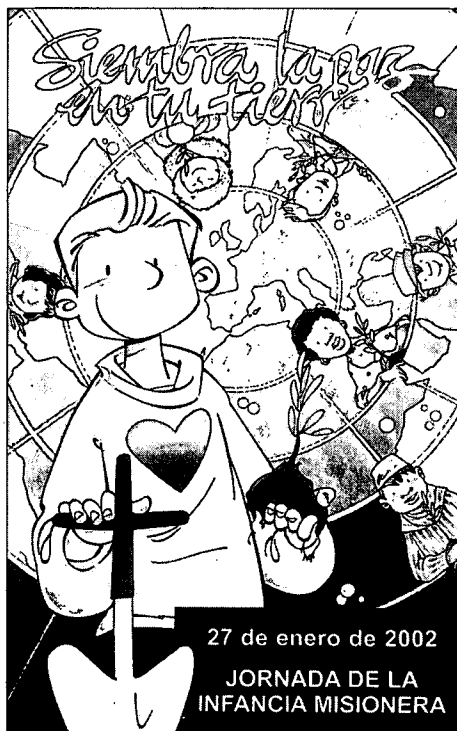
MADRID.— La Infància Missionera és una xarxa de solidaritat universal, present a 107 països d'arreu del món i que té com a objectiu ajudar, en nom de l'Església catòlica, tots els infants que passen necessitat. El 27 de gener es va celebrar la Jornada d'Infància Missionera i es va posar l'accent en la importància d'educar els infants en els valors de la pau, la justícia i el perdó.

Com a lema de la Jornada es va triar la frase «Sembra la pau a la teva terra». En aquest sentit, l'objectiu de la Jornada va ser triple: desvetllar en els infants el desig de col·laborar perquè la pau sigui possible al seu entorn; fer-los veure que els missioners són els millors sembradors de la pau al món, i transmetre la certesa que la pau de Déu és la que realment possibilita l'harmonia entre els pobles i les persones.

Al número de gener de la revista *Iluminare*, editada per les Obres Missionals Pontifícies (OMP), Mons. Francisco Pérez, director d'OMP, signa un editorial que reflexiona sobre el lema de la Jornada. Mons. Pérez creu que el sentiment de pau cal formar-lo des de la infantesa i construir-lo dia a dia. «La pau és fruit d'una presència viva que és la de Déu dins del

nostre cor i la seva manifestació és l'amor. Qui estima engendra la pau arreu», apunta. Per al director d'OMP, la pau és un present i una manifestació de Déu: «D'aquí que ens hem de preparar des de petits per ser "constructors de pau", tot posant la mirada en el rostre de Jesucrist, l'únic Mestre que ens pot ensenyar i portar pels camins de la pau.»

Mons. Pérez subratlla que no és possible ser missatger de pau sense un tracte d'amistat amb Crist: «L'amistat amb Ell és imprescindible, donat que Ell mateix ens diu que sense el seu amor no podem fer res. La pau és fruit de l'amor de Jesucrist. La comunitat cristiana a què pertanyem és el "caldo de cultiu" de la pau.» Per això, encoratja tothom a sembrar la pau al nostre voltant, estant

Pòster de la Jornada d'Infància Missionera.

atents i sense deixar-se emportar per l'egoisme.

El prelat explica que coneix nens cristians que es plantegen seriosament ser missatgers i promotors de pau. La seva estratègia: pregària davant de Jesús al sagrari i acció amarada de misericòrdia i de perdó. Així, Mons. Pérez encoratja els nens i nenes a ser sembradors de pau, i fomentar la pregària i l'esperit d'unitat i de pau.

Actualment, més de 20 milions de nens i nenes dels països del Sud es beneficien de la solidaritat de la Infància Missionera. La cooperació econòmica dels més petits amb les joves Esglésies del Sud s'articula a través de les Obres Missionals Pontifícies, que cada any posen a disposició de Roma el resultat de la col·lecta feta a favor de la Infància Missionera. (C.C.)

Reconeixement a persones i institucions d'Església

MADRID.— El Consell de Ministres de l'11 de gener va aprovar diversos reials decrets de concessió de distincions a persones i institucions d'Església. El lliurament d'aquestes condecoracions va tenir lloc el 29 de gener.

El prevere asturià Àngel García Rodríguez, fundador de les associacions Creu dels Àngels, Missatgers de la Pau i Edat Daurada va rebre la Gran Creu de l'Ordre Civil de la Solidaritat Social «per la seva dedicació, durant molts anys, a les persones més desfavorides i especialment per la seva feina humanitària a favor dels infants en situació de risc social i de les persones grans». El president de la Creu Roja, Juan Manuel Suárez del Toro; el missioner laic Vicente Ferrer, i l'escriptor Dominique Lapierre també van ser guardonats amb aquesta mateixa distinció.

Han estat guardonats així mateix amb la Creu d'Or de l'Ordre Civil de la Solidaritat altres persones i institucions eclesials: la Fundació Secretariat General Gitano, que presideix el prevere lleonès Pedro Puente Fernández, director, alhora, de l'Editorial de la Conferència Episcopal Espanyola; la Santa Pontifícia i Reial Germandat del refugi i Pietat de Madrid, «per la seva dedicació continuada, des de la seva fundació l'any 1915, a favor dels més desfavorits». La religiosa de Jesús i Maria, sor Pilar Vila San Juan, missionera a Lahore (Pakistan), la plataforma d'ONG d'acció social, i el laic Rafael Peralta Pineda, completen aquest capítol de guardonats.

Entre les institucions premiades amb la Creu de Plata de l'Ordre Civil de la Solidaritat Social hi ha la Confederació de Centres Juvenils Sant Joan Bosco d'Espanya, «per la seva feina en el camp de la prevenció, formació i promoció i del voluntariat en relació amb els infants i joves», i les Adoratrius Esclaves del Santíssim Sagrament, «per la seva atenció a les dones en situació de dificultat social». (SIC)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMERICA

ASIA

AFRICA

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 169,49 €** ☐
Àsia i Oceania: 235,01 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Professors donen part del sou per a joves nicaragüencs

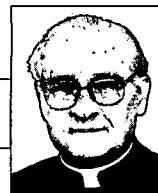
VALÈNCIA.— Amb l'ajuda dels professors dels col·legis religiosos a València, prop de 200 joves d'escassos recursos econòmics de la ciutat de Granada (Nicaragua) accediran a classes d'informàtica, un cop es construeixin les aules totalment equipades. Els professors hán donat l'import equivalent a un dia de sou a la Federació Espanyola de Religi-

osos de l'Ensenyament de la Comunitat Valenciana, entitat promotora de la iniciativa a què pertanyen 6.300 professors de 197 col·legis religiosos de València, Alacant i Castelló. Per la seva part, una comunitat de religiosos de la congregació Missioners del Sagrat Cor aportarà el personal i les despeses de manteniment. (ACI)

I Trobada Nacional de Pastoral de Peregrinacions

MADRID.— El Departament de Pastoral de Turisme, Santuaris i Peregrinacions convoca el 31 de gener la primera trobada específica de la Pastoral de les Peregrinacions. El programa de la jornada comprèn una xerrada del P. Josep Henríquez, vicerector del santuari de Montserrat, que parlarà sobre *La vida cristiana, la peregrinació vers la plenitud*. A continuació, tindrà lloc una taula rodona sobre *Com preparar i organitzar una peregrinació*. (C.C.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

No manipular el missatge de Jesús

«No et preocupis —va deixar escrit sant Agustí— per agradar a la multitud dels lectors.» L'ideal seria escriure només per necessitat de treure d'un mateix el que un porta dins i necessita fer públic, no tant per alliberar-se'n com per la necessitat de compartir-ho.

I en tot temps es planteja la conveniència de l'adaptació del Missatge a l'auditori actual. La recerca de l'adaptació implica, com la seva ombra, la recerca de l'èxit. Però —es preguntava el pare De Lubac— «quina és la norma de l'èxit? S'haurà aconseguit quan s'hagi satisfet tot l'ésser, quan s'hagi aconseguit fer-se comprendre de tots i quan no s'hagi provocat ni sorpresa ni escàndol? Aquest èxit corre el risc de no ser més que el signe de la ineficàcia. Tot allò fort, tot allò nou, tot allò urgent penetra en l'home a través de resistències». «O és que pensem —conclou l'eminent jesuïta, teòleg i també cardenal de l'Església— que la predicació cristiana ja no ha de ser escàndol i bogeria als ulls del món?»

Cal anar amb compte amb una confusió mortal. Molts dels qui avui parlen d'adaptar el cristianisme, el que en el fons voldrien seria canviar-lo. Molts dels qui voldrien, segons diuen, *encarnar-lo* més, en el fons desitjarien enfonsar-lo. El cristianisme no ha de convertir-se en «la religió amb la qual es pot fer el que es vulgui» (Franz Overbeck).

No es tracta d'endevinar com serà el futur, sinó de veure el que s'imposa en el present. No es tracta de calcular les oportunitats, sinó de pensar en el propi deure.

Respecte d'això, em sembla molt il·lustrativa aquesta cita ni més ni menys que de Sòcrates: «No està bé, amic meu, afirmar, com tu fas, que un home de valor hagi de calcular les seves oportunitats de vida i de mort. No, el que ha de considerar únicament, quan actua, és si el que fa és just o no, si es condueix com un home valent o com un covard» (Plató, *Apologia*).

No hi ha dubte que la fe cristiana es troba a hores d'ara en una cruïlla. No pot posar-se en dubte l'erosió de

les creences en la societat actual. Davant d'això, seria un error proposar un cristianisme *de rebaixes*, adaptat a la mentalitat del món, que hagués perdut la seva dimensió d'escàndol, que en el fons és l'escàndol de la creu de Crist. Abans que aquest fenomen —que en el fons seria una traïció—, el cristianisme faria bé d'assumir la realitat de ser un camí seguit per una minoria, encara que aquesta opció podria comportar la temptació de l'elitisme i de considerar-se la comunitat dels purs enfront del món empecatat.

Al contrari, la fidelitat a les exigències de la fe és sempre un motiu d'esperança, perquè implica una confiança en Déu i en el fons també en els homes, ja que hi ha en el fons del ser humà el que alguns van anomenar l'ànima *naturaliter christiana*. Acabo subratllant el valor del testimoni del papa Joan Pau II: ell proposa incansablement la senda empinada de les exigències de l'Evangeli, sense cedir a la temptació de les *rebaixes* ètiques i morals.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Qui són els religiosos?

Des dels inicis de l'Església hi ha hagut cristians que s'han consagrat totalment a Déu. Aquesta manera de viure la vida cristiana existirà sempre en l'Església perquè la promou l'Esperit en el cor dels homes i dones. És una vida de seguiment radical de Jesús amb la professió dels consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència.

Els qui coneixem amb el nom genèric de religiosos i religioses són persones que, dòcils a la crida de Déu, han escollit aquest camí d'especial seguiment de Jesucrist per dedicar-se a Ell amb un cor no dividit. Com els apòstols, també ells ho han deixat tot per estar amb Crist i per posar-se, com Ell, al servei de Déu i dels germans.

Qui més qui menys tots coneixem alguns religiosos i religioses perquè es dediquen a l'ensenyament, a l'assistència als pobres i marginats, a l'atenció als vells, a la cura dels malalts... Tanmateix és vàlida la pregunta:

com valorem la vida religiosa lliurada plenament a Déu i al servei dels germans? El sentit i el contingut de la vida consagrada a Déu sols es pot entendre amb una profunda visió de fe que s'alimenta i que es manté amb l'oració.

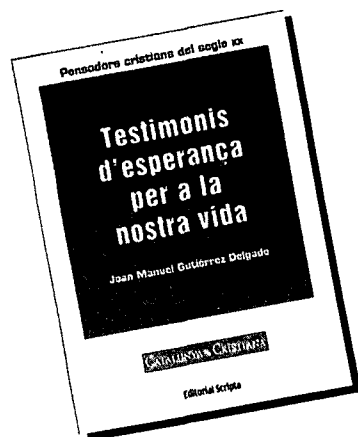
El Concili Vaticà II va fer una observació important: «Ningú no ha de pensar que els religiosos es desenten dels homes o bé són inútils a la societat» perquè «els religiosos ajuden els seus contemporanis ja que els tenen presents en les entranyes de Crist i col·laboren espiritualment amb ells a fi que la construcció de la ciutat terrenal es basi sempre en el Senyor i s'encarni a Ell, no fos cas que treballessin en va els qui la constitueixen».

La vida consagrada és una prova eloqüent que com més es viu de Crist més se'l pot servir en els altres, arribant fins a les avançades de la missió i acceptant els riscos més grans. Per això els religiosos i les religioses arreu de món vetllen per la imatge divina deformada en

els rostres de tants germans i germanes: rostres desfigurats per la fam, per la violència, pels maltractaments, per la injustícia, per la solitud, per la malaltia, per la droga, per la sida, etc. Joan Pau II afirma que «la vida consagrada mostra, d'aquesta manera, amb l'eloqüència de les obres, que la caritat divina és fonament i estímul d'amor gratuït i cooperant».

La vida dels religiosos i de les religioses consagrada totalment a Déu no és pas en absolut una alienació o una pèrdua d'aquella perfecció que és pròpia de qualsevol vida humana. Tot al contrari: aquest estil de vida significa seguir Jesús pel camí d'un amor total. Es tracta de fer opció de servir els altres per amor a Déu; és obrir el cor, del tot lliure, a les immenses potencialitats d'una gran caritat. Seguint aquest camí, un noi o una noia donen plena fecunditat a la seva vida i assoleixen la seva plenitud i felicitat.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU
EL LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐

Entitat

☐ ☐ ☐ ☐

Oficina

☐ ☐

DC

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Pius Pujol

Sagrament del matrimoni

Sabem que el matrimoni és sagrament per als batejats. Els batejats casats pel civil no fan altra cosa que un pacte entre dos. Avui es multipliquen les parelles de fet, diuen. Jo crec que més aviat són parelles de desfet.

La meua intenció no és altra que parlar del matrimoni sagrament. Aquest va ser instituit per Jesucrist. Per tant, els batejats no ens hem de preocupar, tan sols hem de saber què ens ensenya el nostre Mestre. L'Església ens ho diu així: és l'aliança matrimonial per la qual un home i una dona constitueixen entre ells una comunitat de tota la vida ordenada, per la seva índole natural, al bé dels cònjuges, a la generació i educació dels fills. Fou elevada per Crist el Senyor a la dignitat de sagrament. Aquí el Mestre es va haver de posar seriós, ja que el problema ve de lluny. Els fariseus es van encarar a Jesús i li van dir: «Moisés ens permetia la poligàmia i tu no.» «Ell us ho permetia perquè sou durs de cor. Jo us dic, una sola parella tal com ho va manar el Pare des d'un principi i que l'home no separi el que Déu ha unit.»

Som testimonis d'aquestes veritats, els cristians? Ens fiem de Déu tal com demana la fe?

Pobre sagrament del matrimoni. Com ens el fan malbé alguns des de dins de l'Església!, perquè hi ha teòlegs, capellans i religiosos que hi ajuden pensant que fan el bé i no fan altra cosa que posar Déu en el lloc que els dona la gana.

Els que estem convençuts del sagrament tal com diu Jesucrist i ens ha ensenyat l'Església, visquem tranquils. L'Esperit Sant ja té l'hora a punt. Ni una fulla cau sense el seu consentiment i, fins i tot, tenim comptats tots els cabells.

Deixeu-me dir per què estic tan convençut del sagrament del matrimoni.

Podria explicar molts testimonis. Sols parlaré dels dos que em toquen més de prop. Primer la mare, i tot seguit el meu. De totes les persones que he conegut, si n'hi ha una que tenia motius per divorciar-se, era la meua mare. No explicaré detalls. N'hi ha massa i massa durs.

Sovint em pregunto si la mare no hagués estat heroica, si li hagués mancat la fe, m'hauria pogut ensenyar moltes

Amb Jesucrist es pot arribar al més formós de la vida.

coses, però què m'hauria pogut ensenyar del Regne de Déu? No podré pagar mai a Déu ni a ella tanta generositat. Del que vaig pescar, ara puc disfrutar d'una família que fa enveja. Tinc una muller que no em mereixo, set fills que han fet i fan la delícia de no poder avorir-me mai, quinze nés si l'un és bo, l'altre encara ho és més. Ens omplen la vida i quan no vénen s'enyoren. Fan venir tanta alegria quan els veus! Quasi tant com quan se'n van. No ens podem enganyar. Ens

anem fent grans.

El conjunt de tot és haver aconseguit un ideal tan gran com impossible d'esgotar. Amb Jesucrist es pot arribar al més formós de la vida. Dóna força i entusiasme per a tot. Alegria per als grans esdeveniments, que són molts, i força per enfocar els problemes, que també n'hi ha en abundància. La vida té de tot i a tot arreu arriba el Senyor. Deixeu-me dir una idea que ja fa temps que vaig aprendre. Avui es parla molt de reciclatge, doncs, Crist ja fa dos mil anys que el té inventat. Com? Quan arriben contrarietats com malalties, fracassos econòmics, disgustos forts que ataquen la moral familiar i tot allò que no volem perquè treu la pau, posem-ho al calze del Senyor i tot serà obra redemptora. Tot queda reciclat. Tot s'aprofita quan se segueix el Mestre.

Que maco que ets, Senyor!

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Sobre la personalitat

Els qui hem tingut la sort de poder-nos dedicar a formar persones, solem estar captivats per aquesta realitat de primera importància. Aquesta tasca ens porta moltes hores de reflexió i ens fa recórrer a publicacions que tracten el tema. Hi ha, és cert, l'experiència que, a base de temps, ens atorga un determinat tarannà per ajudar els altres a créixer. Almenys és el que assenyadament pretenem. Obviant també els riscos que podrien dur els qui ens consulten a carrers sense sortida. Ajudar a créixer interiorment és un goig i una responsabilitat.

El professor E. Rojas ha escrit que «la personalitat és allò més nostre, juntament amb el cos que posseïm. Tots dos són inseparables i ens acompanyen arreu on anem». Després d'aquesta afirmació cerca de definir què s'entén per personalitat. Vol donar una definició síntesi, que sigui clara. Considera, tanmateix, que es tracta d'un concepte amb moltes cares i que, fins a cert punt, és força difús. Per tant, delimitar-lo no resulta fàcil.

«La personalitat, escriu, és la suma total de les pautes actuacionals i potencials de la conducta, determinades per dues zones contraposades: l'herència i l'ambient. Dit en termes més descriptius: la personalitat és l'organització dinàmica on convergeixen aspectes físics, psicològics, socials i culturals, d'un individu.» El professor afirma que

el psiquiatre —ell n'és— ve a ser com l'enginyer de la conducta. «Intentem aprofundir la mecànica interna del comportament a fi de corregir-lo, millorar-lo i fer-lo més equilibrat.»

Aquí no pretenem pas situar-nos en el món de la psiquiatria. El nivell seria de més volada. O, si ho preferiu, potser de molta més alçada. Perquè parlem de la tasca de cada dia, del tu a tu amb les persones. A la llar, a l'escola, a la feina. I sota el teixit d'unes relacions personals coherents. Determinats recursos —per exemple la psiquiatria— sempre seran extraordinaris. Hi ha una vida que es va bastint dia a dia. Que es va afilant en les diverses activitats que realitzem.

Em vull referir —haurà de ser ja en altres escrits— a la maduresa de la personalitat. L'objectiu de tota educació i, fins i tot, de l'ajut espiritual. La senzilla i la humilitat no permeten pas un enaltiment superb del jo, però sí que reclamen un jo lúcid, conscient de les seves determinacions. Un jo que se sent enfortit per la fe en l'Home nou, Jesucrist. El deixeble sap que el seguiment del Mestre comporta una personalitat molt madura. Que recolzen el goig i la senzillesa. Dos grans eixos que mantenen una persona ferma en les seves conviccions i oberta a una relació social sincera amb els altres.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

A la Bíblia: ocupacions comunes, conreu de la terra

L'agricultura és un dels oficis més antics del món, però només serà considerada una professió, si és alguna cosa més que unes quantes plantes al costat de casa. Sembla que la terra sigui una obsessió per a l'home. A la primera parella se la situa en el lloc privilegiat d'un jardí, on aconseguirà el seu manteniment sense esforç, però que no és un magatzem de queviures. Després del pecat haurà d'esgarapar i regar la terra amb la suor si vol sobreviure. Finalment acabarà la seva existència històrica enterrada en ella. I, tot i el prosaisme d'aquestes reflexions, la terra sempre ha estat atractiva per a molta gent, des dels Pares Blancs fins als hippies somiadors. Lamentablement la terra no torna amb prou generositat aquesta dedicació, difícilment l'home en pot viure exclusivament.

Hi ha moltes maneres de treball agrícola: silvicultura, fruticultura i la que em referiré avui: el conreu extens de plantes petites, fonamentalment gramínies.

Després de l'època llarga, en la qual l'home va viure de la caça, dels fruits dels arbres i dels ous que trobava als nius, descobreix que hi ha una sèrie de vegetals fàcils de mantenir i útils per a la seva alimentació com ara els cereals. Com que plantar les llavors i esperar-ne el fruit representa un risc, per assegurar l'èxit, apareixen unes tècniques, unes tasques successives. Primer cal artigar la superfície al seu temps, després plantar, tot aprofitant el final de la tardor, perquè les primeres pluges estimulin la germinació i el creixement de les plantetes. Quan arriba la primavera es podrà segar l'ordi (després més tard, el blat) i recollir-la al mateix camp, formant gavells. (Aquesta operació no cal que sigui minuciosa, hem d'oblidar, o no recollir de terra, les espigues que cauen, perquè se'n pugui aprofitar el pobre o l'estranger, diu la Bíblia). Després d'aquesta tasca, es portaran les messes a l'era i començarà la batuda. L'últim exercici consistirà a aprofitar els vents suaus per ventejar i que l'aire s'emporti lluny el pallot inútil, deixi propera la palla i a sota mateix del que va llançar la batuda, el gra. Per fer aquestes feines s'utilitzen bous o ases, segons les possibilitats, però no es posaran mai junts animals de diferent espècie, perquè també són normes del Llibre. Les eines que es faran servir seran molt senzilles: per a la primera feina s'utilitzarà l'arada, que en un principi era totalment de fusta, posteriorment, quan es descobreix el ferro, s'afegirà la feixa feta d'aquest metall a la punta, perquè s'enfonsi més fàcilment a terra. El trill serà una superfície de fusta senzilla amb incrustacions de pedra dura. Tot això que he explicat surt a la Bíblia, ho diuen els estudis històrics i jo mateix ho he vist practicar. Des de fa 4.000 anys s'ha fet igual. Ara, en escassos 50 anys, aquestes feines han desaparegut entre nosaltres. Si ho assenyalo no és per una anècdota pura, el llenguatge sapiencial, el dels salms, el profètic i les paràboles evangèliques, fan servir aquestes tasques per transmetre'ns ensenyaments bonics, monicions útils o ajuda per a la pregària. Els que hem conegut aquestes feines, ens costa molt poc entendre'n el sentit, però que passarà amb les generacions actuals i d'aquí, que només veuen màquines sembradores i recol·lectores del gra?

No es tracta únicament de la dificultat d'enteniment de la catequesi, és el mateix estudi profund dels continguts el que s'ha de descobrir, i que ens arriba vinculat per un llenguatge condicionat per una cultura.

Notes insignificants

Germà Adrià

Dues alegries

Aquesta setmana he tingut dues sorpreses alegres.

Quan algú em pregunta pels resultats del meu paper trist amb els marginats, els dic que ara jo «no cerco resultats». Em desesperaria. Però, com que no sóc cap professional que ha de passar comptes a cap superior, puc donar-me el luxe de servir sense compromís d'exigir resultats.

No obstant això, de tant en tant, tinc alegries molt grans pels resultats. No meus, sinó una miqueta meus i molt dels altres que han intervingut en el problema.

El diumenge em va venir a veure l'Angelina. Té 35 anys. No l'havia vist des de la presó, feia uns set mesos. Sabia que es drogava; que estava esquelètica a causa de la sida.

Quan la vaig veure, no la reconeixia.

Tan sols el seu somriure, ara obert i natural.

«Germà, fa quatre mesos que no em drogo. He estat internada per la sida. I no em vaig voler morir. I em van dir que només podria viure si deixava les drogues. I les he deixat... I només prenc les píndoles de la sida.

«Ara visc en un alberg però el meu germà petit, que té un bon negoci, em va veure tan bé, que em va prometre que si continuo tres mesos més sense droga, llogarà un pis per a mi... I que l'altre germà també m'ajudarà.

«Ja he recuperat la vida i les ganes de viure. He recuperat la meua família. Sóc feliç, germà...»

Feliç. Ho deien els seus ulls brillants i ho deia el seu somriure.

Li vaig fer un petó amb tota la meua

tendresa. I em va dir que aviat em convidarà a casa seva.

Dos dies després, anava capcot pel carrer Sant Pau. Pensava en el Miguel que ha tornat a fugir de l'hospital.

I em va saltar a sobre una jove i va començar a fer-me petons.

Erà la Soli, guapa, grassa, alegre. L'acompanyava un jove, amb més mala cara que ella. Tots dos tenen la sida i es van conèixer a l'hospital.

I es van comprometre a ajudar-se a sortir de la droga. I tots dos fa mesos que no es droguen. Mesos...

La Soli va venir de la seva Andalusia fa 16 anys. En tenia 19. Era molt guapa i tenia molt d'èxit a San Ramon. Després la droga la va anar minant i es venia per una ridícula suma.

Després la sida. I estirada pel carrer. Moltes vegades l'havia hagut d'aixecar de terra per fer-li prendre un cafè amb llet.

Era una pellerenga de dona, a qui tothom menyspreava.

Vivint al barri ha tingut quatre fills. En té cura la seva mare a Andalusia...

Al mig del carrer només feia que fer-me petons. La seva parella, una mica allunyat, ens mirava sorprès. Me'l va presentar. I un altre dia anirem a dinar tots tres.

La Soli, abans de l'últim petó, em va demanar que l'estiu vinent quan viatgi per les presons d'Andalusia, la porti amb mi per poder veure els seus fills i la seva mare.

L'Angelina i la Soli sense droga! Ningú no s'ho esperava.

Però, encara que no ens turmentem en recerca de rehabilitacions, no podem perdre mai el cap.

Un amic... Un germà que acull... Una estimació inesperada... Una por... El despertar nou de les ganes de viure. Una pregària.

Qui es podrà apuntar l'èxit de la rehabilitació de la Soli o de l'Angelina? Val més no tenir cap llibreta per apuntar-hi els èxits. Val més continuar servint i continuar pregant.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Una tasca important

Per què els documents de la Congregació de la Doctrina de la Fe, presidida pel cardenal Joseph Ratzinger no són ben rebuts? Per què no s'acaben d'assimilar els seus continguts? Per què no hi ha prou col·laboració per difondre'ls? Per què no se n'acaben d'aplicar les conseqüències? Aquestes preguntes van ser formulades com a problema en el discurs que el Papa va pronunciar el 18 de gener a la Sala Clementina davant dels participants a l'Assemblea Plenària de la Congregació de la Doctrina de la Fe. Seria una llàstima que passés inadvertit.

Joan Pau II va apuntar l'existència d'un problema de transmissió de les veritats fonamentals a tots els fidels, encara més a tots els homes, i en particular als teòlegs i als homes de cultura. Quina és la causa d'aquest problema de transmissió? Potser la dinàmica dels mitjans de comunicació, situacions històriques particulars o les exigències del llenguatge evangèlic? La resposta a aquestes preguntes exigeix el temps i l'estudi adequats perquè el missatge en la seva integritat pugui arribar al major nombre de persones. Es tracta d'una tasca important.

La investigació que requereix aquest objectiu ha de ser abordada amb profunditat i transparència. Seria un error només mirar enfora per culpar els altres d'aquests fets. La mirada cap endins també pot donar moltes claus, però no totes.

Els homes i les dones implicats en la tasca de transmissió, com ara sacerdots, religiosos, teòlegs,

catequistes, agents de pastoral, pares, educadors... són conscients de l'existència d'aquest problema. En el nostre context, la transmissió és difícil, com nedar contra corrent. Però,

com reben el missatge els responsables de transmetre'l? Es distingeix prou la doctrina fonamental d'altres aspectes més opinables? Hi ha un excés de documents? Es tracta d'un problema de llenguatge quan hi ha dificultats de connexió amb la cultura contemporània? Com a la paràbola de la llavor bona, hi ha actituds diferents en la recepció del missatge perquè hi ha diferents menes de terreny (pedres, espines, terra adobada...)? La secularització imperant dificulta la sintonia dels fidels amb aquestes orientacions? L'Església ha sabut estar present als mitjans de comunicació i conèixer les claus per transmetre el seu missatge? Aquests documents configuren el comportament i el rostre dels creients i de les seves organitzacions eclesials? Potser el missatge evangèlic és contracultural en un àmbit de tarannà neoliberal capitalista? Potser caldria centrar-nos més en els problemes existencials dels fidels que en els punts netament doctrinals, encara que uns i altres estiguin relacionats? Hi ha organitzacions disposades a neutralitzar la influència de l'Església en l'àmbit social per recloure'l en l'àmbit exclusivament privat o, fins i tot, íntim? Hem caigut en la temptació de separar la fe en Crist i l'adhesió a la comunitat cristiana fent recaure sota sospita totes les realitats institucionals? Emetre missatges soft, continguts descafeïnats, pot resoldre el problema o més aviat l'agreuja?

Aquests interrogants i molts d'altres requereixen una reflexió a fons. Aplacar-la pot arribar a ser una pèrdua irreparable per a la generació jove.

Zoom

Eduard Brufau

Uns quants centenars de presoners de guerra de l'Afganistan són a la base militar americana de Guantánamo. Les condicions en què es troben els reclusos són tan dures que han aixecat les protestes d'associacions pels drets humans: els presos estan aïllats, incomunicats en una cel·la de només 4m², amb les orelles i els ulls tapats... Les ganes d'enxampar els culpables dels atacs terroristes de l'11 de setembre són comprensibles, però el tracte que reben aquests presoners és més una venjança que no pas un acte de justícia.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació
d'enterramentsEn cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truquen al 902 11 65 93

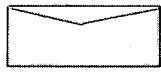
Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

■ En record del P. Alba

El P. José María Alba Cereceda, s.j., va morir santament l'11 de gener del 2002 a les cinc de la tarda. Havia rebut els sants sagraments i la benedicció apostòlica. Cofundador de l'Associació de Sacerdots i Religiosos de Sant Antoni Maria Claret i de la Germandat Sacerdotal Espanyola de Sant Joan d'Àvila. Director de la revista *Ave Maria*. Fundador de la Unió Seglar de Sant Antoni M. Claret, de l'Associació de la Immaculada i Sant Lluís Gonçaga i del Col·legi del Cor Immaculat de Maria. Fundador i consiliari de l'Associació de Maria Reina i Mare. Director de nombrosos torns d'adoració nocturna d'ANE i ANFE. Promotor de diverses activitats de vida cristiana entre el jovent. Director d'exercicis espirituals. Consiliari de taxistes catòlics. Apòstol incansable de la Santíssima Mare de Déu i fundador de la Societat Missionera de Crist Rei.

Qui escriu aquestes línies el va conèixer en l'Obra d'Exercicis parroquials quan tenia 21 anys. En el temps que he viscut al costat del P. Alba he conegut més de cent joves que s'han consagrat a Déu en la vida missionera, contemplativa i sacerdotal. I molts altres joves que van optar pel matrimoni, sense por de la paternitat i la maternitat, que han format famílies autènticament cristianes. A tots nosaltres el P. Alba ens ha ensenyat a combatre els nobles combats de la fe amb el seu exemple i lliurament heroic. Sempre va estar a les trinxeres de Déu, lluitant sense descans contra els enemics de la nostra Santa Mare Església. Ens enardia en exercicis, recessos, cenacles, pelegrinatges, campaments, en l'Adoració Nocturna, en el sant ideal de seguir, fins a la mort, el nostre Summe i Etern Capità, Nostre Rei i Senyor, Crist; i la

Cartes del lector

seva Santíssima Mare, Nostra Reina i Senyora.

La consigna que ens ha deixat per sempre és el *magis* de sant Ignasi. Per Crist! Per Maria! Per Espanya! Més, més i més! Sempre va ser jesuïta, un jesuïta extraordinari, fins a l'hora de la seva mort. Pocs dies abans de morir va gravar un missatge per a les Carmelites de Tiana. Entre altres coses, deia: «Us prego que pregueu per mi, perquè es faci en mi la voluntat divina. M'agradaria tornar a recuperar la salut, però la vull a condició de no cometre mai més cap pecat, sinó més val no tenir salut, perquè el més important és donar gust a Jesús i a Maria i donar glòria a Déu. No sigueu pobres criatures d'esperit sinó dones de l'esperit com us volia la vostra santa fundadora. Els temps no estan per a petiteses, sinó per a grandeses. Amén. Així sigui.»

Sis dies abans de morir, prostrat en el llit, li va dir al P. provincial dels jesuïtes, el P. Pere Borrás Durán: «Ho ofereixo tot per la Companyia de Jesús, per la conversió de Rússia i d'Israel.» Tres dies abans de morir els va dir als alumnes del Col·legi Cor Immaculat de Maria: «Jo tan sols vull la més gran glòria de Déu.» I a mi em va dir: «Nosaltres som una comunitat d'amor.» No es pot fer una síntesi més perfecta dels exercicis espirituals de sant Ignasi de Loiola. A nosaltres ens queda ara el repte de ser dignes deixebles i fills d'aquest home de Déu, que va passar tota la vida fent el bé.

MANUEL MARTÍNEZ CANO,
m.c.r., Barcelona

□ El tràfic d'infants i l'adopció

Pel que fa a l'article publicat a la secció «La bona notícia...» del número de *Catalunya Cristiana* amb data 17 de gener, vull aclarir el següent: a) No considero adient barrejar els conceptes «tràfic d'infants» amb el d'«adopció». Això perjudica tots els que estem en procés d'adopció, i que amb tots els tràmits legals i controlats per les autoritats, ens assimila mitjançant l'esmentada notícia als «traficants de menors». b) El cost d'una adopció legal no arriba, en el pitjor dels casos i en el país més car, als 20.000 dòlars, en els quals s'inclou les despeses dels viatges que calen. c) No és cert que estiguin congelades les adopcions internacionals a Rússia i a Ucraïna. d) Tampoc no és cert que tan sols es puguin adoptar menors minusvàlids.

Cal matisar que a Rússia, amb la llei anterior, tan sols es podia realitzar l'adopció internacional de menors amb discapacitats, però el president Putin la va reformar, i ara es poden adoptar infants sans. e) En l'escript s'esmenten les «entitats autoritzades», aquí anomenades ECAI, que es troben regulades, controlades i autoritzades pels governs autonòmics, en el cas de l'Estat espanyol, per tant la irregularitat que s'hi esmenta, esdevinguda a Itàlia, porta el beneplàcit del govern italià i no ha de ser extrapolable a altres països. Convido que visiteu la pàgina www.adoptarussia.com on apareix la informació fefaent i veraç del que són les adopcions legals a Rússia.

XAVIER BENITO CAMPO
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

El poder de la pregària

—Hi va haver una època de la meua vida en què pensava que la pregària no servia per a res i que el que era útil era ajudar els altres. Ara, en canvi, penso que la pregària és necessària per obtenir la força per ajudar els altres i per viure rectament. Però continuo tenint dubtes. Com és possible que hi hagi persones que no preguen i siguin millors que jo? Em fa l'efecte que no acabo de millorar i conec molts catòlics que en comparar-los amb ateu surten perdent. Quin poder té la pregària?

—La vida del cristià troba el seu punt de referència en Jesucrist. Ell és expert en pregària i mestre de pregària i, com bé sap, ens exhorta a pregar constantment. S'han donat nombroses definicions del que és la pregària. A mi, particularment, m'encanta una expressió de santa Tereseta de l'Infant Jesús: «Per a mi, la pregària és un impuls del cor, és una simple mirada dirigida al cel, és un crit de reconeixement i amor tant en la prova com en l'alegria.» Aquestes paraules provenen d'un cor enamorat de Déu que reconeix la presència amorosa de Déu en la seva vida. Si estimem Déu, si l'estimem per ell mateix com ha de ser estimat, com sinó no ha de sorgir en nosaltres de manera natural i espontània la pregària? La pregària manifesta la primàcia de Déu en la nostra vida i palesa el reconeixement humil que d'Ell prové el bé.

Vostè mateixa ha experimentat en la seva vida que sense l'íntima unió amb Déu es veu incapaç de viure la caritat amb el proïsme. La principal caritat consisteix a estimar Déu per damunt de tot i se'n deriva tot amor. Una vida cristiana sense pregària constant i sense vida sacramental és com una bateria que aviat s'exhaureix. El Catecisme de l'Església catòlica dedica la seva darrera part a la consideració de la pregària en la vida cristiana. Li recomano que llegeixi aquest magnífic text que li pot servir també d'introducció a una lectura de la resta de l'obra. En el primer apartat el text fa una profunda consideració sobre la dinàmica de la pregària en el conjunt de la vida de fe: «El Misteri de la fe és gran!» L'Església ho professa en el símbol apostòlic i ho celebra en la litúrgia sacramental, per tal que la vida dels fidels sigui conformada a Crist en l'Esperit Sant a glòria de Déu Pare. Aquest misteri exigeix, doncs, que els fidels el creguin, celebrin i visquin una relació viva i personal amb el Déu viu i veritable. Aquesta relació és la pregària.»

Aquestes il·luminades paraules ens fan veure que la pregària no equival a les pregàries si bé s'hi expressa sovint. Un bon criteri per verificar l'autenticitat de la nostra pregària és el creixement en la caritat. Desconfiï d'aquelles persones que diuen pregar molt i no hi ha qui les aguant. Pel que fa als judicis que expressa, sigui molt cauta. El Senyor ens diu que no hem de jutjar si no volem ser jutjats. La bondat o malícia del cor queda reservada al judici de Déu. Fins i tot quan ens jutgem, ja que ningú no és bon jutge de si mateix. Busqui un bon director espiritual que l'aconselli i avançarà molt en el seu camí cristià. Finalment, que els ateu no preguin, qui ho sap? De la mateixa manera que pot hi haver creients nominals també abunden els ateu i agnòstics només de paraula. Li ho dic per experiència pastoral. Continui pregant tan bé com pugui i recordi que el temps que es passa en col·loqui amb el Senyor no és mai temps perdut.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Polèmica sobre els preservatius en centres d'ensenyament secundari

Contra la prudència, que és la virtut primordial que hauria de caracteritzar tot governant, per part de la Conselleria de Sanitat amb el vistiplau d'Ensenyament, s'ha fet públic un tema explosiu en els nostres mitjans d'informació immediatament retransmès a tot l'Estat espanyol, volent copiar —per justificar-se— la praxi francesa amb aquesta pregunta textual a l'alumnat: «Què et semblaria la idea d'instal·lar una màquina de preservatius a la teua escola?» I per donar un sentit de democràcia al tema, es proposa fer una consulta per plebiscit entre el mateix alumnat, professorat i pares de família.

S'han donat xifres d'estadístiques que demostren un progrés d'infecció de la sida entre el jovent de 14 a 18 anys i situacions de maternitat no desitjada en noies jovenetes per tal de guanyar el paper d'uns i d'altres. Però es calla el que en solvents medis mèdics s'ha comprovat: que el virus de la sida és tan subtil que es pot filtrar a través de la goma del preservatiu. I és sabut, malgrat que se silenciï, que el condó no és medi segur per evitar un pretès embaràs. I per tractar-se de menors d'edat, de cap manera es pot prescindir de la responsabilitat dels pares de família. Cal formar una convicció moral responsable.

Des de fa uns quants anys, amb el pretext de la llibertat sexual, s'ha titllat de «tabú» la moral de l'Església catòlica, fidel als manaments de la Llei de Déu i a la dignitat de tot ésser humà. Malgrat el comportament social desbordi la

pastoral de l'Església, la seva doctrina moral es manté en peu contra l'opinió pública pel Sant Pare en cap, per impopular que sembli. Aquí no és el vot de la gent, sinó la fidelitat a la Llei de Déu el que preval, en bé de la dignitat de la persona des de la infantesa.

Ara és l'hora de comprovar serenament els resultats. Des d'unes tres dècades ençà, hom comprova una innegable decadència progressiva, orquestrada pel cinema, la televisió, la ràdio, els espectacles, la literatura, les revistes, la premsa, els mitjans educatius, els costums públics, l'ambient general i la mateixa legislació. La degradació a tots nivells és evident i es constata pel pas generacional, amb les conseqüències socials que tots paguem, començant per les famílies i acabant en els hospitals. Cal prosseguir la decadència amb un públic aplaudiment fins a la corrupció general? Què en treiem de ridiculitzar —tot publicant-les— les serenes opinions moralitzadores, provinents sobretot de l'Església?

Ja és l'hora de cercar el veritable remei. Cal proposar-lo, educar la responsabilitat moral del jovent i ajudar a formar l'autocontrol d'un mateix en l'època de la pubertat, juntament amb el respecte vers les persones de diferent sexe; tenir relacions prematrimonials formals i la fidelitat conjugal estricta, dignificant sempre el comportament honrat. I tot cristià disposa de l'ajuda de la gràcia de Déu en els sagraments, sobretot en el del perdó, que ajuda a superar les febleses humanes. Cal reflexionar abans no arribem a una corrupció general per haver marginat els deu manaments de la Llei de Déu.

EDUARD VIVAS i LLORENS, pvre.
Rector de la Jonquera

Liturgistes i liturgs

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Què és un liturgista?

No fa gaire em feren aquesta pregunta, i he de confessar que vaig quedar una mica perplex en contestar-la. La primera resposta que em va venir a la ment fou la d'una llarga descripció que va fer, fa anys, el P. Duployé, dominic francès, en els inicis del Centre de Pastoral Litúrgica de París. En aquella ocasió, el P. Duployé donava una visió maximalista del «liturgista».

Segons ell, era algú amb una sòlida formació cristiana i una àmplia base cultural, coneixedor de l'Escriptura i de la tradició teològica d'Orient i d'Occident, dels Pares de l'Església i dels Concilis; evidentment, coneixedor també de les diverses tradicions litúrgiques, amb les corresponents llengües originals, i capaç de discernir el procés evolutiu dels textos i de les formes rituals; persona que arrelés la seva espiritualitat en la Bíblia i en la Litúrgia, i amb un sentit pastoral agut per fer-se càrrec dels ambients sociològics i de les peculiaritats de

les assemblees; amb un sentit poètic fins i tot, etc.

Potser encara oblidó alguna cosa. El resultat d'aquesta descripció era que aquest «liturgista» era impossible, i que, per tant, era necessari un treball en equip interdisciplinari per dur a terme un treball eficaç en l'àmbit litúrgic.

Tots liturgistes?

En comptes d'aquesta definició maximalista, però, que podria fer pensar en el liturgista com una mena de monstre intel·lectual, penso que és més correcte referir-se al que la Constitució sobre la Litúrgia del Concili Vaticà II diu que ha d'ésser la formació litúrgica: una visió centrada en el misteri pasqual de Crist, i una integració d'aquestes dimensions: teològica, bíblica, històrica, jurídica, espiritual i pastoral. En el fons és gairebé el mateix, però amb més claredat.

El Concili demana aquesta formació litúrgica especialment per als pastors. Ara bé, no tots els pastors estan cridats a

ésser uns especialistes en Litúrgia, és a dir, uns liturgistes pròpiament dits. I ni tan sols els especialistes en Litúrgia poden estar igualment preparats en totes les dimensions. Per això entre els especialistes en Litúrgia n'hi ha que es dediquen més a la telogia litúrgica, altres més a la història de la Litúrgia, altres més a la pastoral o a l'espiritualitat, etc. És el que passa pràcticament amb totes les especialitats; així, per exemple, hi ha teòlegs més positius i altres més sistemàtics, teòlegs més bíblics i altres més conciliaris, etc.

Tanmateix, les dimensions de la formació litúrgica són necessàries per als pastors i d'alguna manera per a tothom. No tothom ha d'ésser «liturgista», però tot cristià, i en primer lloc els pastors de l'Església, està cridat a ésser «liturg».

Tots liturgs

Ésser liturg vol dir ésser celebrant de la Litúrgia. La carta als Hebreus diu de Jesús ressuscitat que és «el liturg dels

sants», és a dir, el gran celebrant de l'obra de la redempció, la glorificació del Pare i la santificació dels homes. No hi ha cap altra cosa a celebrar sinó aquesta obra pública —*litúrgia* vol dir obra del poble— que és l'obra de Déu realitzada en Jesucrist, per ell i amb ell. L'Església està associada per Jesucrist a aquesta «obra», i per això tota ella és «liturga» amb Jesucrist.

Diversos textos eclesiàstics diuen del bisbe que és el màxim liturg de l'Església. Volen dir que el bisbe és el celebrant principal de la Litúrgia, el qui la presideix per dret propi en la seva condició de «vicari de Crist» en la seva Església i en qualsevol cas com a successor dels apòstols. Però també hi ha un interessant text de sant Climent de Roma que diu que tothom, en l'Església, té la seva «litúrgia», és a dir, té la seva forma específica de participar en la celebració: els pastors com a pastors, els laics com a laics. Perquè aquesta participació sigui conscient, intel·ligent, activa, és necessari que tots els fidels tinguin la formació que correspon als «liturgs».

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

AUSTERITAT I PACIFICACIÓ

A finals de l'edat mitjana les pròspres ciutats del centre i nord d'Itàlia no estaven exemptes de problemes greus. Les poblacions de Florència, Siena, Bolonya i altres rivalitzaven entre elles en poder polític, econòmic, militar i també artístic. Dins d'una mateixa ciutat, a més, les tensions entre diversos sectors polítics i socials influents generava una gran inestabilitat. I aliena a tot aquest enrenou hi havia una part de la població immersa en la pobresa i ignorada pels governants. L'any 1348 l'arribada de la pesta negra al Mediterrani i Europa trasbalsarà la vida quotidiana de tothom. La terrible epidèmia, fins llavors desconeguda, va atacar tant rics com pobres, tant una ciutat com l'altra. La malaltia igualava tothom.

Aquest és el temps de sant Andreu Corsini, fill d'una de les famílies més distingides de Florència, d'aquelles que feien i desfeien en assumptes polítics. La seva mare, poc abans de portar-lo al món, va tenir un somni que ella va considerar premonitori: el seu fill passava de ser llop a anyell. Anys més tard, quan el jove Andreu Corsini va abandonar la seva vida ociosa i de brega per la quietud del Carmel, la seva mare hi va veure l'acompliment del somni. Com a

Sant Andreu Corsini

carmelita ell buscava «la pau del cor» a través d'una vida austera. Aquesta manera de fer la conservarà tota la vida. Així, per exemple, quan el 1348 la pesta negra s'endú el bisbe de Fiesole, Andreu és cridat a succeir-lo.

El seu pontificat va sobresortir per una voluntat de pobresa i de pacificació, dos trets que es trobaven molt a faltar. Va inculcar en els capellans de la diòcesi l'amor per la pobresa, i ell mateix va prescindir de molts privilegis que el seu càrrec li permetia tenir. Es conta d'ell que va fer que tots els seus empleats del palau episcopal mengessin el mateix, independentment del rang que ocupessin. L'afany pacificador el va dur a intervenir en els conflictes polítics de la ciutat de Bolonya, per trobar acords entre les diferents parts. Totes aquestes actuacions, és clar, li van fer guanyar enemics. Era un home que lluitava contra les injustícies de la seva època, anava contra corrent. D'aquí la seva santedat.

FE D'ERRADES:

En el número passat la fotografia no pertanyia al sant corresponent, sant Tomàs d'Aquino. Per error va sortir publicada la de Pere Almató, també dominic.

- ☐ **Va néixer a Florència el 1301.**
- ☐ **Carmelita i bisbe de Fiesole.**
- ☐ **Mistic i auster, va procurar que el seu bisbat deixés de banda els luxes innecessaris.**
- ☐ **Pacificador de tensions socials de ciutats italianes.**
- ☐ **Va morir a Florència el 6 de gener del 1373.**
- ☐ **Canonitzat el 1629.**

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

FEBRER

3. Diumenge

IV de durant l'any. Verd. Lectures: Sofonies 2,3;3,12-13 / Salm 145 / Corintis 1,26-31 / Mateu 5,1-12a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Blai, b. i mr.; Anscari (Òscar), b.; Francesc Blanco i companys mrs.; beat Esteve Bellesini, prev.; beat Joaquim de Siena, rel.; Santes, Claudina Thévenet, rel. i fund.

Festa Major: a Cabacés, Campmany, la Floresta i el Palau d'Anglesola.

4. Dilluns

Fèria. *Verd.* Lectures: 2 Samuel 15,13-14.30;16,5-13a / Salm 3 / Marc 5,1-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu Corsini, b.; Joan de Brito, prev.; Gilbert, monjo i fund.; Josep de Leonessa, prev.; beats Rodolf Acquaviva, Francesc Pacheco, Carles Spínola, Jaume Berthieu, Lleó-Ignasi Magin, prev. i mrs.; Santes, Joana de Valois, princesa i fund.; Caterina de Ricci, rel.

5. Dimarts

Santa Àgata (MO) *Vermell.* Lectures: 2 Samuel 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / Salm 85 / Marc 5,21-43

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Calamanda, vg. i mr.

6. Dimecres

Sant Pau Miki i companys (MO) *Vermell.* Lectures: 2 Samuel 24,2.9-17 / Salm 31 / Marc 6,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; Amand, b.; Santes, Dorotea, vg. i mr.

7. Dijous

Fèria. *Verd.* Lectures: 1 Reis 2,1-4.10-12 / 1 Cròniques 29,10-12 / Marc 6,7-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ricard, rei; Teodor, mr.; Santes, Juliana, viuda; Coleta, rel.

8. Divendres

Fèria. *Verd.* Lectures: Eclesiàstic 47,2-13 / Salm 17 / Marc 6,14-29. Si es vol: Sant Jeroni Emilià (MLI) *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Elisenda, vg.

9. Dissabte

Fèria. *Verd.* Lectures: 1 Reis 3,4-13 / Salm 118 / Marc 6,30-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabí, b.; Nicèfor, mr.; Miquel Febres, rel.; Santes, Apol·lònia, vg. i mr.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de
durant l'any

Lectura primera

So 2,3;3,12-13

Lectura segona

1Co 1,26-31

*Deixaré en el teu país un poble humil i pobre**Déu ha escollit els qui el món té per febles*

Lectura de la profecia de Sofonies:

Busqueu el Senyor, tots els humils del país que compliu els seus preceptes; busqueu la bondat, busqueu la humilitat. Potser així quedareu protegits el dia rigorós del Senyor.

Deixaré en el teu país un poble humil i pobre. La resta d'Israel buscarà refugi en el nom del Senyor. No faran injustícies ni mentiran, no tindran una llengua enganyadora. Podran pasturar i reposar sense que els inquieti ningú.

Salm responsorial

145

El Senyor fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.

El Senyor deslliura els presos.

*R. Feliços els pobres en l'esperit:
el Regne del cel és per a ells.*El Senyor dóna la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts,
El Senyor estima els justos;
el Senyor guarda els forasters. *R.*El Senyor manté les viudes i els orfes,
i capgirarà els camins dels injustos.
El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. *R.*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, mireu qui sou els qui heu estat cridats: als ulls dels homes, sou pocs els instruïts, sou pocs els poderosos o de família noble. Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui el món té per dèbils i els qui, als ulls del món, són gent de classe baixa, gent de qui ningú no fa cas; per destituir els qui són alguna cosa, ha escollit els qui no valen per a res; així ningú no pot gloriar-se davant Déu. Però vosaltres, per obra de Déu, teniu en Jesucrist tot el que sou, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santedat i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Escriptura: «Si algú es gloria, s'haurà de gloriar del Senyor.»

Al·leluia

Mt 5,12a

*Alegreu-vos i feu festa,
perquè la vostra recompensa és gran en el cel.*

Evangeli

Mt 5,1-12a

Feliços els pobres en l'esperit

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient:

«Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meua, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegru-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

Catalunya

diòcesis

El preservatiu, una solució que no convenç

■ L'Església desaprova la nova campanya antisida de la Generalitat

Si del que es tractava era de provocar la polèmica, certament ho han aconseguit. La nova campanya de la Generalitat en la lluita contra la sida entre els joves, que proposa sotmetre a referèndum entre els alumnes la introducció de màquines de preservatius a les escoles, no ha deixat indiferent gairebé ningú. Al si de l'Esglè-

sia, la contrarietat ha estat majúscula. Tan sols la possibilitat que es planteja, encara que només sigui això, ja resulta totalment fora de lloc. Deixant de banda qüestions morals, que n'hi ha, des dels organismes cristians es creu que les escoles no són ni de bon tros un lloc adequat per instal·lar-hi aquestes màquines.

i tot es constata que pot produir l'efecte contrari; com més preservatius, més relacions sexuals i, com a conseqüència, un nombre més gran d'embarassos i d'infeccions de sida».

En altres països europeus ja fa temps que es van dur a terme campanyes com aquesta. Un d'ells és Anglaterra (90.000 embarassos d'adolescents cada any), on vistos els «èxits» obtinguts, el govern de Tony Blair ha decidit recentment actuar a través de campanyes educatives amb un enfocament fonamentat en l'abstinència. O això, o començar a repartir també entre les joves la píndola de l'endemà.

Per a Françoise Soler, presidenta a Barcelona de l'associació de planificació natural Acodiplan, «aquesta campanya ni redueix la promiscuïtat ni augmenta la responsabilitat, ja que l'única manera de ser més responsable és sent més adults». En tot cas i com a última sortida, assegura Soler, «si volen posar màquines de preservatius, que les posin a les discoteques, que és on està demostrat que es produeix un nombre més gran de relacions sexuals entre adolescents sense prendre precaucions (a causa de la droga i de l'alcohol)».

El camí més eficaç per a la prevenció passa per una educació sexual responsable. Aquesta és l'opinió de l'Església, ratificada per diverses experiències en què l'educació ha marcat un gran avenç davant d'aquest problema. Rosa Deulofeu, delegada de Joventut, ho exposa amb claredat: «Cal educar en valors que vertebrin la persona humana sòlidament, cal fer assumir la llibertat adient a cada etapa de la persona, cal educar integralment i no de forma segmentada, cal respectar els drets dels pares a dirigir l'educació dels fills, cal rigor i responsabilitat.»

D'algun manera, així es comença a treballar a les parròquies amb els joves. Mn. Francesc Jordana, recentment ordenat diaca, creu que amb campanyes com aquesta ens oblidem de les coses més importants, «com englobar-ho tot sota el paraigua de l'amor, o parlar de la sexualitat com a configuració de la persona, o explicar que la sexualitat no és una realitat neutral...». En aquest mateix sentit, Rosa Deulofeu es pregunta a què pretén donar resposta una campanya com la de la Generalitat: «A la sida o al reduccionisme sexista?», i de quina manera s'opta per donar aquesta resposta: «Educant, formant, acompanyant... o bé empenyent funcionalment?». Són preguntes que molts cristians es fan aquests dies, però davant de les quals ara com ara la Generalitat sembla que s'estimi més continuar fent com si res.

Samuel Gutiérrez

Els bisbes catalans davant de la campanya

La reacció dels bisbes catalans davant de la nova campanya antisida de la Generalitat no s'ha fet esperar. El 18 de gener passat feien pública una nota en què es manifestaven de la següent manera:

1. Els bisbes de Catalunya compartim la preocupació de la nostra societat per l'augment dels casos de sida i d'avortaments entre els joves i creiem necessari un treball d'informació i de reflexió entre els estudiants. Ara bé, creiem que la campanya de la Generalitat tal com s'ha presentat no és el camí adequat. Els bisbes lamentem que aquesta campanya, que vol prevenir la difusió de la sida, entri en l'àmbit escolar de l'ensenyament secundari de forma provocativa i gens pedagògica, suplantant la responsabilitat de pares i educadors, sota la formalitat ambigua de generar un debat participatiu, a partir d'un referèndum dels alumnes.
2. Creiem que s'ha de revisar i reconduir aquesta campanya, que ja ha començat sense la informació adequada i sense la participació prèvia dels pares i dels educadors, així com de les altres instàncies socials que haurien de poder col·laborar en una veritable acció ciutadana d'educació i de prevenció. Amb campanyes com l'actual, que no prioritzen la fidelitat i l'abstinència (tal com recomana l'Organització Mundial de la Salut), s'acaba induint a una banalització del sexe i a unes conductes de risc, que és el que precisament es diu que es pretén combatre.
3. Desitgem una autèntica educació sexual a l'interior d'una educació humana integral, que ensenyi a assumir i a viure en els valors més necessaris per als adolescents i joves, com són la responsabilitat, la castedat, el respecte a l'altre amb totes les seves conseqüències i, sobretot, una educació per a l'amor fidel, generós i fecund. Una educació que parteixi de la família amb la col·laboració de l'escola i de les altres instàncies que influeixen en l'educació del jovent. I que amb claredat i oportunitat, amb mitjans adequats a cada etapa evolutiva del jove, fomenti una autèntica formació en aquests aspectes referents a la sexualitat, sempre relligada a l'amor i a la responsabilitat, oberta a la vida matrimonial, a la transmissió de la vida i a l'acolliment responsable dels fills.

No és nova la posició de l'Església respecte del preservatiu. Malgrat això, la seva negativa i la seva claredat a l'hora d'expressar-la sembla que continua molestant molta gent. La nova campanya de la Generalitat en la lluita contra la sida ha tornat a destapar una antiga polèmica agreujada per la urgència de solucions davant d'uns índexs de sida i d'embarassos no desitjats que creixen dia rere dia entre els joves. L'única solució proposada per la Generalitat, l'ús del preservatiu, no deixa de ser, per a l'Església, un pedaç que no aprofundeix en les arrels del problema. La campanya no convenç per la manca d'informació i per la seva ambigüïtat. Més aviat al contrari, des dels organismes catòlics es creu fins i tot que pot ser perjudicial, ja que afavoreix l'augment de les conductes de risc alhora que induïx a banalitzar el sexe.

«Què et semblaria la idea d'instal·lar una màquina de preservatius al teu centre?» Aquesta és la pregunta «innocent» que vol llençar durant aquest any la Generalitat als alumnes i les alumnes de segon cicle d'ESO, de batxillerat i de cicles formatius. En nois i noies adolescents, en molts casos immadurs, i que viuen envoltats d'una cultura profundament sexualitzada, la resposta es dona per feta: «Sí, és clar.» Què farà aleshores la Generalitat? Instal·lar-les?

Davant d'una campanya així, l'Església s'ha mostrat contundent: no és ni la forma ni el contingut que es requereix per afrontar un problema tan greu com el de la sida o el dels embarassos no desitjats entre els joves. La reacció contrària a aquesta nova campanya de la Generalitat ha estat força unànime, no únicament des de la jerarquia, sinó també des de múltiples sectors.

Un dels que han reaccionat amb més força ha estat l'associació e-Cristians, que tan bon punt es va llençar la campanya va elaborar un manifest en què com a primera mesura es demana «que sigui suspès el referèndum i es programi per a cada curs una bona campanya educativa fonamentada en una concepció pedagògica integral del que és la persona».

El problema de la sida i dels embarassos no desitjats és una cosa que preocupa tot hom i que mereix els esforços de la societat, inclosa l'Església. Això no obstant, tal com es reconeix des d'e-Cristians, «reduir el problema de les relacions entre adolescents a un fet mecànic de posar-se un preservatiu, és desconèixer el comportament sexual de l'adolescent, que gira molt al voltant d'impulsos i que no té el procés de racionalització dels adults».

«El preservatiu —asseguren des d'e-Cristians— és una resposta parcial i no satisfactòria entre els adolescents. Primer per la naturalesa impulsiva de la relació; segon, per l'ús inadequat; i tercer, per les fallades del mateix preservatiu, un tema sempre menystingut i ocultat.»

Els bisbes catalans també han elaborat una nota com a resposta rotunda a la campanya, com ho ha fet també l'escola cristiana. Aquesta, aprofitant les assemblees de més de sis-cents titulars i directors d'escoles cristianes, va deixar clar, a més, el seu «disgust per les informacions publicades en relació amb la seva participació eventual en la campanya promoguda pel Departament de Sanitat». En el manifest que van fer

L'Església aposta per una educació responsable de la sexualitat entre els joves.

públic assenyalaven clarament que «l'interès que alguns hagin pogut manifestar a col·laborar en la prevenció de la sida a través de l'acció educativa amb els adolescents en cap cas no pot ser interpretat com l'adhesió i el suport a una campanya concreta que conté elements molt discutibles des del punt de vista estrictament pedagògic i que són contraris a les exigències de la formació moral dels alumnes que cursen l'ensenyament secundari».

La nova campanya de la Generalitat, en consonància amb les darreres que també ha fet l'Estat espanyol, més que prevenir contra la sida, se centra a fomentar l'ús del preservatiu, una cosa que no necessàriament té relació directa amb la prevenció del contagi. En molts casos es produeix l'anomenat efecte del «bomber piròman», que volent apagar el foc, l'encén encara més. Isabel Viladomiu, presidenta de l'Associació Catalana d'Estudis Bioètics, explica clarament, en aquest sentit, que «la instal·lació d'aquestes màquines en instituts no ha de reduir inevitablement el nombre de contagis de sida ni embarassos no desitjats, fins

Carrell de la campanya de la Generalitat.

Trenta associacions defensen l'educació en valors davant del preservatiu

Trenta associacions catòliques i aconfessionals de diversos àmbits han fet públic el manifest «Les màquines no frenen la sida, els valors humans, sí». S'uneixen així al missatge que els bisbes catalans han fet al respecte i al mateix temps els feliciten per la seva defensa valenta d'una sexualitat responsable, oberta a la vida, tot denunciant els errors d'una campanya que es basa en el preservatiu i que ignora les famílies i els seus valors.

El manifest «Les màquines no frenen la sida, els valors humans, sí», que continua recollint adhesions (es pot fer trucant al 934 159 618 o confirmant l'adhesió amb un correu electrònic a info@e-cristians.net), s'expressa en aquests termes:

«Les associacions de ciutadans sotasignants (cristianes unes, aconfessionals d'altres) volem felicitar els bisbes de la Tarraconense pel seu missatge valent i positiu sobre la lluita contra la sida a Catalunya.

» Creiem que als nostres joves no els calen màquines de preservatiu, sinó que necessiten ser educats en els valors que els portaran a ser bons ciutadans i bons pares i mares de família. Aquests valors són: la capacitat de comprometre's per a tota la vida, la fidelitat exclusiva a la persona estimada, la il·lusionada acollida als fills i la responsabilitat per mantenir la pròpia família.

» Ni les màquines de preservatiu ni el referèndum de les Conselleries de Sanitat i Ensenyament són d'utilitat perquè els nostres fills arribin a ser bons pares i mares el dia de demà. L'experiència d'altres països ens demostra que recórrer als condons tampoc servirà per reduir el nombre d'embarassos ni de contagis de MTS (Malalties de Trans-

missió Sexual).

» Les estadístiques mostren que l'omnipresència del condó només aconsegueix que augmenti el sexe entre adolescents. Ja que el preservatiu presenta una certa taxa d'errors (especialment alta entre els usuaris menors d'edat) és inevitable que en augmentar les relacions sexuals precoces augmentin els embarassos de noies, els contagis d'MTS i els avortaments, com hem vist en altres països. El govern britànic de Tony Blair i altres societats avançades, després d'anys de fracassos amb campanyes basades en el condó, ara aposten per l'educació en valors, i això és el que demanem a la Generalitat.

» L'Església catòlica coneix bé el drama de la sida (un de cada quatre malalts del món és atès per entitats catòliques), i estem convençuts que la seva proposta és la més efectiva per combatre aquesta malaltia i molts altres mals. La proposta cristiana consisteix a construir una civilització de l'amor, i això s'aconsegueix educant els nostres joves en valors com la responsabilitat perquè atenguin les conseqüències dels seus actes i valorin l'acte sexual com una relació transcendent i no com el simple objecte d'una diversió ocasional o un joc. Aquest enfocament és 100% efectiu contra les MTS: les màquines de condons no ho són.

» D'altra banda, no és tasca de l'Administració guiar la resposta moral de cada família davant de la sida, sinó d'informar de les seves causes i conseqüències. Per això, les nostres associacions de ciutadans demanen a la Generalitat:

1. Que respecti els drets dels pares a dirigir l'educació moral dels nostres fills.
2. Que renunciï a la falsa solució de posar màquines de condons en el paisatge quotidià dels menors d'edat.

3. Que reconduïxi la seva campanya cap a una formació contínua i integral en valors veritablement humans davant de la sida i els embarassos d'adolescents.
4. Que revisi les causes del fracàs de les campanyes empreses fins ara, les quals ens han conduït a una situació crítica.
5. Que en conseqüència se suprimeixi l'anunciat referèndum, per frívol, antipedagògic i contraproduent.

FIRMEN: Associació Catòlica de Propagandistes, Associació Civitas Dei (CIDE), Associació Cultural Atlàntida, Associació de Joves Pro Vida de Barcelona (JPV Barcelona), Associació Espanyola de Professors de Planificació Familiar Natural (RENAFER), Associació Catalana d'Estudis Bioètics, Associació Cultural Charles Péguy, Associació Pere Calafell, Associació Pro Respecte a la Vida Humana Pro Vida, Comunió i alliberament, Desenvolupament Integral de la Família, e-Cristians, Famílies Noves del Moviment dels Focolars, Federació d'Associacions de Pares de les Escoles Lliures de Catalunya (FAPEL), Federació de Cristians de Catalunya, Federació Espanyola d'Associacions Pro Vida, Fòrum d'Associacions Catòliques d'Adults, full Viure en família d'Urgell, Fundació Talita, Fundació Pro Vida de Catalunya, Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC), Juve, MÀ Amiga, Metges Cristians de Catalunya (Federació Europea d'Associacions Mèdiques Catòliques, Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques), Moviment Cristià de Mestres i Professors (MCMP), Moviment Regnum Christi, Professionals per l'Ètica de Catalunya, Revista *Cristiandad*, Somiar Despert, Schola Cordis Iesu, Vida Creixent.»

OPINIÓ

És impossible l'amor?

El sentiment pessimista és font de decisions perniciosos, perquè es veu tot negre, fosc, fatalista. És freqüent en els antics i en la Reforma del segle XVI. Ara sembla que torna, malgrat l'optimisme de la tècnica omnipotent.

Podríem resumir-ho així: l'home està essencialment corromput, és incorregible, pitjor que les bèsties, de vegades, facis el que facis, no es pot redreçar. Per tant, prenem la tècnica tot-poderosa i rendible

perquè pugui satisfer els seus desitjos de bestia indomable. Com a *Un món feliç*, on Huxley ironitzava en donar soma (droga) als homes i dones èpsilon (inferiors) perquè no destorbessin els superiors, els alfa i els beta, creats per fecundació artificial i que consideraven blasfema la paraula «mare». Si volen fornicar... que sigui sense conseqüències, si volen gaudir amb el plaer de la droga... que sigui higiènicament, etc. Trista imatge de l'home dels darrers temps, que deia Nietzsche. Ja no queden ideals, ja no queda esperança, menys encara optimisme davant del futur, només la mística dionisiaca del gaudi espontani brutal, tot i que sigui tan efímer com uns minuts, o una nit boja. Sempre despersonalitzat. I de Déu que crida a l'Amor i que dona la seva gràcia per ser homes i dones íntegres... ni parlar-ne, continuem dins el fang.

El preservatiu fins i tot en el nom mostra el pessimisme. Es diu als joves (potser perquè ja és habitual entre molts grans que els han d'educar) que no poden ser castos. L'amor és impossible. Amor no és més que sexe, deixeu-vos de contes sentimentals, els diuen. I les campanyes d'educació sexual no parlen d'amor sincer, obert, generós, gratuït; sinó de por que quedin embarassades les dones i tinguin problemes..., però com que parlar és

poca cosa, ja que no compten amb les passions, posen a disposició seva els preservatius, no s'atreveixen amb els altres mitjans com l'esterilització, o les píndoles amb efectes secundaris importants per a la circulació, o la píndola postcoital prohibida en molts països perquè encara té efectes més perjudicials. Aleshores, siguem pràctics. Preservatiu arreu, baratets, amb gust de menta que aclareix la gola, de colors relaxants o

apassionats, els col·loca el fabricant de forma gratuïta i, fins i tot, deixa unes comissions a l'escola educativa, de què? La pela és la pela. Com que fallarà, ja que la promiscuitat és imparabile i crea l'antic vici —la realitat és indefinida—, el pas següent seran sales higièniques per a experiències educatives de sexe a l'escola, o pràctiques amb especialistes. En fi, brutícies revestides d'higiene.

Diguem la veritat: l'Amor és possible. L'escola hi és per ensenyar una vida noble, no per pervertir i desanimar. Però, perquè augmentin els avortaments? N'hi ha prou de mirar als diaris pàgines de propaganda de prostitució que els dona bons dividends (se'n diu cooperació amb el mal), televisió escombraria, cinema que no pot passar sense esceneta, pel·lícules totalment pornogràfiques que es volen fer passar per art, i la *intelligentzia* somriu dient: això és el que volíem al 68, i hom pensa: que vell i passat estàs! Penso que per l'amor val la pena lluitar-hi, defensar-lo, també des de les instàncies públiques. Sense això la societat s'ensorra i les víctimes individuals són in comptables. En definitiva cal un debat antropològic sincer i defensar l'educació d'homes i dones capaços d'estimar en tota la seva plenitud i veritat.

Dr. Enrique Cases

ENTREVISTA

Mn. Josep Moreno, delegat de Família de Tarragona i coordinador de totes les diòcesis catalanes

«Els centres educatius, més que màquines, haurien de tenir bons llibres a les biblioteques»

—Com valora la nova campanya de la Generalitat?

—La primera impressió ha estat dir: quina poca imaginació a l'hora d'elaborar una proposta educativa, un cop més el govern fa de comercial dels laboratoris! Aquesta és una primera impressió molt primària i poc reflexionada. Una segona impressió seria la de pensar que certament no és un paper fàcil el que té la Generalitat. Evidentment, les autoritats sanitàries i educatives han de fer alguna cosa que estigui al seu abast per donar-hi resposta, sempre millor en el camp de la prevenció. Això no obstant, no sé si aquesta campanya respon a un procés de reflexió seriós o simplement, davant d'unes estadístiques molt alarmants, s'han posat en mans d'uns publicitaris. M'agradaria pensar que darrere d'aquesta campanya hi ha un equip de gent que ha reflexionat molt sobre el tema, que ha preparat un projecte educatiu seriós i que els professors que hagin de fer la reflexió amb els alumnes realment tindran materials i una preparació específica per fer-ho. D'altra banda, l'experiència ens diu que normalment, quan es llença una campanya d'aquesta mena, el pressupost no sol arribar més enllà de l'aspecte publicitari, mentre que tot el que són recursos per a educadors i famílies queda reduït a la mínima expressió. Tant de bo que no sigui així!

—Què li ha semblat la reacció dels bisbes?

—El seu comunicat és prou ponderat amb per respectar l'autonomia evident que ha de tenir l'administració pública, però també per deixar clar que és l'educació integral de la persona la que cal cercar sempre des de tots els àmbits i que, en l'educació, els pares són els primers responsables.

—Quins efectes pot tenir en la joventut una campanya d'aquest estil?

—Jo l'entenc en el mateix sentit que les campanyes de trànsit. L'administració ha de llençar un crit d'alerta davant de la problemàtica existent. Tot el que sigui prevenir està bé, però no deixa de ser una pessigada a la població perquè ens despertem i prenguem consciència que hi ha situacions de risc. Voldria pensar que va per aquí.

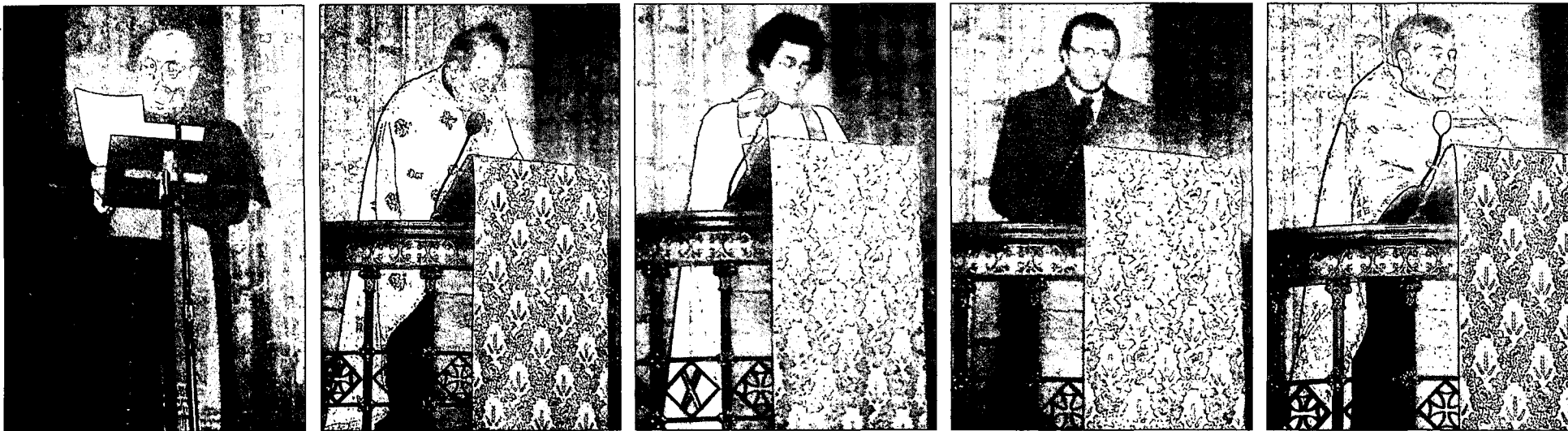
De totes maneres, una màquina de preservatiu en un institut pot tenir el mateix efecte que una dispensadora de tabac o de begudes alcohòliques, o una màquina escurabutxaques, si el que es pretén és educar-nos per prevenir el tabaquisme, l'addicció a l'alcohol o al joc. Evidentment, un centre educatiu no és el lloc. Les farmàcies han de fer el seu paper, i les sales recreatives el seu altre. Els centres educatius, més que màquines, haurien de tenir bons llibres a les biblioteques i bons materials per als educadors i per als joves, perquè poguessin fer allò que els toca fer: reflexionar, créixer i madurar.

Barcelona

Celebració ecumènica a la catedral

■ Obertura de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Mons. González-Agápito i els reverends Stafylakis, Larios Antequera, Félix Ortiz i Ivan Bonev.

BARCELONA.— La catedral de Barcelona va congregar el 18 de gener l'acte d'inauguració de la Setmana de Pregària universal per la Unitat dels Cristians amb el lema «En Tu hi ha la font de vida». La celebració va ser presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Pere Tena i la presentació de l'acte va anar a càrrec de Mons. Jaume González-Agápito, delegat d'Ecumenisme de l'arquebisbat.

La celebració va comptar amb la participació del Rvd. Dionysios Stafylakis, rector de l'església de Sant Nectari de Barcelona del Patriarcat Ecumènic; del

Rvd. Juan Larios Antequera, secretari d'Ecumenisme de l'Església reformada episcopal espanyola; de la Rvda. Susanne Storck, pastora de l'Església evangèli-

ca alemanya; del Rvd. Félix Ortiz, pastor evangèlic i responsable de la Pastoral juvenil d'Agape, i del Rvd. Protoprovere Ivan Bonev, responsable de l'Església ortodoxa de Bulgària a Barcelona.

L'acte va començar amb una sèrie de testimonis de cada confessió sobre el lema «En Tu hi ha la font de la vida», que suggereix, com a resposta, que cal descobrir el camí cap a la font de la vida. Les paraules dels diferents predicadors van tenir en comú el desig d'un futur en comunió, assolir la unitat de tots els cristians. Van coincidir també en el camí que encara cal recórrer però van destacar el goig i entusiasme amb què s'està treballant i es va fer referència a la *Declaració conjunta dels cristians sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya*, signada per catòlics, evangèlics i ortodoxos l'11 de maig del 2001.

La luterana Susanne Storck en la seva predicació es va referir a «la unitat comuna com a condició prèvia per a l'oració comuna» i va afegir que «els cristians, com a Església de Jesucrist, som un mateix cos malgrat les diferències» i que «una diversitat en la reconciliació seria una riquesa mútua». El pastor evangèlic Félix Ortiz va fer una crida a la necessitat i responsabilitat d'unió entre els cristians perquè «només amb la nostra unitat

donarem credibilitat al missatge de l'evangeli».

La celebració va continuar amb un acte penitencial en què es va demanar perdó per les divisions i els errors de les diferents confessions. Tot seguit es va proclamar la paraula de Déu i Mons. Pere Tena va predicar l'homilia. Les seves reflexions es van basar en el lema d'enguany tot recordant les paraules de sant Ciril de Jerusalem: «Els vivents vivim, ens movem i som en Déu, font de la vida. L'alè de la vida ens ve d'Ell. Ell és l'aigua d'aquesta font.» El bisbe es va congratular de la unitat dels creients en l'eucaristia tot afirmant que tots nosaltres hem estat batejats per formar un sol cos, un sol esperit. Va afegir també que «l'ecumenisme no és un passatemps pietós, és essencialment obra ascètica, obra de conversió».

L'acte va continuar amb la pregària dels fidels, que van demanar de manera especial la reconciliació de tots els cristians i la donació de la pau, i van acabar amb la benedicció del bisbe. Els assistents a la celebració van resar per una unitat cristiana perquè Déu Pare ens reuneixi en un sol ramat, sota el guiatge de l'únic pastor, Jesucrist.

Eulàlia Clapers

Fotos: Vanessa Batista

Pregària per la Pau

La catedral de Barcelona va celebrar el dimecres 23 de febrer un acte de Pregària per la Pau. La celebració, que va ser presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Pere Tena i organitzada per Justícia i Pau i per Pregària per la Pau a Euskadi, es va fer per demanar pels bons fruits i en comunió amb la trobada interreligiosa per la pau que va presidir el Sant Pare l'endemà, 24 de gener, a Assís.

L'acte central va ser una pregària però també es van presentar testimonis d'immigrants de diferents nacions que vivien amb el dolor produït per la guerra, el terrorisme, la injustícia i l'odi. Els testimonis, que provenien de països molt diferents com Argentina, Israel, Filipines o Bulgària, van pronunciar una breu oració i reflexió. Cadascun es va referir a la situació del seu país però com a denominador comú van demanar la pau i que no s'hagi de patir marginació ni discriminació. «Ningú no deixa la seva família, el seu país, la seva gent si de veritat no veu cap altra sortida allà on viu», va dir l'argentina Liliana Keny. El colombià Fernando Barrera també va demanar perquè hi hagi pau arreu i perquè «els països desenvolupats facilitin i participin activament a construir camins essencials per a l'establiment d'una veritable justícia social».

Mons. Pere Tena en la seva homilia es va referir a la figura de sant Francesc d'Assís i en va destacar l'amor entranyable que sentia pel perdó i la pau de Déu: «Assís evoca la presència de la història d'un cristià que es despullà de tot per pregar al Pare del cel i convertir-se plenament en instrument de la pau i el bé de Déu.» Aquesta visió de la pau de sant Francesc d'Assís «només es podia realitzar amb la comunió del món amb Déu, que és la veritable justícia».

L'acte, que va omplir d'assistents més de mitja nau del temple, va ser animat amb els cants del petit cor del Miserere de Lotti.

Foto: Eulàlia Clapers

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Santuari de la Mare de Déu de

La història, l'art, el paisatge, la tradició i, sobretot, la devoció es fonen en el santuari de la Mare de Déu de la Pineda. Situat prop de la platja entre el cap de Salou i Tarragona, a dos quilòmetres del nucli de Vila-seca, el santuari deu el seu nom al paisatge que l'envolta: les pinedes litorals mediterrànies.

El santuari de la Mare de Déu de la Pineda és del segle XVII, de planta basilical.

El temple està adossat a una torre de defensa del segle XVI.

El temple, del segle XVII, de planta basilical, elegant i senzill, està adossat a una torre de defensa possiblement del segle XVI, moment de continus atacs pirates a la costa tarragonina. Destaca l'austeritat de la seva construcció donat que la façana no té cap tipus d'ornamentació.

Constituint l'any 1968, el Patronat de la Verge de la Pineda de la parròquia de Sant Esteve de Vila-seca continua sent en l'actualitat el màxim òrgan de foment i de desenvolupament del santuari. Entre les seves funcions destaquen les de difondre i fer créixer la devoció a la Mare de Déu, vetllar pel santuari i el seu entorn i dignificar les construccions i els espais lliures. També és competència seva establir i vetllar pels drets i deures de l'ermità. Els seus membres ho són durant cinc anys i entre ells hi figura el rector de la parròquia de Vila-seca, actualment Mn. F. Xavier Morell.

Si durant tota l'edat mitjana eren comunes les referències documentals a les advocacions cap a la Mare de Déu dels homes i les dones del Camp de Tarragona en temps de calamitats públiques, secades, pestilències i plagues agrícoles eren constants, actualment, com la societat en què vivim, el santuari viu una etapa de transformació. Noves advocacions entre les que ja hi havia donen un nou sentit al santuari entre els ciutadans de Vila-seca, però també entre els milers de visitants que fan vacances a la zona.

UNA PETITA IMATGE AMB MOLTA DEVOCIÓ

La petita imatge anònima, d'estil poc refinat, només fa 26 centímetres d'alçada. En ella una Mare de Déu de dolços trets mira amorosament el Nen Jesús, el qual aguanta amb una mà el Llibre mentre acosta

l'altra cap al rostre de la Verge. Es tracta d'un prototipus d'icona mariana pròpia de la imatgeria cristiana bizantina i medieval, coneguda amb el nom d'hodigitria. Probablement de finals del segle XIV, la imatge data de quatre segles abans de la construcció de l'actual santuari. Es creu que va ser la donació d'algun escultor medieval traçut, que va aconseguir una postura gens forçada de la Verge, però que li va sortir la figura del Fill tosca i poc definida. Pels vestigis es pot suposar que en un principi podria haver estat policromada.

Poca cosa es coneix sobre l'origen de l'advocació al marge de la tradició popular. La llegenda diu que la imatge va ser trobada per un pastor mentre vigilava el seu ramat d'ovelles. Segons algunes fonts la Verge estava enmig de les branques d'un gran pi, però d'altres afirmen que dins d'un forat de la soca. El pastor, fascinat i impulsiu, va endur-se la imatge a casa, però l'endemà havia desaparegut. Preocupat tornà al pi i veié que la Mare de Déu tornava a ser-hi, fet que aclaria la voluntat de la Verge de quedar-se en aquell lloc. És així com es començà a construir el primitiu temple que la va aixoplugar.

Amb més o menys detalls, components fantàstics o de fe, aquesta llegenda ha anat traspasant-se de boca a orella durant generacions. Malgrat la poca informació so-

HORARIS D'OBERTURA DEL SANTUARI

L'últim diumenge de cada mes, de setembre a març, a les 16.30, i d'abril a setembre, a les 17.30, es resa el rosari. El santuari romandrà obert una estona abans i després.

bre la troballa, alguns documents demostren que Nostra Senyora de la Pineda es venera des del segle XII.

L'actual disposició de la Mare de Déu al cambril és una clara referència a la llegenda de la seva troballa. Sobre un altar on hi ha representades algunes ovelles i un pastor, s'aixeca el pi que sosté, enmig del tronc, l'urna transparent on hi ha col·locada la Verge, de la qual surten raigs daurats. Un mantell de color blau propi regalat per un grup de cosidores, recobreix com una corona tota l'escena.

El retaule del segle XVII, obra d'Antoni Ochando i restaurat a principis dels anys

noranta, està treballat amb recursos escultòrics i decoratius típics del barroc, amb motius vegetals i motllures daurades. És, segurament, l'element artístic més valuós de l'ermita, la peça que magnifica la llegenda de la troballa de la Mare de Déu i, per tant, la que «representa de manera profunda i serena la força de la devoció dels seus fidels», afirma Salvador Anton i Clavé en el seu llibre *El Santuari de la Mare de Déu de la Pineda*.

L'actual disposició de la Mare de Déu al cambril és una clara referència a la llegenda de la seva troballa.

El santuari deu el seu nom al paisatge que l'envolta: les pinedes litorals mediterrànies.

e la Pineda, a Vila-seca

L'APLEC DE LA PINEDA

La devoció a la Mare de Déu de la Pineda té el seu punt culminant en l'Aplec anual del dilluns de Pasqua. És la festa principal del santuari. La primera notícia que se'n té és del 1772, quan l'arquebisbe de Tarragona d'aquell moment, Joan Larios Lancís, va concedir als vila-secats d'anar en processó a la Pineda el segon dia de Pasqua per poder celebrar la festa de la Resurrecció. No obstant això, al mateix temps va prohibir els balls prop del santuari, ben diferent d'altres aplecs, en què les sardanes eren l'element més destacat. En cas de no complir la prescripció del prelat es prohibiria anar-hi en el futur i s'hauria de pagar una multa de dotze lliures. Per sort, això no va passar.

Amb el pas dels anys es va anar convertint en una celebració popular, amb processó a la vigília, missa solemne, adoració a la Verge i sardanes, ara permeses. Ja al segle xx i a partir dels anys cinquanta va començar el costum de tornar després de dinar cadascú a casa seva per resar el rosari i menjar la mona pels voltants del santuari.

Des dels anys seixanta es fa fins i tot una arrossada, que preparen els caçadors del poble, a la qual tots els assistents són convidats. Així cada any s'hi reuneixen de 1.000 a 1.500 persones, «algunes de les quals —escriu Salvador Anton Clavé— no hi van tant per devoció com per estar amb la comunitat».

L'aplec, que barreja creença i poble, se celebra gairebé a l'inici de la primavera a causa de les antigues necessitats dels pagesos, malgrat que actualment la dependència de la terra de segles enrere gairebé ja no es recorda.

Sara Antoja Xirau

L'edifici actual data del segle XVII.

El temple destaca per la seva austeritat.

Visita espiritual a la Mare de Déu de la Pineda

Puríssima i gloriosa mare. Senyora de la Pineda i Patrona dels vila-secats: atorgueu als vostres fills aquella Fe enaridida i forta que tenien els avis, i abrigueu-nos a tots amb l'amplada amorosa del vostre mantell. Ave Maria.

Immaculada i dolcíssima reina que teniu un sol a cada cor, i en cada llar de Vila-seca una capella: refermeu, encara, la nostra confiança en Vós, i desvetlleu en nosaltres l'anhel de servir fidelment el Crist i la seva Església. Ave Maria.

Nova i victoriosa Eva que, al peu de la Creu, oferíreu al món la fruita saborosa de la Gràcia; allunyeu de la nostra vila la llavor immunda del pecat, i feu-nos sentir la set de viure, en cristià, les vint-i-quatre hores de cada dia. Ave Maria.

Encisadora i humilíssima Verge, per Déu enaltida a la més fecunda maternitat: encomaneu a totes les llars de Vila-seca, l'amor i la pau que regnava, tothora, a la vostra casa de Natzaret, ideal de les famílies cristianes. Ave Maria.

Dispensadora de totes les gràcies i més forta que un exèrcit en combat: beneïu-nos les collites i els conreus, vetlleu la nostra vida quotidiana, uniu-nos amb cor de germans, i defenseu-nos de mals i d'enemics. Ave Maria.

Advocada nostra i emperadriu del cel, vida, dolcesa i esperança de Vila-seca: des del vostre santuari de la Pineda, pregueu per tots nosaltres al vostre Fill, endolciu l'hora de la nostra mort, i obriu-nos les portes del Cel. Ave Maria.

Pregueu per nosaltres Verge Santa de la Pineda. Perquè ens fem dignes de les promeses de Jesucrist.

PREGUEM:

Oh Déu, que per la resurrecció del vostre Fill i Senyor nostre Jesucrist, us heu dignat a alegrar la terra, concediu-nos, us preguem, que, per la seva Mare, la Verge Maria, assolim el goig de la vida eterna. Pel mateix Crist Senyor nostre. Amén.

Vostres goigs devotament direm, puix ningú ens ho veda; Patrona de la Pineda, ajudeu-nos promptament.

En el camp de Tarragona, vostra casa està plantada, on hi sou reverenciada com la devoció més pregonia; la qual és la més corrent i la més rica moneda. Patrona de la Pineda, ajudeu-nos promptament.

Les ovelles pasturant, un pastoret us trobà, i de tal sort va quedar pres d'un goig exorbitant, en veure que dignament un tresor en Vós hereda. Patrona de la Pineda, ajudeu-nos promptament.

La Vila de Vilaseca, en totes ses afliccions, com a Mare i sa Patrona us visita amb processons, concediu-nos igualment aigua i fruit per meravella. Patrona de la Pineda,

GOIGS DE NOSTRA SENYORA DE LA PINEDA

ajudeu-nos promptament.

Visiten vostra capella tots els pobles comarcans, esperant de vostres mans els favors per meravella. Als malalts en continent feu que salut s'els conceda. Patrona de la Pineda, ajudeu-nos promptament.

En totes les adversitats sou la certa medicina, sou la més pura i divina que han vist i veuran els nats; sou de gràcies complement, diu el Venerable Beda. Patrona de la Pineda, ajudeu-nos promptament.

Un devot que us invocà, de corsaris perseguit, a l'instant afavorit per Vós, Senyora, quedà. Tal miracle, molt patent en vostra capella queda. Patrona de la Pineda, ajudeu-nos promptament.

Per la mar, dels mariners

sou estrella, nord i guia; en cridar-vos, nit i dia, sempre han estat els primers. Vós sou port i salvament, i el que us cerca, en Vós s'hospeda. Patrona de la Pineda, ajudeu-nos promptament.

De les plagues i afliccions que als camps solen oprimir, vulgueu-los tots eximir de semblants tribulacions. Vostre medi omnipotent per nosaltres interceda. Patrona de la Pineda, ajudeu-nos promptament.

Guardeu, celestial Senyora, els vostres devots, de mal, i assistiu-los puntual ara i en qualsevol hora; doneu els eternals contents als fills d'aquesta Vereda. Patrona de la Pineda, ajudeu-nos promptament.

Guardeu-nos contínuament del dimoni, que ens enreda. Verge i Santa de Pineda, mireu-nos benignament.

Barcelona

Ha mort el paül Miquel Garcia

■ Va ser provincial dels pares paüls del 1995 al 2001

BARCELONA.— El 12 de gener moria a València el P. Miquel Garcia i Padilla, provincial dels pares paüls de la província de Barcelona del juliol del 1995 al maig del 2001. La parròquia de Sant Sever i Sant Vicenç de Paül de Barcelona va acollir el 18 de gener el funeral en sufragi de la seva ànima.

Nascut al poble de Génave, Jaén, el 8 de maig de l'any 1945, Miquel Garcia, el més jove dels cinc germans, es va quedar orfe de mare des de petit. Als 12 anys va anar a viure a Mallorca amb la seva germana Maria, que feia de majordoma al rector de la parròquia. L'encoratjament de la seva germana gran i els bons exemples de Mn. Joan van ajudar que al jove escolanet Miquel li vinguessin ganes de fer-se capellà, i va ingressar al Seminari Menor dels pares paüls de Palma de Mallorca, on va continuar els seus estudis de primària.

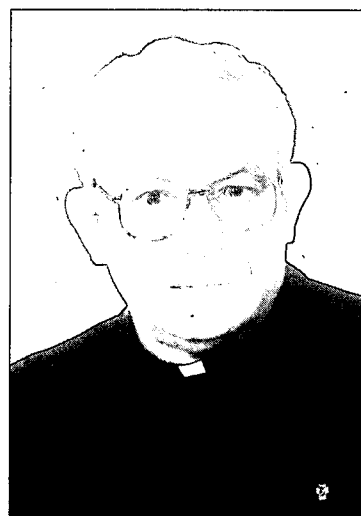
El 7 de setembre del 1963 es va traslladar a l'Espluga de Francolí (Tarragona), on va fer els dos anys de noviciat, acabats els quals va pronunciar els vots temporals el 8 de setembre del 1965. Allà mateix va fer els estudis de filosofia, i després es va

traslladar a Salamanca per fer els dos primers cursos de teologia. Els altres dos cursos els va fer a la Facultat de Teologia del Seminari de Barcelona. El 29 de maig del 1971 es va incorporar definitivament a la Congregació de la Missió amb l'emissió dels vots perpetus. L'ordenació sacerdotal la va rebre de mans de l'arquebisbe de Barcelona, el Dr. Narcís Jubany, a la parròquia de Sant Server i Sant Vicenç de Paül el dia 28 de juny del 1972.

Després de continuar un any més la seva formació eclesiàstica a la mateixa facultat, el 22 de juliol del 1973 fou destinat a exercir el seu ministeri sacerdotal a la parròquia de la Sagrada Família de Palma de Mallorca i, un any més tard, a la de la Mare de Déu de Mont-Olivet de València, regentada també pels pares pa-

üls; en va esdevenir rector l'any 1976. Al començament del curs 1984-85 va ser nomenat director del Seminari Major dels pares paüls a Barcelona, càrrec que va ocupar fins que va ser elegit visitador de la província canònica de Barcelona el 10 de juliol de l'any 1995.

Tots els qui van poder conèixer el P. Miquel Garcia estaven admirats pel seu gran dinamisme, unit a una extraordinària capacitat de treball. La pastoral juvenil fou un camp on va dedicar els seus millors esforços des dels primers anys de sacerdoci, i d'on van sorgir vocacions sacerdotals, de les quals la província de Barcelona tenia una gran necessitat. El seu zel missioner el va impulsar a posar-se al capdavant del grup de Joventuts Maria-

El P. Miquel Garcia Padilla.

nes Vicencianes (JMV), que cada any, des del 1984, passen els mesos d'estiu a la missió *ad gentes* que la província de Barcelona té encomanada des de l'any 1912 a Honduras.

A començaments de l'any 1998 se li va declarar un tumor cancerós, però el seu natural optimisme i les seves ganes innates de viure i dedicar-se amb cos i ànima al ministeri sacerdotal i evangelitzador l'animaven a continuar

complint amb la seva tasca fins que es va acabar el seu període de sis anys de provincial.

El nou provincial, el valencià P. José Vicente Martínez, li va concedir tornar a la seva antiga parròquia de Mont-Olivet de València. El 12 de gener, el P. Miquel Garcia moria. L'eucaristia exequial va tenir lloc el dia 14, presidida pel bisbe auxiliar de València Mons. Esteban Escudero i pel pare provincial dels paüls. Hi eren presents una vintena de pares paüls vinguts de les cases de Catalunya, Alacant i les Illes Balears. No cal dir que l'assistència de fidels va ser molt nombrosa, com també de les Filles de la Caritat amb les visitadores de les províncies de Barcelona i Pamplona; seminaristes, i antics i actuals joves de JMV, vinguts també de diferents poblacions de València, Alacant i Catalunya.

Joan Sonet, c.m.

Primera visita de Mons. Sáiz a Montserrat com a bisbe

MONTSERRAT.— El 17 de gener, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, i Mons. Josep Àngel Sáiz van visitar el santuari de Montserrat. Era la primera visita de Mons. Sáiz com a bisbe auxiliar. En primer lloc, van pregar davant la Mare de Déu de Montserrat i, a continuació, es van entrevistar amb el pare abat, Josep M. Soler. A les set del vespre van assistir a la pregària de vespres i, finalment, van compartir el sopar amb la comunitat de monjos benedictins. (C.C.)

Conferències quaresmals

BARCELONA.— Les tres conferències quaresmals que pronuncia cada any el cardenal Ricard M. Carles ja tenen data. Es faran els diumenges 24 de febrer i 3 de març a la catedral de Barcelona, i el 10 de març a la parròquia de la Immaculada Concepció (c/ Aragó, 299).

Les tres xerrades començaran a les 19.00, duraran tres quarts d'hora i tindran com a títol genèric *El cristianisme del tercer mil·lenni*. Els títols específics de cada conferència quaresmal seran aquests: *Crist és amb nosaltres fins a la fi del món*, *Posar la programació pastoral sota el*

signe de la santedat i *Partir novament de Crist*. El contingut de les tres xerrades de l'arquebisbe de Barcelona estarà inspirat en el capítol tercer de la carta apostòlica del Sant Pare *Novo millennio ineunte*, «Caminar des de Crist».

Les conferències quaresmals del 24 de febrer i el 3 de març donaran pas directament a la missa. La del 10 de març, a la parròquia de la Concepció, també a les 19.00, inclourà després una estona de silenci, la pregària de Vespres i també l'Eucaristia, a partir de les 20.30. Seran retransmeses per Ràdio Estel. (C.C.)

«El Tamboret d'en Pau» reparteix amor i joguines

BARCELONA.— Un any més, i ja en van sis, les parelles de matrimonis joves, més de 500 acollides pel diaca permanent Pau Cazeneuve en «El Tamboret d'en Pau», com cada any en arribar la festa dels Reis visiten el santuari de Sant Josep de la Muntanya per aportar joguines als nens i nenes d'aquest santuari.

Aquest any més de setanta infants van tenir el seu regal de Reis. Més de trenta

matrimonis en representació de totes les parelles en van fer entrega personalment a tota la mainada el diumenge 13 de gener. Va ser un acte molt entranyable.

És un goig constatar que en la nostra societat de consum encara hi ha joves responsables que donen amor i aporten il·lusió als infants, encara que l'Església de vegades no hi doni suport. (*Pau Cazeneuve*)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.
Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Lleida

Festa de Sant Antoni Abat

LLEIDA.— El 17 de gener la ciutat de Lleida, així com nombrosos pobles de tota la diòcesi, va celebrar la festa de Sant Antoni Abat, patró dels animals del camp i per extensió de la pagesia. Els actes centrals de la jornada a Lleida es van celebrar a l'església de la Puríssima Sang, antiga seu dels Antonians, on rep culte sant Antoni Abat des del segle XII.

Amb l'església del carrer de Sant Antoni plena de gom a gom, el bisbe de la diòcesi va presidir una solemne eucaristia a què van assistir nombrosos pagesos de les diverses partides de l'Horta de Lleida, alhora que tots ells deixaren davant la imatge de sant Antoni el tradicional ciri, que en gran nombre il·luminaren el patró durant tota la diada. Després de la celebració Mn. Daniel Turmo, secretari general del bisbat de Lleida, va realitzar la tradicional benedicció dels panets de Sant Antoni i tot seguit de les carrosses i cavalleries que participaren en la cavalcada que tot seguit realitzaria els populars Tres Tombs a l'antiga Creu dels Erals, al carrer Balma, seguint així arrelat costum arrelat.

Pocs dies després, el dia 20, es va celebrar arreu la festa de Sant Sebastià, com a festa major d'hivern en honor del màrtir. Una de les celebracions més solemnes fou la del Pont de Suert, on la seva antiga Confraria de Sant Sebastià va celebrar la 416 edició de la diada, amb una solemne eucaristia i processó pels carrers del poble, en què es van aplegar més de 2.000 persones a l'entorn del patró. La festa va acabar amb un dinar de germanor que va aplegar més de 500 confreres, presidits pels priors d'enguany: Pepito Casanovas i Eusebi Pons. Els actes religiosos van ser presidits per primera vegada pel nou rector, Mn. Daniel Gómez, que va valorar molt positivament els actes celebrats en honor de sant Sebastià. (J.C.)

XXV Trobada de Pastoral de Joventut

LLEIDA.— La seu de les Missioneres Auxiliars de l'Església va acollir el 3 de gener la XXV edició de la Jornada diocesana de Pastoral de Joventut, convocada per la seva delegació diocesana, consiliaris i assessors diocesans. La trobada, a la qual van assistir prop de cinquanta participants, va tenir com a punt central de reflexió el futur de la pastoral juvenil, tema que va introduir Mn. Ramon Prat, director de l'Irel.

Prat, que fou anteriorment delegat de Pastoral Juvenil, va parlar també d'aquests 25 anys de Pastoral Juvenil a Lleida. Així, va fer referència als documents elaborats, les accions dutes a terme, les activitats extraordinàries com la Setmana de Francesc Castelló, «que s'organitzà quan aquest jove, avui beat, encara era poc conegut pels nostres joves». I va dir en recordar la inauguració (1991) del Casal de Joves Cristians Francesc Castelló: «No fem memòria, sinó memorial, tot actualitzant la nostra pastoral amb els joves i prop del jove».

L'actual delegada de Pastoral Juvenil, Roser Garcia, va fer una mirada al present, considerant els serveis i les accions, espais d'acollida i de pregària, que avui per avui la diòcesi ofereix als joves. La delegada va parlar alhora de reptes per al present i el futur, com poder augmentar el nombre de joves en els serveis i moviments, així com

Exposada una pintura inèdita de santa Teresa Jornet

■ 27è aniversari de la canonització de la patrona de l'ancianitat

LLEIDA.— El 27 de gener la parròquia de Santa Teresa Jornet, al barri de Cappont de Lleida, va celebrar la cloenda del tridu en honor de la seva titular. La commemoració de la festa parroquial va coincidir alhora amb el 27è aniversari de la canonització de la santa lleidatana filla d'Aitona i fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats. Amb motiu d'aquests actes, es va exposar a la parròquia una pintura inèdita dedicada a aquesta santa de casa nostra, patrona de l'ancianitat.

El bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir a les 12 del migdia una Eucaristia solemne, cantada per la coral de la Vocalia de la Dona de l'Associació de Veïns del barri. Celebració que esdevenia a la vegada la cloenda de la visita pastoral que durant tota aquella setmana havia realitzat a la parròquia, amb trobades amb tots els grups parroquials: Consell Pastoral, catequistes, Grup de Litúrgia, Càritas i una trobada amb la comissió pro construcció del nou temple, que la comunitat parroquial necessita amb urgència, ja que les actuals instal·lacions parroquials són insuficients.

El bisbe Ciuraneta va animar els feligresos a tirar endavant el projecte del nou temple que substituiria definitivament el provisional que la parròquia ocupa a l'avinguda de València, des de la seva fundació

l'any 1974. En aquests moments s'està a l'espera que la Paeria cedeixi un solar per fer possible aquest desig de la comunitat parroquial i del barri.

El quadre de santa Teresa Jornet medeix 116x89 i és obra de l'artista i veïna del barri que signa com a Carrol (Carme Roca Llusà), que el va pintar d'acord a l'encàrrec que va rebre de la família Ba-laguer Freixenet, també veïns de Cappont, actual propietària de l'obra, que va cedir-lo a la parròquia durant aquests jornades.

La pintura presenta santa Teresa Jornet en una clàssica composició, acompanyada per dos ancians, un home i una dona. «El vellet és un senyor d'Ivars d'Urgell, encara que les seves mans són d'un altre padri de la Fuliola. El bastó de la velleta era el del meu pare i la creu de la santa és reproducció d'una que tenia la meua mare. És un quadre fet amb molt de sentiment i molta il·lusió, alhora que va marcar un moment significatiu en la meua vida, el dia 1 de març del 1999 moria el meu pare i en el mes de juliol d'aquell any finalitza-

va l'obra», explica la pintora, alhora que expressa el seu agraïment a les germanetes de la residència d'Aitona, per la seva col·laboració en haver-li facilitat una fotografia de la santa i diverses estampes. Com a curiositat cal dir que el quadre ha estat pintat en un 80% amb els dits, «cosa aquesta que m'apassiona».

El quadre, que fou col·locat en un lateral de l'altar a la vora de la imatge de santa Teresa Jornet, va ser molt valorat pels fidels, que van significar-me el simbolisme per a la parròquia i per al barri.

Jordi Curcó

Santa Teresa Jornet és representada com a patrona de l'ancianitat.

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES
DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Tortosa

Últim adéu al degà del Capítol Catedral

■ Mons. Manuel García era prelat d'honor de Sa Santedat

TORTOSA.— El 19 de gener va morir de forma sobtada Mons. Manuel García Sancho, degà president del Capítol Catedral. El Papa, en data 21 de juny del 1999, li havia concedit el títol de prelat d'honor de Sa Santedat pel seu currículum apostòlic.

Mons. Manuel García Sancho es va llicenciar en Història de l'Església a la Universitat Gregoriana de Roma. En retornar, va ser nomenat professor d'aquesta mateixa assignatura al Seminari de Tortosa (1950-58). Va ensenyar Religió a l'Institut Joaquim Bau de Tortosa (1960-80), així com al Col·legi Teresià (1951-86). Prèvia oposició, fou nomenat canonge magistral i degà president del Capítol Catedral el 1994. També fou el 1950 nomenat encarregat de l'Arxiu Capitular i des del 1978, director de l'Arxiu Històric Diocesà. Mons. García Sancho va estar molt vinculat a la Companyia de Santa Teresa de Jesús per la seva admiració a sant Enric d'Ossó i, a més, va ser capellà vitalici del Col·legi Teresià des del 1951.

Es va dedicar pacientment a recollir dades sobre la vida i martiri dels tres-cents preveres immolats entre els anys 1936 i 1939.

a la diòcesi de Tortosa. Fruit d'aquesta tasca va publicar el 1997 *Sacerdots diocesans fidels fins al martiri*.

Els diocesans el recordaran com un dels principals organitzadors de l'exposició d'art litúrgic de la diòcesi de Tortosa. Ell mateix hi va imposar el títol de *Fidei speculum* per damunt d'un altre que havia

sugerit el de *Tresor de l'Església*. També serà recordat per la restauració de la capella de la Cinta. Com a degà fou prior de la Reial Arxiconfraria de la Cinta. Els investigadors li agrairan sempre les facilitats que els va donar per redactar treballs sobre llicenciatura i tesis doctorals.

A la missa exequial del diumenge 20 de gener hi acudiren una setantena de capellans diocesans i uns quants de Castelló, Tarragona i Barcelona. L'homilia episcopal es va fer ressò de la fidelitat de Mons. Manuel García a la missió que tenia encomanada: predicació, docència, investigació en arxius, contacte amb laics, Confraria de la Cinta, acompanyament de religiosos.

En l'eucaristia també hi eren presents les autoritats municipals, així com religioses de diferents congregacions i molts fidels tortosins. Cantat l'últim respons, el fèretre es

va aturar uns moments davant de la capella de la Santa Cinta. Un silenci profund va esdevenir pregària davant la Mare. Mn. García Sancho havia nascut al Forcall (Ports de Morella) l'any 1924. Fou soterrat al cementiri de Tortosa.

J. Blanc i Bahima

Mons. García Sancho, quan fa tres anys va celebrar les noces d'or sacerdotals al Forcall.

TARRAGONA

Record del martiri de sant Fructuós

TARRAGONA.—

Tarragona va celebrar les seves arrels cristianes el dilluns 21 de gener, data en què es commemora el martiri del bisbe Fructuós i dels seus diaques Auguri i Eulogi. La catedral metropolitana i primada va aplegar un bon nombre de fidels tarragonins per assistir a l'eucaristia, presidida per l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach i concelebrada per una quarantena de preveres. L'inici de la missa pontifical va ser precedit com a cant d'entrada per la interpretació d'un fragment del *Pontifical de flames*, peça escrita per Mn. Melendres i musicada per Mn. F. Tàpies. Durant l'ofici religiós es va donar lectura a les actes martirials del sacrifici dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi. El valor d'aquestes actes rau en el fet que són el primer testimoni autèntic del cristianisme a Tarragona i alhora el segon document cristià de la Península Ibèrica.

En l'homilia, Mons. Martínez Sistach va assenyalar que «avui celebrem el testimoni de la fe que ha arrelat a la nostra diòcesi, que ha contribuït a tenir una consciència més gran del cristianisme a la nostra terra, des del començament fins al tercer mil·lenni». L'arquebisbe es va referir a «la secularització que viu la nostra societat i és en aquest context que els cristians hem de donar testimoni de Jesucrist, seguint l'exemple dels màrtirs. La força del Senyor es

manifesta en la nostra feblesa i ens empeny a ser coherents en la fe». Posteriorment, el prelat va insistir en la consecució de la pau al món: «Preguem per la desaparició de les guerres i que imperi la pau, pel respecte mutu entre els pobles i perquè la religió no sigui causa de conflictes i de separació. Avui, més que mai, el nostre cristianisme ha de ser autèntic i valent i cal evitar el divorci entre la fe i la vida.»

El sosteniment dels cants va anar a càrrec del cor i l'orquestra dels Amics de la Catedral i els organistes, dirigits pel mestre de capella, Mn. Miquel Barbarà. Al final de la missa es van interpretar els goigs en llaor de sant Fructuós, que fou immolat, amb els seus diaques, entre flames, a l'amfiteatre tarragoní, el 21 de gener de l'any 259 dC per ordre del governador romà Emilià. (J.B.)

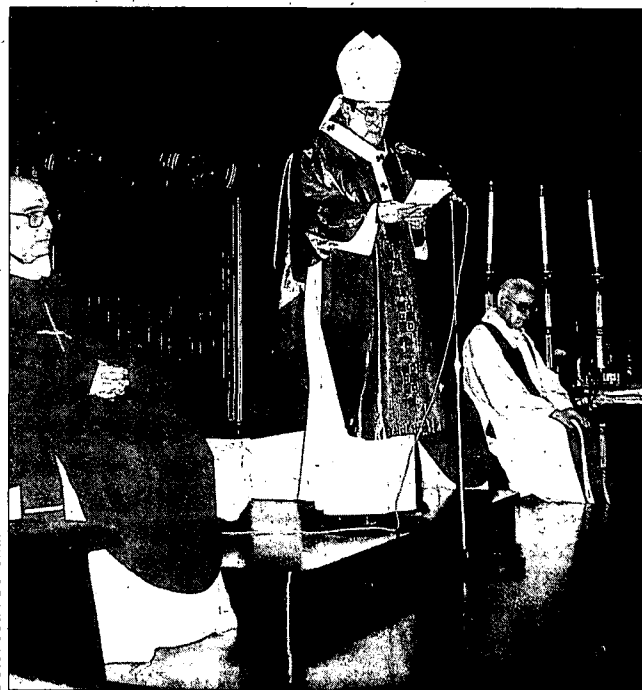

Foto: Joan Boronat

L'arquebisbe va pronunciar l'homilia.

GIRONA

La Fràter i Acas, guanyadors del Sant Fèlix 2001

GIRONA.— La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter) i l'Associació Comunitària Antisida de Girona (Acas) han estat els guanyadors del Premi Sant Fèlix 2001, un reconeixement del bisbat a accions o entitats que han destacat pel seu compromís i servei a la societat. La Fràter, que s'inclou en l'apòstolat seglejar de la diòcesi, va celebrar l'any passat el 25è aniversari, i és l'única entitat que

organitza colònies per a minusvàlids físics en què ells mateixos participen en l'organització. L'Acas és una ONG que treballa des del 1990 en l'estudi, prevenció, acompanyament i atenció als malalts de sida amb centres a Girona, Olot, Figueres i Sant Feliu de Guíxols. En la present edició es van presentar quinze candidatures al jurat presidit pel vicari general de la diòcesi, Jaume Julià. (G.F.)

Càritas de Girona ajuda el Congo

GIRONA.— Càritas diocesana ha llençat una crida per ajudar els milers de congoleesos que han hagut de desplaçar-se des que el 17 de gener el volcà Nyiragongo va entrar en erupció i va provocar la destrucció de la ciutat de Goma, de mig milió d'habitants. Els refugiats són a la frontera amb Ruanda, on pateixen problemes d'abastament. Aquesta catàstrofe natural empitjora la dramàtica situació que havia deixat la guerra civil del 1994 entre les ètnies tutsi i hutu. Les aportacions es poden fer al compte de la Caixa de Pensions 2100 000257 02014454. (G.F.)

UNA VEU EXULTANT

"UN CANTORAL INDISPENSABLE" EN EL TERCER MIL·LENNI

ARA TAMBÉ AMB ACOMPANYAMENTS D'ORGUE

Cantoral litúrgic amb tres edicions: Una amb lletra sola, altra amb lletra, música i acords i una tercera amb lletra, música, acords i acompanyaments d'orgue. Les seves 275 cançons estan enregistrades en 17 cassettes o 17 CD.

Editorial Claret S.A. c/ Roger de Llúria 5, 08010 Barcelona.
Tel. 933 010 887. Fax: 933 0174 830

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Tortosa

Conferència del P. Miquel Batllori

■ «El canonge Manyà: entre Tortosa i Tarragona durant la segona República»

TORTOSA.— Organitzada per la fundació universitària Doctor Manyà, el 16 de gener passat es va celebrar al saló de plens de l'Ajuntament de Tortosa una conferència, a càrrec del P. Miquel Batllori, amb motiu dels 25 anys de la mort de Mn. Joan Baptista Manyà i Alcoverro.

Va iniciar l'acte l'alcalde de Tortosa i president d'aquesta fundació civil, Joan Sabaté, que va contemplar Manyà com un referent excel·lent a les Terres de l'Ebre. Tot seguit, el Dr. Jesús Massip, director honorífic del Museu i Arxiu, va comentar el currículum acadèmic del conferenciant, el P. Miquel Batllori.

En resum, va dir que havia nascut a Barcelona el 1909 i que, després de llicenciar-se en Filosofia i Lletres i Dret, va ingressar a la Companyia de Jesús el 1928. La seva ha estat una vida dedicada a la recerca, la docència i la publicació en el camp històric. Ho feia en clau universalista, amb visió de conjunt i críticament. Ha estat distingit amb títols honorífics i és membre d'acadèmies de la història, de

bones lletres i de la Pontaniana (Nàpols). Se n'edita l'obra completa, que es preveu que tingui vint volums.

El P. Batllori va centrar la seva conferència en el cardenal Francesc Vidal i Barraquer i les sintonies que va tenir a Tortosa amb Mn. Manyà. A la diòcesi, però, regida pel bisbe Félix Bilbao i Ugarriza entre els anys 1925 i 1943, més aviat hi va trobar incomprensió i persecució. Va citar la famosa frase «*Mientras yo esté aquí, la lengua catalana en la Iglesia no adelantará ni un paso*». Conseqüentment, el bisbe no va complir l'acord de la Conferència Episcopal Catalana, presidida pel cardenal Vidal i Barraquer i que tothom va signar referent a l'ús del català en la predicació i en la catequesi. Som a les primeries del 1936.

Un altre punt de confrontació fou la concepció de l'autoritat eclesial. Mons. Bilbao va publicar un llibret sobre *Jerarquismo* i, havent demanat el seu parer a Mn. Manyà, aquest li va contestar: «Si per jerarquisme entén que a l'Església hi ha una jerarquia d'institució divina, això és un dogma de fe; però si s'entén en el sentit de tal pàgina en què es proposa que tota la gràcia divina ens arriba per mediació de la jerarquia, podria tenir un sentit herètic.»

En el camp d'ideari intel·lectual, el conferenciant va destacar com Manyà va participar en publicacions i conferències de la institució Balmesiana de Barcelona. En aquest àmbit, l'intent del cardenal Vidal i Barraquer era fundar un institut o universitat d'estudis catòlics a Catalunya com es feia a França. Manyà formava part d'aquest estol d'intel·lectuals capellans (1921-1936) com Cardó, Carreras, Bellpuig, Ignasi Casanova, Ubach, Miquel d'Esplugues... És el temps en què va publicar *El talent i El pensament i la imatge*, que reflecteixen la

seva producció psicopedagògica.

El P. Miquel Batllori va destacar com Manyà sabia aplicar la filosofia i la psicologia a la teologia. En concret, va dir que en el moment de la mort, una persona humil pot pènedir-se, puix lentament i per via intuïtiva s'albira l'aparició de Déu com quan neix el sol.

Naturalment, es va estendre en el tema de l'expulsió dels pares jesuïtes i d'altres ordes religiosos en temps de la República, cosa que Vidal i Barraquer va tractar de frenar i minvar. D'altra banda, Mn. Manyà tenia a Tortosa una aura d'home proper al món liberal, obert i d'esquerres. Cal dir que aquest conferenciant d'excepció ja havia vingut a la ciutat amb motiu del bimil·lenari de la fundació de Tortosa. A l'acte del dia 16 hi acudiren representants de Gandesa, de l'Observatori de l'Ebre regit pels pares jesuïtes, del Seminari diocesà, de la Fundació Fe i Cultura Mn. Manyà i d'altres institucions.

J. Blanc i Bahima

Celebrat Sant Antoni com una festa civicoreligiosa

La festa es va viure tant a les esglésies com al carrer.

TORTOSA.— Dels molts llocs de la diòcesi on s'ha celebrat Sant Antoni abat durant la setmana del 13 al 20 de gener, en destacarem el seu caràcter festiu més que religiós. Sí que s'han celebrat eucaristies amb un to de religiositat popular i s'han beneït després cavalls i tota mena d'animals domèstics, però la festa grossa el poble l'ha viscuda al carrer. Destacarem amb arrels ancestrals el Forcall (Ports de Morella), presentada com a lluita entre el bé i el mal. Al Perelló es festeja amb els Tres Tombs amb carruatges i animals perfectament engalanats; també la subhasta de la coca anomenada «la darrera» i la beguda popular del calmant. Cal dir també que el pregó de festa el va pronunciar la consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, Carme Laura Gil.

A Amposta i Santa Bàrbara hi han desfilat vuit-cents cavalls i és una xifra que augmenta cada any.

A Ascó destaquem els Tres Tombs, curses d'ases i cavalls i especialment la foguera, que és el centre de la festa on es menja, es canta, es beu i es balla.

Des de fa anys s'ajunten els pobles de Roquetes, Jesús i els Reguers i se celebra en els límits municipals la festa del sant amb missa i «mesa» a base de tragos de vi que amaren les baldanes. No hi falten les curses de cavalls i ases...

A tot arreu, per tant, se celebra la festa d'hivern durant la setmana dels «barbuts», Antoni i Pau, eremites. (J.B.B.)

Quatre rectors jubilats a la Terra Alta

BATEA.— Al rector d'un poble tot-hom el coneix quan ja fa un temps que exerceix en el seu ministeri, tracta els infants, els joves, els qui van a missa el diumenge, els malalts que va a visitar, i quan hi ha un esdeveniment especial en una família es relaciona amb els seus membres, està al costat dels feligresos en els moments bons i en els dolents. El rector, quan ja fa uns anys que és a la parròquia, és un més del poble, però amb la seva especificitat que el caracteritza ara i sempre.

Tinc ben presents a la memòria quatre sacerdots que han passat molts anys per la comarca de la Terra Alta i ara han arribat a la seva jubilació; també els capellans s'han d'acomodar a la manera de fer de la

gent, tots els homes i dones, quan els arriba el moment, es jubilen i descansen del seu treball.

Mn. Juan Antonio Ballester Fuster, de Benicarló, va arribar a Horta de Sant Joan l'any 1959, en plena joventut i ple d'il·lusió, va començar a treballar amb els feligresos i després de quaranta-dos anys de ministeri, tota la vida dedicada a la seva gent, deixa la parròquia i torna al seu poble; també portava la parròquia d'Arnes. Durant aquest temps s'ha restaurat el convent de Sant Salvador d'Horta.

Mn. Redento Conesa Carbó, de la Todolella, va venir a la Terra Alta el 1968, a Corbera d'Ebre, i després a Gandesa fins al 2001, trenta-tres anys en la dedicació pastoral i en l'ensenyament de la religió a

l'Institut de Gandesa, devot de la Mare de Déu de la Fontcalda, va restaurar l'interior de l'església parroquial i ara s'ha jubilat a Vinaròs.

Mn. Ramon Gonell Seguer, de Xodos, va venir el 1970, fins al 2001. Ha estat trenta-un anys a la Fatarella, on ha desenvolupat una gran tasca pastoral, de bon tracte amb els feligresos, ha restaurat tota l'església parroquial i l'ermita de la Mare de Déu de la Misericòrdia. Les autoritats del poble el van fer fill adoptiu; ara està a Olesa de Montserrat en una residència d'ancians, on celebra la missa i ajuda en tot el que pot a la parròquia.

Mn. Manel Martí Cabanes, d'Ullden, va venir del 1979 fins al 2001, ha estat vint-i-dos anys al Pinell de Brai, ha

compartit la seva tasca parroquial amb la docència com a mestre al col·legi de la Sagrada Família del bisbat de Tortosa. Amant de la litúrgia, abans de marxar de la parròquia, va pintar tot l'exterior de l'església parroquial; ara viu a Tortosa.

Aquests capellans amb d'altres van iniciar faja vint-i-vuit anys el pelegrinatge de la Terra Alta a Montserrat per al mes de novembre. A més, van començar a organitzar els curssets prematrimonials per a les parelles de nuvis, han seguit les programacions pastorals cada curs. Ells amb altres companys que han estat a les parròquies han conduït la pastoral. Però calen successors, la comarca ha disminuït i també els sacerdots, en som cinc, n'hi ha que porten tres pobles. (Antonio Bordàs, rector de Batea)

Vida Creixent

El consiliari diu...

L'Avemaria

Des d'infants les nostres famílies ens han ensenyat a resar a la Mare de Déu amb l'Avemaria. De vegades d'una manera rutinària. Avui voldria dir-vos-en el significat, a prop de celebrar la nostra festa patronal.

A l'Avemaria hi ha tres salutacions. La primera és de l'arcàngel Gabriel: «Déu vós salva, (alegra't) Maria, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.»

La segona salutació és de la seva cosina Elisabet. Quan la seva cosina va sentir la salutació de Maria, el nen va saltar de goig al seu ventre i va exclamar plena de goig: «Beneïda sou vós entre totes les dones i beneït és el fruit del vostre ventre.»

La tercera salutació és una tradició de l'Església a través dels segles repetida per milions de fidels necessitats i de fills agraïts: «Santa Maria, Mare de

Déu, pregueu per nosaltres pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort.»

En la primera salutació, tot seguit s'afegeix el nom de Maria i al final s'acaba amb el nom de Jesús. El papa Urbà IV el 1263 va manar que s'acabés la primera part de l'Avemaria d'aquesta manera.

La devoció de les tres Avemaries ve de molt lluny. Diuen que va ser santa Matilde de Magdeburgo l'any 1282 que a punt de morir va suplicar a la Mare de Déu i va rebre la inspiració de resar tres Avemaries.

Sant Francesc Xavier a les portes de la Xina va ser un gran promotor i apòstol de les tres Avemaries. També un gran apòstol d'aquesta pràctica va ser sant Alfons M. de Liguori. En la seva obra publicada per ell, *Glòries de Maria*, concedeix el primer lloc a aquesta pràctica de pietat mariana.

Demanem en la segona part per nosaltres, pecadors. És un títol que ens va bé. Avui no tan sols ens costa penedir-nos, sinó que ens és molt difícil reconèixer-nos pecadors. La Mare de Déu és el refugi dels pecadors.

I també demanem que «pregui per nosaltres ara i en l'hora de la nostra mort». Ara vol dir tot el que tenim al nostre cor (les lluites, els problemes, les diferents situacions íntimes i personals). I la segona part també és molt important. Ens recordem que en el moment de la nostra mort, sigui Maria que amb la seva gràcia invisible ens ajudi i ens empari.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Alfons, a reveure

El moviment gironí de Vida Creixent acabem de perdre el nostre coordinador diocesà, Alfons Moré i Paretas. Va pujar a casa del Pare el dia 16 de desembre diumenge quart d'Advent. La seva mort inesperada va commoure els grups de Vida Creixent de la diòcesi, els parroquians de Salt, on residia, i molts grups de la societat civil gironina, ja que havia estat delegat de Benestar Social de la Generalitat a Girona.

L'Alfons es va fer al redós de la seva parròquia de Sant Cugat de Salt, primer com a aspirant, després com a jove d'Acció Catòlica, ja casat amb la Dolors, va formar part dels Equips de Matrimonis de la Mare de Déu i finalment, quan va deixar les responsabilitats polítiques principals, el trobem dirigint Càritas parroquial i animant els grups de Vida Creixent.

L'Alfons era un gran coneixedor de la gent gran, una persona que es guanyava la confiança de tothom pel seu acurat sistema de treball i pel respecte amb què tractava les persones. I, sobretot, era un home d'Església. Un batejat que va procurar, segurament amb defallències com tothom, desplegar la fe del seu baptisme fent camí amb l'Església. Una Església que va veure amb rostres diferents, però, que ell va estimar sempre, perquè tenia clar que era la seva mare i el suport de la seva fe. La fe el va saber fer estar als racons més freds de les nostres esglésies celebrant el diumenge amb el poble fidel, el va portar al compromís polític per millorar el seu poble i Catalunya i també a servir la diòcesi amb càrrecs de responsabilitat com estava fent amb Vida Creixent.

Costa en aquests moments fer-se càrrec de la mort de l'Alfons, però estic convençut que la seva mort ha estat, com diu el poeta, «una major naixença». El seu exemple d'amor a la família, d'home de compromís i servei social en bé del país i cristià convençut restarà al nostre moviment com un testament viu.

Alfons, a reveure.

Mn. Ramon Oller Hereu

Consiliari diocesà de Vida Creixent de Girona

Prop del cim

En el ja avançat camí cap al cim de la vida, el qual assolim tan sols amb plenitud en el seu ocàs, una serena i tranquil·la reflexió retrospectiva al mirall de la meua consciència, em permet contemplar un fresc les dimensions del qual aixopluguen els records de gairebé tota una vida. Una visió fugissera de tonalitats grises transparents, perspectiva d'un trist passat, realçat no obstant, per la força dels contrastos, els quals, malgrat certes discordants i disperses pinzellades blanques i negres, permeten que transpiri l'aliatge multicolor del fons, amb tota la riquesa cromàtica inherent a l'al·legòrica imatge espiritual d'una memòria, subjectivament idealitzada.

Una infantesa fortament marcada per la postguerra (degotalls de records desdibuixats, fantasmes incorporis, privacions, tràgiques imatges i borroses figures amenaçants) configura, entre el malson i la realitat d'un període tristament dramàtic, un inapropiat entorn per començar la singlada cap al camí de la vida d'un infant obligat a traspasar, vertiginosament i prematura, l'espai temporal que remiteix entre aquest, l'adolescent, i l'adult; precipitada maduració, causant d'un cert desajust de prioritats en la seva escala de valors.

La formació d'una família, el matrimoni, l'arribada dels fills, la lluita diària per aconseguir una posició socialment digna i econòmicament suficient per consolidar-la, donen un nou sentit a la seva vida, deixant, però, pocs espais per atendre aquell neguiteig, gairebé imperceptible al principi i tant més intens amb el pas del temps, que neix en el fons del seu ésser, ocupant, lentament i profunda, com inspirada boirina, els espais buits de la seva ànima. Difícil sender a la inconscient recerca de Crist; a vegades agre, a vegades aspre, però sempre, fins a la sorprenent revelació, envoltat d'un alè d'esperança. Ell ha estat sempre al seu costat i en cap moment ha deixat d'orientar les seves petjades en el difícil camí cap al misteriós i incògnit cim de la vida. Tantes angoixes, tant de patiment, tantes incerteses que ens aguaiten i que inútilment ens neguitegen, desapareixen en el moment en què descobrim que Déu està al centre de la nostra existència, que Ell ens guia i ens protegeix, que ens fa estimar i sentir-nos estimats amb un amor diferent, el que neix per inspiració divina, l'amor de Crist.

Nosaltres, la gent gran de Vida Creixent, som posseïdors d'una incalculable riquesa. Tresors

acumulats de vivències entre el dolor i l'alegria, de múltiples sensacions de felicitat de vida i de frustrants i amargues experiències de mort. Parts indeslligables de la pròpia existència que tan sols prenen sentit des del vessant de la convicció i de l'esperança en l'amor de Déu. Aquesta riquesa acumulada ens capacita i autoritza com autèntics testimonis de fe, i com a tals, ens obliga a transmetre als més joves, recuperant amb il·lusió la nostra memòria, el missatge incontestable de l'amor de Crist, facilitant el camí de recerca a la veritat de la vida, a l'autèntica felicitat, la que prové de l'Esperit: Déu eix i centre de la nostra existència, missatge de gràcia que ens ha estat llegat per tal de transferir-lo a les generacions que ens precedeixen. Tasca encoratjadora que anirà omplint les nostres vides, tot fent camí cap al cim.

Ramon Cervera

Arquebisbat de Barcelona

Candelera 2002

Dissabte 2 de febrer, tots els bisbats de Catalunya i les illes, però també totes les diòcesis d'Espanya celebrarem la diada dels nostres patrons Simeó i Anna que acolliren Jesús al temple. A Barcelona serà a la parròquia de Sant Josep Oriol del carrer Diputació entre Villarroel i Urgell a les 5 de la tarda i l'eucaristia concelebrada la presidirà el bisbe emèrit Mons. Ramon Damalet.

Compromesos en la promoció de la infància

■ El Casal d'Infants del Raval guanya la IX edició del Premi de Voluntariat, en l'àmbit local

El Premi Voluntariat, organitzat per l'Institut Català del Voluntariat, és un reconeixement a la solidaritat i a la tasca del món associatiu. En l'edició del 2001, Any Internacional del Voluntariat, el pre-

mi d'àmbit local ha correspost al Casal d'Infants del Raval pel seu projecte «La formació i la motivació com a promotors de la participació i la cohesió del personal».

La concessió d'aquest premi implica un reconeixement a la tasca que desenvolupa el Casal d'Infants del Raval des de fa molts anys. Enric Canet és responsable de voluntariat d'aquesta entitat i assenyala que «quan ens van concedir el premi ens van dir que era justament per aquest afany de treballar conjuntament amb voluntariat i amb personal contractat». Canet reconeix que aquest premi és un estímul per al casal, però també per a totes les entitats que treballen amb la infància: «Volem que serveixi perquè tots plegats ens impliquem més en un projecte de voluntariat perquè hi creiem. Creiem en la gent que, amb tota la seva energia, treballa per un món millor en l'àmbit de la infància en un barri en desavantatge social.»

El projecte guanyador recull la neces-

El Casal d'Infants del Raval treballa per la promoció de la qualitat de vida dels infants i de les seves famílies.

El Casal d'Infants del Raval es va crear el 1983 i des del començament el voluntariat n'ha estat una peça clau

sitat de treballar plegats els professionals i els voluntaris. En aquest sentit, considera primordial la formació i la motivació: «Creiem que hem de tenir personal contractat perquè dona un rigor tècnic i una continuïtat. Però també creiem que el voluntariat ha de treballar d'una manera professional, dins de les seves possibilitats... el voluntariat ens aporta aquestes ganes de treballar en un àmbit social», assenyala Enric Canet.

Des del casal es posa en relleu la importància de formar el voluntariat perquè no n'hi ha prou de «posar-hi bona

voluntat», sinó que cal una formació. Per als voluntaris, l'entitat posa a la seva disposició un seguit d'ofertes formatives. S'intenta que la gent se senti implicada en el casal i per això el projecte guanyador del premi vol donar moltes ofertes perquè cada persona es col·loqui en el nivell d'implicació que vulgui.

Ser voluntari

Per ser voluntari del Casal d'Infants del Raval, el primer requisit que cal és estar a favor de la igualtat. «Tota persona té dret a la igualtat, ja sigui nascut aquí o fora, ja sigui d'una o altra religió, tingui o no papers. Això significa que els que

tenen menys privilegis són els que han d'estar més privilegiats», assegura Enric Canet. Això és el que demana l'entitat a qualsevol persona que vulgui col·laborar amb el centre. A partir d'aquí s'estudien les possibilitats del voluntariat, les necessitats del casal... en principi, no s'exigeix res més, encara que segons el programa es demana una determinada edat o formació.

Al llarg de l'any l'entitat es mou sobre els 400 voluntaris. Els voluntaris i voluntàries són molt heterogenis: n'hi ha de totes les edats i de totes les procedències.

El Casal d'Infants del Raval es va crear el 1983 i des del començament el voluntariat n'ha estat una peça clau. Al llarg d'aquests anys, la figura del volunta-

riat ha experimentat una evolució. «A poc a poc els voluntaris s'han adonat que necessiten una formació específica per dedicar-se a aquesta mena de nens que tenim i sobretot en aquests moments actuals», explica el responsable de voluntariat. També cal dir que el voluntariat ha canviat a mesura que ha canviat el model laboral: «Fa 20 anys una persona trobava feina més fàcilment que ara. Era el típic estudiant que trobava feina i que, de pas, feia voluntariat. Ara ens trobem amb moltíssima gent que no ha trobat feina, que de moment hi és com a voluntari i que potser d'aquí a uns mesos ens deixi perquè ja ha aconseguit una feina.» Aquesta realitat provoca que el voluntariat sigui més fluctuant i intermitent, si bé, d'altra banda, està molt més format que els voluntaris de fa uns anys. «Tenim gent que ha estudiat educació social o altres carreres d'aquests àmbits i que col·laboren amb nosaltres mentre poden», subratlla Enric Canet.

El futur

En aquests moments, el 50% del voluntariat està format per persones que fa més d'un any que són a l'entitat. En aquest sentit, cal destacar una fidelització més gran en el projecte del casal. A més, es treballa amb voluntariat gran, de més de 30 anys, que comprèn des de mestresses de casa fins a jubilats.

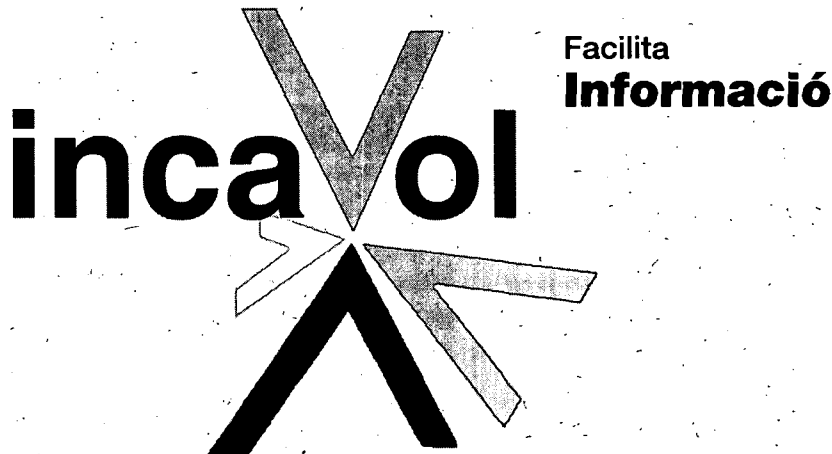
Enric Canet constata que actualment el casal viu «un moment molt dolç com a entitat» perquè «gaudim d'un gran reconeixement social, perquè fem una feina interessant al barri, perquè com a col·lectiu funcionem correctament...». Des de l'entitat es reflexiona sobre el camí a seguir en el futur perquè «només tenim sentit en funció del servei que fem a la societat». Així, «suposem que continuarem treballant rigorosament amb els immigrants. Hem d'acollir-los i ajudar-los. Sempre necessitem voluntaris. Qui vulgui venir al casal hi serà ben rebut», afirma Enric Canet.

Rosa María Jané Chueca

CASAL D'INFANTS DEL RAVAL
C/ JUNTA DE COMERÇ, 16
08001 BARCELONA
TEL. 933 170 013
FAX 933 011 606
A/e: casinrav@pangea.org

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Salut i dietes

La dieta en els refredats, gripes i processos virals

Durant l'hivern milions de persones es veuen afectades per episodis de refredat o quadres febrils gripals. A la vida ordinària estem sotmesos constantment a l'atac de virus i bacteris. Aquests obliguen el nostre sistema immunològic a restar alerta, és a dir, a localitzar i destruir tots els cossos i gèrmens estranys d'una manera eficaç. Hi ha vegades que mentre es resol una infecció de virus, aquesta pot fer-nos restar al llit fins i tot una setmana.

La resistència a les infeccions està estructurada en diferents sistemes de defensa. La pell i les mucoses són el sistema més bàsic, recobreixen el nostre cos i ens fan mecànicament immunes al contacte amb gèrmens. Molts bacteris que són inòcuis sobre la pell són nocius així que poden travessar la pell per alguna ferida. D'aquí que, més important que la higiene diària de la pell, és mantenir-la sense ferides i fer servir els elements de protecció mecànica adequats a cada cas: calçat per caminar, guants per treballar, genolleres per patinar, etc. Altres sistemes de protecció eviten que els gèrmens que mengem puguin afectar-nos. Així, els àcids estomacals eliminen molts bacteris en destruir-los químicament. El moc bronquial reté els gèrmens i mitjançant el moviment dels cilis bronquials els va escombrant fins que són deglutits i enviats a l'estómac. El flux vaginal i la micció periòdica arrosseguen mecànicament els gèrmens cap a l'exterior, i eviten infeccions ginecològiques i urinàries. Però, mal-

grat l'eficàcia de tots aquests sistemes de protecció, el nucli de la nostra defensa es troba en l'eficàcia del sistema immunològic.

El sistema immunològic

El sistema immunològic està basat en l'actuació de diferents cèl·lules denominades leucòcits. Els leucòcits són una de les cèl·lules que constitueixen la sang i s'especialitzen a devorar bacteris o a fabricar anticossos per inactivar bacteris i virus. En una persona sana, l'eficàcia màxima està lligada, entre altres, a la ingesta, a l'exercici físic que fem i al nostre estat d'ànim general (psico-neuro-immunologia).

La relació entre nutrició i sistema immunològic està establerta fa anys. Una alimentació bàsica equilibrada ja és suficient per a un òptim rendiment del sistema defensiu. No s'ha de pensar que el sistema immunològic pot ser millorat exclusivament potenciant de manera innecessària una dieta equilibrada que ja és l'adequada.

Efectes d'un refredat, grip o d'un procés viral

Una infecció produeix una sèrie d'efectes que alteren el funcionament natural del

metabolisme.

- D'una banda, pot aparèixer *febre* que, tot i que fins a 38 °C ajuda a combatre la infecció, també és veritat que produeix un augment del consum d'energia per mantenir més alta la temperatura corporal.

- En ocasions el cos es defensa dels virus augmentant la *secreció de líquids*

A la vida diària estem sotmesos constantment a l'atac de virus i bacteris.

amb la finalitat de diluir-los les toxines i arrossegar-los a l'exterior. Aquest és, en molts casos, la funció de l'excés de moc líquid dels processos catarrals i també de les diarrees líquides de les gastroenteritis víriques estacionals (grip intestinal). El cos assumeix una quantitat més alta de líquids que no són recuperables i que han de ser recuperats.

- D'altra banda, hi ha infeccions i febre que poden produir *nàusees i vòmits* els quals poden augmentar la pèrdua de líquid i sals minerals (potasi). A més, produeixen l'efecte d'impedir-nos menjar.

- Les toxines produeixen a més una situació de prostració, esgotament, pèrdua d'interès i sobretot *pèrdua de gana*. Així, el pacient no només no se sent amb forces per menjar, sinó que a més no té gana durant uns quants dies.

Recomanacions dietètiques

La dieta que pot ser recomanada durant un procés infecciós, víric o bacterià amb febre, pèrdues de líquids i manca de gana hauria de considerar les següents recomanacions:

- Prendre líquids en dosis molt petites (glops, cullerades...) i espaiades però de forma continuada, perquè l'estómac no percebi la sensació de plenitud i no es

generi la sensació de nàusea o vòmit.

- Moltes vegades l'estómac genera vòmit perquè els líquids que ingerim estan freds. Assegureu-vos que els preneu a 37 °C o més calents.

- Si el procés us ha fet perdre sals (més de sis vòmits o deposicions diarreiques), cal suplementar l'aigua de beure amb una mica de sucre i una mica de sal, sense que arribi a donar-li gust.

- Beveu sempre de la mateixa ampolla, així podreu saber la quantitat total que n'ingeriu. Heu de saber que per a un adult prèviament sa el recomanable serien uns dos o tres litres al dia o més segons les pèrdues.

- Mantenir el cos ben hidratat permet que les secrecions protectores siguin eficaçes i que el cos no hagi de rescatar aigua d'altres compartiments del cos.

- El dinar ha de ser suficient per mantenir el consum del cos. Aquells que no mengen perquè no tenen gana, al cap d'uns dies no noten que ja estan guarits perquè llavors comença l'esgotament pels dies de dejuni. En un procés viral cal menjar tot i que no es tingui gana.

- El millor menjar que es pot seleccionar és el que donaríeu a un nen d'un any: purés, planxa, bullits, etc. Evitar els greixos, els ous i les salses és recomanable.

- S'ha de menjar a poc a poc, sense parlar, sense empassar aire, sense presses. Les quantitats han de ser molt petites i repetir-les cada dues o tres hores. Cal ser molt respectuós amb la sensació de sacietat del cos: quan noteu que ja esteu satisfets cal aturar-se. Seguir una mica més és predisposar una indigestió o un vòmit.

- Les digestions poden ser més lentes, per la qual cosa s'ha d'evitar estar estirat després de la ingesta. Si l'esòfag està «horitzontal» perquè estem estirats, pot comportar-se com un «desguàs» de l'estómac, en comptes de com una «xemeneia». I afavorir el reflux o els vòmits.

- Als nens la febre i la tos els acostuma a desencadenar vòmits, sense que en realitat sigui un problema gàstric. Eviteu que mengin o beguin massa d'un sol cop i que s'estirin després de dinar. Eviteu els sopars en els moments de més tos.

Si la crisi febril té un període breu de durada (una setmana), l'organisme recupera ràpidament tot el que ha perdut i no cal pensar en suplementos farmacològics per recuperar-se. La mateixa gana de la recuperació compensa les pèrdues ocasionades.

Les persones en tractament per al sucre, la hipertensió o hormonals han de saber que les dosis i l'eficàcia poden alterar-se.

Maria José Camps

Amb l'assessorament mèdic del Dr. Ferran L. Tognetta, (22324fta@comb.es)

Per Francesc Gamissans

El cantautor Migueli

«Qui canta, prega dos cops», deia sant Agustí. Això ho ha entès a la perfecció el ja cèlebre cantautor Migueli, un dels fundadors de la comunitat Poble de Déu, de gran influència i activitat en la pastoral juvenil de tot l'Estat espanyol. L'any 1988 Migueli va començar les seves activitats musicals al Multifestival David i en altres esdeveniments que redescobreixen la riquesa i l'alegria de celebrar la nostra fe en qualsevol àmbit social.

Migueli ha compartit escenari amb artistes de màxim nivell i és una referència obligada a la *movida* de cantautors a les sales principals de Madrid. Ha publicat, entre altres, els següents discos: *Qué escándalo*, del qual s'han esgotat ja 10.000 còpies, sense comptar amb suport de cap mena en la distribució; *No nos convencerán* és una lectura cristiana davant de problemes de tot tipus; *Un poquito p'adentro*, amb cançons que contagien alegria, vitalitat i ambient celebratiu de viure en Déu; *Jesús de Nazaret*, amb motiu de la Jornada Mundial dels Joves presidida pel Sant Pare a Roma, on Migueli va cantar davant de dos milions de joves participants; *No puedo vivir sin ti*, disc on Migueli continua convidant a viure en profunditat la festa, el repte i el compromís que suposa caminar amb Jesucrist.

Migueli s'ha dedicat al món marginal. Viu amb gent que ha sortit de la presó i de la droga. Treballa intensament en temes de reinserció. A més de la seva tasca a Espanya, ha visitat també les presons de Mèxic, Hondures i El Salvador. L'any passat, a Barcelona, amb motiu de la festa de sant Francesc d'Assís, va celebrar un concert al centre dels franciscans conventuals, la recaptació del qual va ser destinada a Càritas diocesana i al casal infantil L'Hora de Déu, del barri del Raval.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)
BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

cultura

Un pessebre amb vocació didàctica.

Pessebre monumental de Marissa Miró

EL VILOSELL.— Com ja és tradicional durant les festes de Nadal, Marissa Miró va presentar el seu pessebre monumental, curull de perspectives palestinenques. La serra de la Llena (el «Sinaí» de les Garrigues); el riu Set, riu de la nostra prehistòria amb vestigis del Diluvi universal; olivers; pastures i un llarg etcètera són motius amb els quals Marissa ha sabut adornar el seu pessebre. L'acompanyen descripcions de les tribus de Judà, on destaca la dinastia de David fins a Josep i Maria. Sempre amb novetats, Marissa ha sabut fer d'aquest pessebre un motiu atractiu i de gran sentit pedagògic. (Lluís Noguera Pastó)

«Els Pastorets del Vendrell»: un missatge de pau

EL VENDRELL.— El proper 3 de febrer, a les 17.00, el teatre La Lira del Vendrell acollirà la darrera representació d'Els Pastorets del Vendrell d'aquesta temporada. Cal destacar les innovacions introduïdes enguany, les quals han estat molt ben acceptades pel nombros públic assistent.

Entre el Bé i el Mal... el Nadal és l'obra que s'hi escenifica. És una adaptació d'El primer Nadal dels pastors, de Mn. Rossend Fontanet. Diferents quadres bíblics formen la introducció de l'obra. L'àvia que recita fragments del Poema de Nadal, de Josep M. de Sagarra, i les intervencions musicals del Pessebre, del mestre vendrellenc Pau Casals, fan que Els Pastorets del Vendrell esdevinguin realment un gran espectacle nadalenc i tot un missatge de pau. Cal recordar, amb motiu del 125è aniversari del naixement de Pau Casals, una de les seves frases: «Conservem les tradicions, que són l'ànima de la nostra terra.»

El fet de conjuminar aquest potencial artístic, conjuntament amb un acurat treball de dicció dels actors, una sonorització esplèndida, una decoració i un vestuari molt aconseguits i uns efectes especials i de so realment espec-

Imatge d'una escena d'«Els Pastorets del Vendrell».

taculars, fan que Els Pastorets del Vendrell es refermin com «els Pastorets de Catalunya».

Per a informació i reserva d'entrades, podeu telefonar al 977 662 993. Els interessats a assistir-hi es poden adreçar a qualsevol oficina de Caixa Catalunya, al servei de tel-entrada (902 101 212), o bé els dies de la representació, a partir de les 16.00, a la mateixa taquilla del teatre.

Enguany és la cinquena temporada que Els Pastorets del Vendrell destinen el 10% de la recaptació de taquilla a una finalitat benèfica. Per això, qualsevol persona que ve a veure els Pastorets, a més de gaudir de l'espectacle, contribueix directament a una bona causa: ajudar els més necessitats. (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

Entrevista a Mn. Lluís Alonso Cámara, rector de la parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat

«A Sant Baldiri hi ha una vida sacramental molt intensa»

El llibre *L'església de Sant Baldiri. Art i història* és fruit d'un treball d'investigació de M. Carme Palou, historiadora de l'art, sobre la mil·lenària parròquia de Sant Baldiri, ubicada a Sant Boi de Llobregat. Cal dir que Mn. Lluís Alonso Cámara, rector d'aquesta parròquia, ha col·laborat en el volum. Ell ha volgut que, des de les pàgines del llibre, s'homenatgés la figura de dos sacerdots, Mn. Francisco de Albertí i Salvà (1669-1755) i Mn. Francesc Matheu i Smandia (1734-1800), que van ser rectors de Sant Baldiri i que hi van deixar una empremta inesborrable.

—Des de quan és rector de la parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat? Quin balanç faria d'aquests anys?

—Sóc rector de Sant Baldiri des de l'octubre del 1978. Havia estat rector durant deu anys a Sant Vicenç dels Horts, on havia creat una nova parròquia, la de Sant Josep. Posteriorment em van demanar que calia fer un canvi i em van traslladar a Sant Boi de Llobregat. Penso que han estat uns anys d'allò més positius. Actualment hi ha una vida sacramental molt intensa. Des d'una vessant pastoral, la comunitat parroquial s'ha implicat de ple en un munt d'activitats. De la parròquia de Sant Baldiri cal assenyalar que durant aquest temps han sortit quatre reglions i un sacerdot diocesà.

—S'han fet obres de rehabilitació a la parròquia de Sant Baldiri?

—Sí. Al llarg d'aquests vint-i-tres anys s'han efectuat obres de gran envergadura dins de l'església parroquial de Sant Baldiri. Recordo, com a anècdota, que el primer dia que hi vaig arribar va ploure a bots i barrals. L'aigua entrava per tot arreu. Davant d'això, s'han hagut de canviar diverses estructures de la teulada, s'han fet treballs de consolidació del campanar, dels contraforts, etc. Unes obres que s'han pogut dur a terme gràcies, sobretot, a la cooperació dels feligresos.

—Faci'ns cinc cèntims de les activitats que s'hi duen a terme.

—Als locals parroquials, que són força amplis, un cop rehabilitats, s'hi ha establert una oficina de Càritas diocesana. Durant aquests anys com a rector de Sant Baldiri he estat delegat de Càritas diocesana de la zona del Baix Llobregat. M'hi he implicat molt. A les dependències de la parròquia s'hi organitzen cursos per a immigrants, hi ha un servei d'escola bressol, etc. També hi ha un grup de teatre que ha treballat durant aquests anys. Els Pastorets ha estat una cita imprescindible.

Un altre apartat important el constitueix l'esplai per a la mainada i el jovent. A més, cal destacar la catequesi per a infants i per a adults.

—El llibre *L'església de Sant Baldiri. Art i història*, de M. Carme Palou, recull la història d'aquesta parròquia mil·lenària. Què n'opina, d'aquesta obra?

—Es tracta d'un llibre extraordinari que ha tingut una acceptació enorme a la parròquia. El local parroquial que va acollir l'acte de presentació, celebrat el novembre passat, es va omplir de gom a gom. Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, va ser l'encarregat de dir unes paraules. La primera edició del llibre (700 exemplars) ja s'ha exhaurit. Mn. Martí Bonet, que és una persona que sent molta estima per la

parròquia de Sant Baldiri, m'explicava fa poc que es tracta d'un cas únic. En aquests moments ja es prepara una segona edició. Hi ha el projecte de traduir el llibre al castellà, ja que bona part de la comunitat parroquial és de parla castellana.

—Quina ha estat la gènesi del llibre?

—M. Carme Palou va elaborar fa anys un treball sobre l'església de Sant Baldiri, amb el qual va obtenir l'any 1991 el premi Carles Martí Vilà en la seva tercera convocatòria. Jo hi vaig col·laborar i li vaig deixar consultar el nostre arxiu. Com a rector de Sant Baldiri em feia il·lusió de celebrar el Jubileu del 2000 amb dos reptes: d'una banda, l'ampliació de la Llar Sant Josep, una residència per a la gent gran que acull més de cent residents i, de l'altra, la publicació d'un llibre —l'estudi de M. Carme Palou— sobre la nostra parròquia. Ara podem afirmar amb joia que tots dos objectius s'han acomplert.

—Aquest treball sobre l'església de Sant Baldiri, la «catedral del Llobregat», s'ha centrat fonamentalment en

Mn. Lluís Alonso Cámara.

la seva vessant històrica i artística.

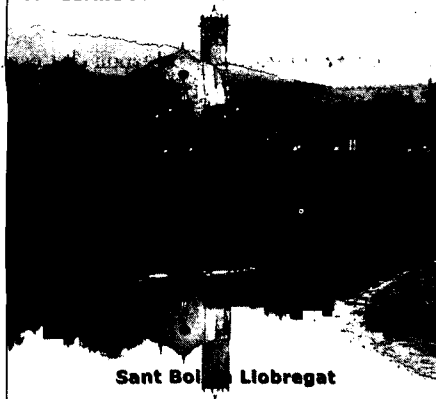
—Efectivament, tal com reflecteix el títol de l'obra. Sóc un gran aficionat a la història. Quan vaig arribar a Sant Baldiri i vaig descobrir l'arxiu que tenim —el més important del Baix Llobregat des d'un punt de vista documental— em vaig dedicar a anar llegint els nombrosos documents que hi ha, a posar-los en ordre, etc. Pel que fa a la dimensió artística, el volum dedica un capítol sencer a la taula gòtica de Sant Baldiri, que sortosament no va ser destruïda el 1936. Com que estava situada al cambril i a una altura considerable, les flames no hi van arribar.

Miquel Àngel Codina

L'Església de Sant Baldiri

Art i Història

M. Carme Palou i Oñoa

M. Carme Palou i Oñoa, *L'església de Sant Baldiri. Art i història. Parròquia de Sant Baldiri, Sant Boi de Llobregat 2001*, 180 pàg.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Les propietats de l'all

Aquell dissabte a la nit ens vam reunir en una casa de pagès. En Toni i la Marta van arribar amb el seu jeep acabat d'estrenar, més contents que un gínjol. Jo els contemplava amb l'esquena recolzada, assegut en un pedrís, on el gos de pastor d'en Pau i la Rosita, els amos de la granja, no parava de mossegar-me la part baixa del camal dels pantalons.

Darrere meu, a la porta d'entrada, uns quants forcs d'all ben col·locats, penjaven artísticament al costat d'unes quantes paelles d'aram.

Poca gent coneix les propietats beneficioses de l'all, el seu poder antisèptic, per a la circulació, etcètera. I és un dels ingredients més importants de la cuina catalana.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Dones bíbliques: Rut

Segon segell de la sèrie que Israel va dedicar a personatges bíblics femenins amb motiu del nou any hebreu. El llibre de Rut rep el nom de la seva protagonista, una noia moabita que, en morir el seu marit, un jueu emigrat al país de Moab, segueix la seva sogra Noemí quan aquesta decideix tornar a Betlem. Posteriorment, Rut es casa amb Booz, parent de Noemí, i té un fill, Obed. Aquest serà el pare de Jessè i l'avi de David.

El vidre policromat com a art religiós

■ Exposició dels vitralls del presbiteri de l'església de Sant Ramon de Penyafort

BARCELONA.— La parròquia de Sant Ramon de Penyafort, dins del marc dels 400 anys de la canonització del seu patró, ha dut a terme la restauració dels vitralls del presbiteri. Amb aquest motiu s'ha organitzat una exposició per mostrar el procés de conservació i restauració dels vitralls. La mostra, que es podrà veure fins al proper 2 de febrer a la capella del Santíssim de la mateixa parròquia, forma un dels conjunts més homogenis de la vidriera d'estil neogòtic de Barcelona.

Es creu que el vidre prové dels egipcis, que l'havien utilitzat en un primer moment com a joia. D'Egipte va passar a Bizanç i d'allà, a Grècia i a Roma. Per les excavacions de Pompeia i Herculà se sap que van ser els romans els primers a fer servir el vidre com a finestra. La tècnica es va desenvolupar i, amb el temps, el vidre bufat va substituir l'emmotllat. Finalment, la influència dels artistes del vidre va aconseguir obrir-se camí a França, on van aparèixer per primera vegada els vitralls tal com els coneixem avui dia. Durant tota l'edat mitjana, el vidre policromat va ser un art religiós que va ajudar a ensenyar les històries de la Bíblia a la gent que no sabia llegir.

Els vitralls que podem veure a l'església de Sant Ramon de Penyafort van ser realitzats per la casa Rigalt i Graells entre els anys 1945 i 1950 en substitució

dels desapareguts l'any 1936 a conseqüència de la guerra civil. Tal com diu Fernando Cortés, restaurador de vidrieres i mestre del Centre de Vidre de Barcelona, «els vitralls que tenim no són de primera generació, sinó de segona o tercera. Generalment qualsevol vidriera ha estat restaurada en alguna ocasió al llarg de la seva vida. En els vitralls restaurats del presbiteri de Sant Ramon de Penyafort, s'hi ha pogut detectar, almenys, una intervenció anterior a l'actual».

Mn. Josep Maria Turull, rector de la parròquia, afirma amb il·lusió que «amb l'exposició es pretén apropar al públic unes obres de gran qualitat que normalment passen inadvertides per la seva ubicació». El visitant pot contemplar de ben a prop el vitrall de Sant Jaume que després serà col·locat de nou al seu lloc original. Des de pocs centímetres es pot

Un dels vitralls de l'exposició.

observar el mosaic de peces de vidre de colors que formen la figura. Mn. Josep Maria Turull afegeix que «es pretén també que la restauració i l'exposició serveixin per fer prendre consciència als visitants de la situació general d'abandonament dels vitralls i de la necessitat de seguir restaurant. El canvi entre un vitrall en mal estat i com queda després de restaurar-lo és del tot diferent. Després del procés de restauració els vitralls tenen llum pròpia, llueixen del tot i et sents satisfet perquè s'ha millorat». I és que amb el pas del temps els vitralls es deterioren per diverses causes com poden ser, entre d'altres, la contaminació ambiental, la influència de les condicions climatològiques o la mateixa composició química dels seus diferents elements.

La restauració ha estat realitzada pel Departament de Conservació i Restauració de Vidrieres de la Fundació Centre del Vidre de Barcelona juntament amb la participació de dos documentalistes del Corpus Catalunya que hi han aportat ide-

es des del punt de vista històric i artístic. Fernando Cortés comenta que «els fets a destacar en aquest procés de restauració han estat la bona col·laboració entre la parròquia i l'escola, el treball en equip que hem aconseguit entre tots i de quina manera s'han organitzat els alumnes entre ells».

Pel que fa a l'ofici de restaurador de vitralls, Cortés el compara a la professió de metge. «A nosaltres ens arriba una cosa malalta i després de veure les patologies que presenta li oferim solucions. El que fem és, per dir-ho d'una manera, prolongar la seva vida.» L'exposició vol posar també de manifest la gran necessitat de centres de formació de restauradors de vitralls en aquest país, ja que el programa de dos anys d'estudis que ofereix la Fundació Centre del Vidre de Barcelona és l'únic que hi ha en aquest moment a tot Espanya.

Al llarg de la història és constant entre els mestres vitrallers la tradició familiar, fins a permetre formar vertaderes dinasties. Aquest fet no és estrany si tenim en compte que totes les arts del foc posseïen un aspecte «secret» i que ben concretament els vitrallers tenien unes fórmules per obtenir certs colors o qualitats que passaven de pares a fills i, si de vegades es perdien, costava anys i fins i tot segles retrobar-les.

Durant el procés de restauració i conservació s'ha portat a terme una innovació, la primera a l'Estat espanyol i a Europa, que s'anomena «sistema de doblatge» i s'aplica principalment quan hi ha vidres trencats. Aquest sistema consisteix a tallar un vidre de protecció anti-reflectant i reproduir la forma de l'original, sobre el qual s'hi enganxen amb silicones (concretament resines d'epòxids) les diferents peces de vidre.

Eulàlia Clapers

INGREDIENTS:

5 grans d'all
3 cullerades de cigrons
2 tires de pebrot escalivat
1 ou dur
2 cullerades de tomàquet fregit
sal
oli d'oliva
unes gotetes de vinagre

PREPARACIÓ:

Piqueu en un morter quatre o cinc grans d'all, prèviament fregits amb oli a part. Poseu-hi també tres cullerades de cigrons bullits, dues tires de pebrot escalivat, un ou dur, dues cullerades de tomàquet fregit, sal, oli d'oliva i unes gotes de vinagre.

Ha de quedar una salsa ni gaire espessa ni gaire clara.

Queda boníssima per posar a sobre de qualsevol tipus de carn.

Salsa d'all a la meua manera

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Ramon Gualdo rep el premi Signum

El solsoní Ramon Gualdo i Montanyà va rebre el 21 de desembre passat el premi Signum que el Consell Comarcal del Solsonès atorga cada any per Nadal, en reconeixement a la trajectòria de persones o institucions vinculades a la comarca. Gualdo, una persona que es defineix com a animador cultural que ha anat fent coses al llarg de la seva vida, va acollir amb senzillesa i agraïment aquest premi, que enguany ha arribat a la cinquena edició.

Molts són els àmbits on ha participat Ramon Gualdo: el teatre, la literatura, el periodisme, la música i el compromís amb Solsona i amb Catalunya, juntament amb el seu caràcter profundament catòlic i la seva vida de dedicació

Ramon Gualdo va agrair la concessió del guardó.

als altres. En la cerimònia es va repassar amb emotivitat i objectivitat, a parts iguals, la trajectòria vital i professional de Gualdo, i se'n van destacar totes les seves facetes. (R.E.)

LLIBRES

Síntesi teològica de Fàtima

A tots els que han sentit desitjos d'aprofundir en el famós secret que la Mare de Déu va transmetre a Fàtima a tres nens el 1917, els agradaria mantenir un col·loqui privat amb la germana Lucía, la principal vident dels *pastorinhos* que van rebre les confidències de la Mare de Déu i l'única que encara viu. Aquest llibre vol ser aquest «col·loqui personal» entre l'autora i el lector, i respon a les preguntes que durant anys s'han fet a la germana Lucía sobre aquest significatiu fet. La vident aclareix tots els possibles dubtes i inquietuds sobre els missatges que va rebre de la Mare de Déu a Cova da Iria. L'autora puntualitza a la introducció que *Llamadas del mensaje de Fátima* «no és una interpretació del missatge, això pertany a l'Església de Déu. No és una descripció històrica de les aparicions, perquè això ja ho coneixeu; molts escriptors ho han narrat més bé del que mai no ho sabria fer jo, i està disseminada en molts volums escampats arreu del món». I afegeix que «el que us diré és a penes la resposta i aclariment als dubtes i preguntes que m'han estat adreçades». (C.C.)

Germana Lucía, *Llamadas del mensaje de Fátima*.
Editorial Planeta, Col·lecció Planeta+Testimonio,
Barcelona 2001, 353 pàg.

Documents sobre l'Església domèstica

Editorial Palabra posa a l'abast dels seus lector *Enchiridion de la familia*, fruit d'un esplèndid treball del Consell Pontifici per a la Família, en el qual es recull l'abundant documentació existent sobre els temes de la família i la vida: el Concili Vaticà II, el Catecisme de l'Església catòlica, l'*Humanae vitae* de Pau VI i el magisteri de Joan Pau II (encíclicles, exhortacions, discursos...), documents doctrinals de la Congregació per a la Doctrina de la Fe i documents pastorals del Consell Pontifici per a la Família. L'objectiu d'aquesta obra és «oferir a qui s'ocupa de la sort de la institució familiar —investigadors, docents universitaris, estudiants, pastoralistes, sacerdots, religiosos, religioses, laics compromesos en la catequesi, membres dels moviments pro-família i pro-vida, personal de centres d'assessorament familiar, etcètera— un manual útil, un instrument orientat a facilitar el treball de consulta de tants documents dispersos en diverses publicacions sobre aquesta vasta problemàtica que està al cor de l'acció i de la preocupació de l'Església», escriu el cardenal Alfonso López Trujillo a la presentació. (C.C.)

Consell Pontifici per a la Família, *Enchiridion de la familia. Documentos magisteriales y pastorales sobre la familia y la vida (1965-1999)*. Editorial Palabra, Col·lecció Documentos MC, Madrid 2001, 1361 pàg.

Màrtirs de la fe

«És gairebé segur que tots hem sentit alguna vegada que el nostre món està més necessitat de testimonis que no pas de mestres. Però si algú necessités convenciment sobre aquesta afirmació, no hauria de fer res més que haver tret el cap al Colosseu romà la tarda del 7 de maig de 2000, data de la commemoració ecumènica dels testimonis de la fe del segle XX», afirma la germana Àngela C. Traldi, superiora general de la congregació Agustines Missioneres, al pròleg del llibre. Al llarg de la cerimònia es van narrar els heroics testimonis dels seguidors de Jesús, màrtirs de la fe, al llarg del segle. Entre ells, es trobaven els de Caridad Álvarez Martín (1933-1994) i Esther Paniagua Alonso (1949-1994), dues agustines missioneres que van viure la seva vocació a l'amor i a l'esperança des del servei a l'Església i societat algerianes, fins al grau de lliurar la seva vida. Aquest llibre recull les seves biografies. «A les vides senzilles de Caridad i Esther —escriu la Gna. Àngela— trobem referents significatius per no renunciar a la construcció de la fraternitat universal, al diàleg intercultural i interreligiós, a les il·limitades possibilitats de convivència constructiva quan les vides es regeixen per l'amor i el servei.» (C.C.)

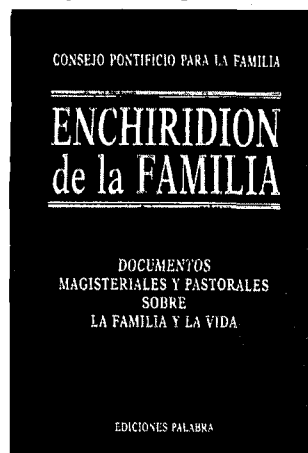
María Jesús Rodríguez Muñoz i María Paz Martín de la Mata, *Testigos de la esperanza. Mensajeras del amor*. Provincia San Agustín, Madrid 2001, 239 pàg.

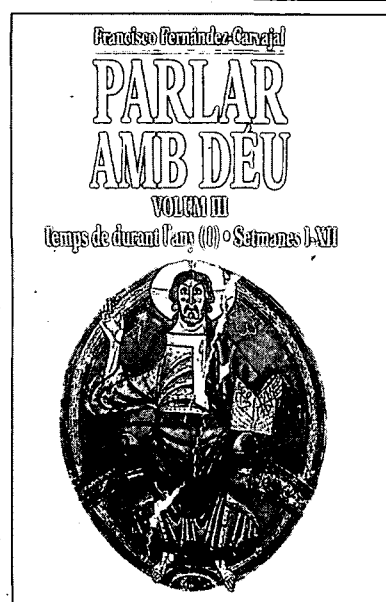
Invitació a l'experiència de Déu

Les pàgines d'aquest llibre del teòleg Juan Martín Velasco pretenen posar en contacte el testimoni d'eminents cristians i cristianes d'altres segles amb el desig i la recerca dels homes i dones de la nostra generació. Per això els presenta com a contemporanis nostres, capaços d'orientar recerques, respondre preguntes i ajudar a aprofundir el desig de Déu. Als dotze testimonis presentats (sant Pau, sant Gregori de Nissa, sant Agustí, sant Bernat, sant Francesc d'Assís, sant Bonaventura, sant Tomàs d'Aquino, sant Ignasi de Loiola, santa Teresa de Jesús, sant Joan de la Creu, santa Teresa de l'Infant Jesús i Dietrich Bonhoeffer), tan diferents com els temps en què van viure, els uneix un tret comú. La seva experiència de Déu no ha estat un camí paral·lel o alternatiu a la seva fe. Ha estat, al contrari, el resultat d'haver-la viscut amb totes les dimensions de les seves persones i en totes les circumstàncies de les seves vides. Per això constitueixen per a tots nosaltres una invitació a l'experiència de Déu mitjançant l'exercici, la pràctica i l'experiència de la fe. (C.C.)

Juan Martín Velasco, *Testigos de la experiencia de la fe*.
Editorial Narcea, Madrid 2001, 217 pàg.

Ja a la venda!

P.V.P. 16.70€
2.778 ptes.

EDITORIAL ALBADA, S.L.

Tel. 937 882 712 — Fax 937 351 345

Distribueix: Rafel Dalmau Editor Tel. 933 173 338

SOL·LICITEU-LO AL VOSTRE LLIBRETER O EL PODEU TROBAR A:

- Llibreria La Formiga d'Or
Barcelona Tel. 933 022 431
- Llibreria Claret
Barcelona Tel. 933 010 887
- Llibreria Garbí
Barcelona Tel. 932 175 408
- Llibreria Balmes
Barcelona Tel. 933 179 443
- Llibreria PPC
Barcelona Tel. 933 172 939
- Llibreria Paulinas
Barcelona Tel. 933 011 488
- Llibreria San Pablo
Barcelona Tel. 93 268 12 54
- Llibreria Daina
Badalona Tel. 933 846 158
- Llibreria Roca
Manresa Tel. 938 721 125
- Llibreria Sabadell
Sabadell Tel. 937 260 570
- Llibreria Egara
Terrassa Tel. 937 881 349
- Llibreria Empúries
Girona Tel. 972 203 429
- Llibreria Rondalles
Lleida Tel. 972 267 104
- Llibreria Bonet, Santa Coloma de Queralt
Tel. 977 880 408
- Llibreria Paulinas
València Tel. 963 922 846

El llibre de la setmana

Camilo José Cela

Després del desori d'elogis i d'anècdotes amb què s'ha inundat el món dels mitjans de comunicació social, amb motiu de la mort de Camilo José Cela, sembla obligat un comentari en la nostra pàgina de cultura.

Hem de reconèixer-ho: Cela va ser un escriptor fecund, que ben aviat va destacar per la riquesa del seu vocabulari, i el plantejament cruel i vigorós de les seves narracions. Com a poeta, diguin el que diguin alguns comentaristes, va ser mediocre, i no el salva el fet d'haver titulat un dels seus llibres de poemes, amb un hendecasil·lab del *Polifemo* de Luis de Góngora, *pisando la dudosa luz del día...*

Com a narrador va irrompre en el món literari d'una manera que podríem anomenar espectacular, perquè ningú no s'atrevia en aquella Espanya dels anys quaranta a parlar com ell va parlar i a reflectir aquestes zones de pobresa i de marginació brutal en què vivia *La familia de Pascual Duarte*, o malvivien els protagonistes del pati de veïnatge de *La colmena*, encara que hi havia la novel·la de Carmen Laforet, *Nada*.

Més tard, quan va anar explicant his-

tòries cruels, mesquines i esparracades com a *La Catira*, *Tobogán de hambrientos* o *Mazurca para dos muertos*, va reafirmar el seu estil, i la seva voluntat d'aferrar-se amb justícia a la cadira de la Real Academia de la Lengua Española. Va rebre tots els premis. Va acceptar el Príncep de Asturias, va cercar el Nobel intrèpidament —els panegiristes callen l'anecdota absurda sobre aquest fet—, va menysprear grollerament el Cervantes, fins que el va rebre, i no va tenir manies per rebre el multimilionari Planeta, tot i que la seva novel·la guanyadora, *La cruz de san Andrés*, va ser acusada de plagi.

Madera de boj, la seva última novel·la, és un diluvi de paraules, un torrent de personatges, i un vendaval de llegendes de la seva Galícia fantasmal i marinera.

Els elogis a la seva obra són merescuts? Jo diria que sí, encara que tot això quedí empobrit per la manera de ser i d'actuar de l'«home» Camilo José Cela. És cert que va assumir un protagonisme que té unes arrels molt hispanes, des dels personatges de *La celestina* fins als de la novel·la picaresca, encarnada d'una manera especial per Francisco de Quevedo i

el seu *Buscón don Pablos*. I que més tard es va reencarnar en Ramón del Valle-Inclán, un altre gallec que va jugar a ser «màscara literària», com van dir els seus coetanis. La seva obstinació en l'àmbit de la lexicografia, com no podia ser d'altra manera, es va abocar en el vocabulari de la «grolleria», per a delit dels que gaudeixen amb allò que la pleballe anomena, sense contemplacions, «paraules».

No en jutjarem intencions, però creiem que Camilo José Cela representava una figura que, tant de bo, sigui irreplicable, encara que algun autor d'avui s'entesti a imitar-lo. La seva insolència, la seva grolleria, l'orgull amb què les vivia, i de les quals presumia, no són precisament timbres de glòria. Cal respectar els morts, però ens hauria agradat no haver d'unir el personatge amb l'aura que ell mateix es va obstinar a promoure.

Quan José M. Gironella en el seu llibre *Cien españoles y Dios* li pregunta què en pensa, la seva resposta no pot ser més desagradable ni displicent. El seu afany de presentar-se com un home aliè al fet religiós, el feia ser un esnob més, de tants que pul·lulen pel món de les nostres lletres. Llàstima per ell... I la veritat, si consultem el públic general sobre la seva

obra, hi ha una majoria que l'aprova, i si qüestionem la seva personalitat humana, hi ha una minoria reduïda que l'accepta.

Recomanaria llegir *La familia de Pascual Duarte*, encara que només sigui per introduir-se en el seu món literari. I *Madera de boj* per intuir tot el que és com a dominador de llenguatge i de l'estil. I *Viaje a la Alcarria* com un exemple d'observació de la naturalesa i dels personatges, encara que es rabegi, segons el seu costum, en els més deformes i marginats.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Quart cicle formatiu

L'Esbart de Dansaires de l'Orfeó Gracienc ha convocat el seu quart cicle formatiu «A l'entorn de la Dansa Catalana», que es desenvoluparà del 2 de febrer al 28 d'abril d'enguany.

Els cursos d'aquest pla formatiu tenen dos nivells, amb una durada de 30 hores cadascun, en atenció al grau de perfeccionament de cada participant. Les matèries i assignatures seran impartides pel professorat següent: Albert Sans, Elisenda Castell, Susanna Pérez i Lali Mel·lo, cada dissabte, de 10 a 13 hores, a la seva seu (c/ Astúries, 83 - Barcelona).

Altres activitats d'aquest quart pla formatiu són:

- el seminari «La castanyola en la dansa i el concert», a càrrec de Marta Cid, que es desenvoluparà els dies 23 de febrer, 2, 9 i 16 de març, de 4 a 5.30 hores de la tarda.
- la jornada de reflexió i debat «Fem un espectacle», a càrrec de Montse Colomé, que se celebrarà el dia 23 de febrer, s'iniciarà amb una conferència a càrrec de Montse Colomé i continuarà amb una taula rodona el mateix dia 23 de febrer,

de 10 a 13 hores.

- i finalment, el DID'ESBART 2002, que tindrà lloc el 28 d'abril al migdia, tot coincidint amb la cloenda del cicle formatiu amb diferents intervencions i parlaments, la lectura del missatge del Dia Internacional de la Dansa, l'exhibició dels alumnes del curs i l'actuació de l'Esbart de Dansaires de l'Orfeó Gracienc i un segon esbart convidat. Aquests actes tindran lloc a la plaça Rius i Taulet i l'accés serà gratuït.

Els preus d'aquestes activitats és el següent: els nivells I i II del pla formatiu, 90,15 euros, que inclouen la participació en la Jornada de Reflexió i Debat. I la participació al seminari «La castanyola en la dansa i el concert» té establerta una matrícula de 30,05 euros.

Per a més informació i inscripcions podeu dirigir-vos a la fundació Orfeó Gracienc (c/ Astúries, 83); o bé a través dels telèfons 933 479 085 o 932 374 681; o també a la web: http://www.gracianet.org/orfeo_gracienc.htm (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 75,02€ (12.480 ptes.) a l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 75,02€
(12.480 ptes.) per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 37,50€ (6.240 ptes.)

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

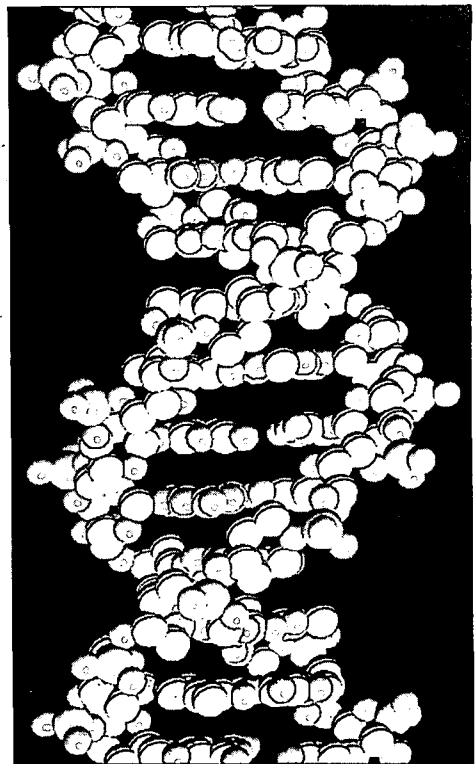
Serà la criptolepina eficaç contra el càncer?

L'equip d'investigadors que té per directors Miquel Coll i Joan Aymamí, del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), acaba de fer el descobriment d'una substància que obre el camí a la possibilitat d'atacar cèl·lules canceroses sense afectar cèl·lules sanes. La troballa s'ha fet a partir d'una liana africana. Han explicat com han obtingut el resultat en articles publicats a les revistes *Nature Structural Biology* i *Nature Reviews Gurg Discovery*. A l'Àfrica occidental ja es feia servir tradicionalment contra la malària un extracte de les arrels de la liana que té per nom científic *Cryptolepis sanguinolenta*. Els nostres investigadors van voler estudiar el contingut d'aquest vegetal i aconseguir-ne una substància interessant que han batejat amb el nom de criptolepina, fent-lo derivar de la denominació científica de la planta.

Què hi han trobat de nou? Des del punt de vista científic una curiositat notable: la criptolepina es pot enganxar a les molècules d'ADN intercalant-se entre

«esglaons» iguals de l'«escala» o cadena que fa aquest component dels cromosomes. I què se'n treu, d'aquesta curiositat? Una aplicació important: es pot pensar en la fabricació de fàrmacs que continguin criptolepina i afectin només les cèl·lules que es volen eliminar i no les normals. I com s'ha aconseguit veure que fa el que fa? Amb l'ajuda dels acceleradors de partícules anomenats sincrotrons de Grenoble i Hamburg, que proporcionen la manera d'analitzar estructures moleculars com si fossin grans microscopis. I s'hi ha vist que la criptolepina, amb la seva forma asimètrica, pot unir-se a una seqüència de l'ADN sense que s'hi facin enllaços reals. I es veu una possible fabricació immediata del fàrmac? Immediata no.

Encara resten moltes coses per estudiar: com obtenir fàcilment criptolepina, com convertir-la en substància assimilable, com fer que penetri en les cèl·lules tumorals... Potser haurem d'esperar uns quants anys per tenir-ne a les farmàcies. Però tot és començar i no podem passar per alt la notícia.

Estructura de l'ADN.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Església i ciència al llarg de la història

30 Un sacerdot italià del segle XVIII es dedica a la biologia

La biologia no comença a desenvolupar-se amb base experimental fins al segle XVIII. Anteriorment només es troben descripcions, fruit d'observacions més o menys assenyades, però no experiments sistemàtics, base de la ciència, quan el que es vol escatir és la fisiologia o la reproducció dels éssers vius. Del treball de descripcions podem mencionar alguns eclesiàstics que en feren sobre botànica i zoologia, com el P. Joseph Kamel s. j. (1661-1706), txec, que quan era missioner a Filipines, envià una valuosa descripció d'insectes i plantes d'aquell país. Entre altres hi classificà *Strichnos ignatii*, de la qual hom obté l'estrícnina. Linné, que li reconeixia el mèrit, va posar el nom de *Camelia* a una flor vinguda d'orient en honor del P. Kamel (flor ben coneguda, però no tan coneguda l'etimologia del nom). També podem citar el sacerdot espanyol José Celestino Mutis (1732-1808) que, nomenat primer botànic i astrònom reial per Carles III, va dirigir l'institut de ciències naturals que tenia per nom «Expedició botànica a Nueva Granada» i hi va formar, amb un equip de col·laboradors, un herbari de 20.000 plantes i en féu 600 làmines. Mutis va ser també el descobridor de les propietats medicinals de la quina. És el personatge que sortia als bitllets de 2.000 pessetes.

Però tot això no era biologia experimental, que no s'iniciarà fins al segle XVIII amb investigadors que no es limiten a les descripcions. I un d'ells va ser un sacerdot italià del qual Jean Rostand ens diu que «ha de ser considerat com un dels autèntics fundadors de la biologia moderna».

Sacerdot amb vocació científica

Es deia Lazzaro Spallanzani (1729-

1799). Va néixer a Scandiano (Mòdena), fill d'un home de lleis. Va estudiar retòrica i filosofia al col·legi dels jesuïtes de Reggio. Després anà a la universitat de Bolonya, on una cosina seva, Laura Bassi, feia de professora de física experimental. Potser això va influir en el fet que ell, que estudiava la carrera de Dret, es posés a dedicar-se també a la ciència experimental. Als 27 anys, després d'ordenar-se de sacerdot, ja començà a ensenyar ciències a Reggio. Després ho va fer a Mòdena i Pavia.

Quan el Vesubi estava en erupció va visitar Nàpols i va viatjar per les costes mediterrànies fins a Turquia cercant espècies noves per al museu de ciències naturals de Pavia. I a Pavia seguí de professor fins a la mort.

La celebritat li vingué dels experiments que feia. Cinc punts importants va voler estudiar: el procés digestiu, el mecanisme de la circulació de la sang, la respiració, la reproducció i la generació espontània. De la digestió pogué assegurar que era un procés químic i no una simple trituració dels aliments; el suc gàstric conté substàncies que reaccionen amb el que s'ha ingerit. De la circulació de la sang, que segueix un curs determinat (el que ara sabem). De la respiració, que es realitza en totes les parts del cos, que absorbeixen oxigen i desprenen anhídrid carbònic.

Sobre la reproducció dels éssers vius hi havia encara en aquesta època la ignorància de com es produïa la fecundació. Ja s'havia descobert gràcies al microscopi que el semen masculí contenia uns *animàculs* (els espermatozous), però no se sabia quina funció tenien. A més feia poc que Charles Bonnet (1720-1793) havia descobert la partenogènesi dels pugs

(ous no fecundats es desenvolupaven fins a esdevenir pugs normals). Què dir-hi? Spallanzani volgué trobar-hi resposta i es posà a experimentar amb granotes. Aquests amfibis ponen els ous abans de ser fecundats pel mascle. Prenent, doncs, ous per una banda i líquid seminal per l'altra aconseguí les primeres fecundacions artificials de la història. Va observar que dissolent tres gotetes de semen en aigua fins a vintidós litres, la dissolució encara podia fecundar ous de granota. Aquest i altres experiments el portaren a la conclusió, equivocada, és clar, que la funció del líquid seminal és només la d'estimular l'ou perquè es comenci a desenvolupar. No va saber endevinar que els *animàculs* masculins són moltíssims, que en poc volum n'hi ha milions i si l'ou resultava fecundat era perquè un d'ells havia aconseguit de penetrar-hi. Però el mèrit dels experiments que féu no es pot negar. Va obrir la porta a altres que al segle següent arribaren a descobrir el que hi passava de veritat.

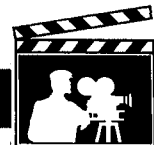
Sobre la qüestió de la generació espontània

En aquest altre punt Spallanzani va arribar de debò a la conclusió correcta, si bé encara no definitiva per a tothom. En aquest moment de la història encara hi ha qui creu en la generació espontània de certs éssers vius. Com que hi creia Aristòtil i sembla comprovar-ho l'experiència vulgar, no és estrany que encara se'n mantingui la creença fins i tot per part d'homes de ciència. Ja hi havia hagut un altre científic italià, Francesco Redi (1626-1694), que havia demostrat que els cuquets que es formen a la carn que es podreix no s'hi fan pas per generació espontània sinó que són larves de mosca que hi ha post els ous abans, i amb això hom podia pensar que potser cap dels animals microscòpics no es podria originar espontàniament. Però per als microscòpics la cosa no es veia clara, ja que s'havien observat en l'aigua de la pluja escolada d'una teulada o en un brou ben bullit.

Un dels que creien en la generació espontània era el sacerdot irlandès John T. Needham (1713-1781) perquè després de ficar suc de moltó en una proveta ben tapada i posada sobre cendra calenta durant mitja hora per tal de destruir-hi els gèrmens d'éssers vius que hi pogués haver, va veure que hi apareixien microbis al cap d'un temps. Com que Spallanzani no ho podia creure, va repetir l'experiment. Va tapar hermèticament el suc de moltó, el posà a temperatura més alta i durant més temps. Passats molts dies encara no s'hi veia cap microbi, i ho comunicà a Needham. Aquest li contestà que l'escalfament excessiu segurament havia destruït la «força genèsica» de la infusió i l'havia deixada sense capacitat d'originar vida. Spallanzani li digué que si no es feia així no hi havia seguretat d'haver mort tots els gèrmens vius que hi hagués. El clergue irlandès no es donà per convençut, però sabem que era l'italià el que tenia raó. Tanmateix no li serà donada per tota la comunitat científica fins al 1886 quan Pasteur farà la prova definitiva.

Spallanzani féu altres descobertes biològiques. Una d'elles va ser que els ratpenats tenen un sistema diferent de la visió ocular per orientar-se a la nit. Va comprovar que per fosca que hi hagués no ensopagaven amb cap obstacle i fins i tot eren capaços de caçar insectes (va obrir l'estómac d'un d'ells per comprovar-ho) i que seguien podent-ho fer amb els ulls tapats. I descobrí que si els deixava tenir els ulls ben oberts però amb les orelles tapades amb cera ja no sabien orientar-se. No va arribar a la conclusió última que emeten ultrasons i n'escolten l'eco. Va creure que tenien un altre sentit relacionat amb l'oïda. Però la seva descoberta preparà el camí als qui arribaren a l'explicació correcta.

Les obres completes de Spallanzani ocupen sis volums en l'edició de 1826. Charles Bonnet va dir d'ell: «Va descobrir ell tot sol en pocs anys més coses que les més famoses Acadèmies d'Europa en molts.» A la seva població nadiua hom li va fer un monument el 1889.

Monstruos S.A. ****

Directors: David Silverman i Pete Docter. / **Guió:** Andrew Stanton i Daniel Gerson. / **Animació,** Disney (Pixar 3D).
Comèdia. EUA, color, 2001. 106 minuts.
Tots els públics. Estrena el 8 de febrer.

Sulley i Mike, grans espantadors.

Els creadors de *Toy Story*, guanyadors d'un Oscar, tornen amb una nova i divertidíssima pel·lícula d'animació sobre l'empresa de por més gran del món dels monstres. Sullivan és un personatge imponent —l'espantador més brillant— recobert de pell blava amb pigues de color violeta i amb dues banyes, i a qui els seus amics anomenen Sulley. Mike Wazowski, el seu ajudant espantador, a més del seu millor amic i company d'habitació, és un monstre verd, tossut, tort i molt divertit. Espantar els infants no és una feina tan fàcil ja que els monstres creuen que són altament tòxics. Boo, una nena molt petita, penetra en un món on cap ésser humà s'havia atrevit a entrar fins ara i sembla el caos darrere seu. Brillant en la seva resolució visual i plena de creativitat en el seu contingut, es tracta d'una nova obra mestra dels estudis Pixar de Disney.

Ocean's eleven ***

Director: Steven Soderbergh. / **Guió:** Ted Griffin.
Intèrprets: George Clooney, Brad Pitt, Andy García, Julia Roberts.
Comèdia-acció. EUA, color, 2001. 117 minuts. — Joves.

Clooney i Pitt, dos lladres amb estil.

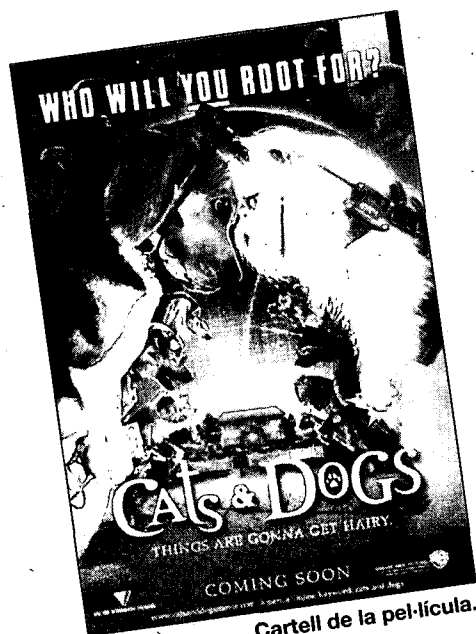
Entre Griffin i Steven Soderbergh han aconseguit qualificar un remake d'allò més original i autèntic —cosa que és un elogi per a un remake— del clàssic *La cuadrilla de los once* (1959), protagonitzada aleshores per Frank Sinatra i Dean Martin, entre d'altres. *Ocean's eleven* podria haver tingut una narració més clàssica, tal com en un principi preveia Soderbergh, però el director no ha deixat escapar l'oportunitat d'omplir el film de ritme i de posades en escena originals, paral·leles a les sorpreses que presenta el guió. Tot i les diferències de tot amb les seves dues obres anteriors (*Traffic* i *Erin Brockovich*), l'oscaritzat Soderbergh continua usant aquells moviments de càmera tan llibertins, amb una il·luminació de caire naturalista i una música que acompanya la planificació amb encert, a més de les cortinetes que recorden una altra gran obra de «murrís i lladres bons»: *The sting*. Els actors, des dels protagonistes fins als secundaris, fan vibrar els seus personatges, tan ben cuidats pel guió. Una pel·lícula per a gaudi de cinèfils i entreteniment per a tothom.

Estrena en vídeo

Como perros y gatos **

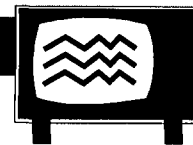
Director: Lawrence Guterman.
Guió: John Requa i Glenn Ficarra.
Intèrprets: Jeff Goldblum, Elizabeth Perkins.
Comèdia. EUA, color, 2001. 93 minuts.
Públic: Tots els públics.

La casa i el jardí del doctor Brody són el principal camp de batalla d'una guerra que es planeja sagnant: els gats, encapçalats pel cruel Mr. Tinkles, volen exterminar els gossos per, posteriorment, sotmetre els homes. Els cans hauran, aleshores, de desplegar tota la seva infraestructura i implantar un mecanisme sofisticat de defensa que contraresti l'ofensiva felina. La pel·lícula dona un altre gir a la troballa de la imatge manipulada per ordinador combinada amb l'ús de ninots. *Como perros y gatos* parodia amb hàbil sentit de l'humor els films d'agents secrets a l'estil de *Missió impossible*. De vegades les marionetes es noten excessivament, però en general aquesta dinàmica comèdia d'aventures resulta força convincent, especialment per als infants.

Cartell de la pel·lícula.

El món de la televisió

► Barri — Divendres — 21.30 h — TV3

Aquesta sèrie vol reflectir les relacions humanes i socials que s'estableixen en un barri d'una població de l'àrea metropolitana de Barcelona, així com les situacions reals de la vida quotidiana dels veïns. La nova docuserie, que produeix l'equip de Nous Formats de TV3,

ve avalada per produccions d'èxit emeses anteriorment (*Veterinaris*, *Jutjats*, *Explica'ns la teva vida...*). Un espai per a adults que gaudeix de qualitat tècnica, però que no té agilitat. Agradarà als seguidors d'aquesta mena de docuseries.

► Javier ya no vive solo — Diumenge — 21.30 h — Tele 5

Emilio Aragón protagonitza aquesta sèrie que implica el retorn de l'actor a la petita pantalla, després de l'èxit obtingut amb *Médico de familia*. Juntament amb ell, actors molt coneguts pel públic i avalats per la seva gran experiència professional comparteixen repartiment: Cristina Marcos, Fernando Guillén Cuervo, Emilio Gutiérrez Caba, Nuria Roca, Ana Rayo i Juanjo Cucalón.

La vida de Javier ha fet un gir radical. El seu germà Pepe és empresonat per frau i encarrega al seu germà que s'ocupi de les seves dues filles adolescents. D'altra banda, a Manu el deixa la seva xicota a pocs dies del casament. Desorientat per la decisió i obsessionat amb la idea de recuperar el seu amor, es trasllada a casa de Javier, el seu millor amic. Javier és una persona amb un gran fons humà, gran entrega als altres i per a qui els diners no són importants. En els primers capítols es pot apreciar que el fons d'aquesta sèrie està cuidat, encara que s'hi introdueixen temes com el de la virginitat tractats sense encert. Caldrà veure com evoluciona. Per a adults.

Una escena de la sèrie.

► Un paso adelante — Dimarts — 22.00 h — Antena 3

Un paso adelante pretén explicar les aspiracions, frustracions i conflictes d'uns joves dedicats en cos i ànima a preparar-se en una escola d'arts escèniques amb l'únic objectiu de triomfar com a artistes. Tot i el gran repartiment amb què compta la sèrie, ha resultat ser tot un frau sense arribar a cobrir les expectatives que ens havien forjat amb les campanyes

de màrqueting. No s'acosta gens ni mica a la mítica *Fama*, en la qual pretén fixar les bases. Frivolitat, amistat mal entesa, interpretació mediocre, baixa qualitat tècnica... Està clar que aquesta sèrie continuarà batallant, però no li augurem gaire futur. Confiam que l'audiència sàpiga respondre quan els programadors la tracten de conformista i poc intel·ligent.

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.55 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia).
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta* (magazín de serveis).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció als discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'heu* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Club de golf* (deportes).
 10.00-11.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 11.00-12.00 *Radiofórmula*
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Afinado con Brasil* (música brasilera).
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa't hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-11.00 *Rutes per Catalunya* (excursions).
 11.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
 14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
 18.30, 18.45 *Informatiu vespre*
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El què més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Saño*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Eduard Fontrodona, enginyer industrial, president de Mans Unides Campaña Contra la Fam del Maresme Nord; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

Diumenge 3

08.45 *Tiempo de crear* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 09.30 *Pueblo de Dios*
 «El rostro humano de la salud.»
 Els religiosos Camils fa més de 400 anys que treballen amb els malalts. La residència assistida que dirigeixen a Tres Cantos, al nord de Madrid, és un model d'atenció integral a la persona on es té cura dels aspectes psicològics, físics, socials i espirituals.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «La Iglesia ante el terrorismo.»
 El 9 de febrer passat es va presentar a la seu de l'Associació de la Premsa de Madrid el llibre *La Iglesia frente al terrorismo d'ETA*, que presenta una gran selecció de textos de naturalesa eclesial.
 10.30 *Santa Misa*
 Amb la participació del cor Aveus de Solsona (Solsonès), sota la direcció de Conxita Gaspà.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 4

17.15 *Pueblo de Dios*
 «Etiopía: vidas de milagro.»

Diumenge 3

09.00 *Signes dels Temps*
 «Mines: mort i destrucció.»
 Milions de mines estan repartides per països dels cinc continents. Són armes que, un cop acabades les guerres, continuen causant la mort i la destrucció entre la població civil. Diverses organitzacions humanitàries treballen per desactivar i destruir les mines que han quedat abandonades. Entrevista a Eva Quintana, responsable de campanyes d'Intermón-Oxfam. Reportatge sobre les tasques de desminat a Angola, on hi ha 10 milions de mines, una per a cada habitant del país.
 Altres temes:
 —Reportatge sobre la Jornada de Pregària per la Pau celebrada a la ciutat italiana d'Assís.
 —Reportatge sobre el lliurament dels Premis Sant Fèlix del bisbat de Girona.
 —Entrevista a la monja de Sant Benet, Maria Regina Goberna, sobre la nova col·lecció de vídeos «El teu nom és...»
 —Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
 —Comentari de l'Evangeli de diumenge.
 (Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al

dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 1

20.30 *Creure avui*
 «Tema d'avui», reportatge sobre temes d'interès per als cristians i cristianes d'avui, coordinat per Elisa Mataró; Comentari de llibres i pel·lícules, coordinat per Teresa Bruguera; «Agenda», l'agenda d'activitats a càrrec de l'equip d'*El Full de Mataró*; «Temps de reflexió», comentari de l'Evangeli de diumenge.
 Presentat per Steffi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos organitza una trobada de reflexió-meditació-pregària els dies **9 i 10 de febrer**. Per a més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut organitza a Guadix (Granada) del **15 al 17 de febrer** un curs sobre *Desarrollo de la agudeza empática* (amb col·laboració amb el Centro de Estudios Teológicos Pastorales de San Torcuato). En les mateixes dates organitza a Salamanca un curs sobre *Relación de ayuda, acción social y marginación* (amb col·laboració amb Pastoral de la Salut i Càritas de Salamanca). Més informació: tel. 918 060 698, fax 918 040 033, a/e: cehs-formacion@humanizar.es

Barcelona

• **PASTORAL OBRERA.**— Els dies **2 i 3 de febrer** tindran lloc les XIV Jornades d'Estudi de la Pastoral Obrera de Catalunya i Balears amb el tema *El conflicte social en el món obrer, avui*. Inscripcions: tel. 934 121 551 (de 9.00 a 14.00 i de 16.00 a 19.00).

S. I. CATEDRAL BASÍLICA BARCELONA

• **MISSA DE LA FAMÍLIA.**— El **3 de febrer**, a les 12.00, missa de la Família a la catedral, presidida pel cardenal Ricard M. Carles. Un grup d'immigrants casats civilment es casaran per l'Església.

• **DIA DE LA VIDA CONSAGRADA.**— Amb motiu d'aquesta jornada se celebrarà el **3 de febrer**, a les 19.00, una eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles. Organitzen: Delegació episcopal per a la Vida Consagrada i la Unió de Religiosos de Catalunya.

• **SANTUARI DE SANT JOSEP DE LA MUNTANYA.**— El **3 de febrer** comencen els set diumenges de preparació per a la festivitat de Sant Josep. Eucaristies a les 11.00, 12.00, 13.00 i 19.30. Abans de cada eucaristia es resaran els dolors i goigs. A les 17.45, exposició del Santíssim; a les 18.15, vespres, exercici solemne dels set diumenges i reflexió pel rector del Seminari, Mn. Prieto. Av. Sant Josep de la Muntanya, 25 - Barcelona, tel. 932 840 500.

• **PASTORAL DEL SORD.**— Celebració de l'aniversari de la mort del venerable P. Jaume Clotet, el **3 de febrer** a la parròquia del Cor de Maria (c/P. Antoni M. Claret, 45) on és enterrat. A les 11.45, missa interpretada amb llengua de signes per als sords. A les 13.00, acte d'homenatge al monument de Fra Ponce de León (passeig Sant Joan - Trav. de Gràcia); per a parees de nens, sessió de treball sobre *Respectar-se i donar-se*, per Javier Reguant (FERT). Serà el **9 de febrer**, de 10.30 a 13.00, a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68, entrada pel jardí del carrer Sant Marc). Interpretada amb llengua de signes per als sords.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran el **4 de febrer**, a les 17.00, sobre *Teologia del Pare Nostre: Déu és proper (Pare, Nom i Regne)*, a càrrec d'Antoni Bentué (teòleg laic, professor de la Universitat Catòlica de Santiago de Xile). A les 18.30, eucaristia. Els dies **14 i 21 de febrer**, seminari de Bioètica sobre *El genoma humà*, a càrrec de Francesc Abel i Núria Terribas. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 090 575, a/e: associaciocic@terra.es

• **PALAU DE LA MÚSICA CATALANA.**— En aquesta temporada presenta el **4 i 11 de febrer**, a les 10.00 i a les 11.30, «Tocs de cobla»; el **5**, a les 10.00 i a les 12.00, «El Cistell d'aire va»; el **6**, a les 21.00, concert de la London Symphony Orchestra. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 932 957 200, fax 932 957 210, Internet: www.palaumusica.org

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **4 de febrer**, a les 19.30, presentació

del darrer llibre de la col·lecció Cristianisme i Cultura, coeditada per la Fundació Joan Maragall i l'Editorial Cruïlla: *El llenguatge cristià en la cultura de masses*, d'Albert Sáez, a càrrec de Llorenç Gomis; d'altra banda, organitza el curs *Clàssiques del cristianisme* els dies **13** (Hildegarda de Bingen), **14** (Clara d'Assís), **20** (Àngela de Foligno), **21** (Caterina de Siena), **27** (Elisabet de Villena) **i 28** (Teresa d'Àvila) **de febrer**, **i 6** (Lluïsa de Marillac), **7** (Teresa de Lisieux), **13** (Edith Stein) **i 14** (Simone Weil) **de març**, de 19.00 a 21.00. Coordina: Pere Lluís Font. Més informació: tel. 934 880 888.

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LA BONANOVA.**— Conferència del Dr. Antoni Bentué (teòleg laic, professor de la Universitat Catòlica de Santiago de Xile) el **5 de febrer**, a les 21.30, sobre *És Creador omnipotent de tot el que existeix*. Parròquia dels Sants Gervasi i Protasi i Mare de Déu de la Bonanova, pl. Bonanova, 12 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— Els dies **6, 7 i 8 de febrer**, tridu de preparació amb motiu de la festa patronal. Missa amb homilia i ofrena floral, a les 20.00. C/ Sant Bru, 87 - Badalona, tel. 933 891 541.

• **PARRÒQUIA DE SANT OLEGUER.**— Els dies **6 i 13 de febrer**, a les 20.45, conferències d'Antoni Bentué (teòleg laic, professor de la Universitat Catòlica de Santiago de Xile), sobre *Gràcia i Regne de Déu*. C/ Nàpols, 133-137 - Barcelona, tel. 932 313 604.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— El **7 de febrer**, a les 18.30, Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL) parlarà sobre *Teories sobre un origen*

extraterrestre de la vida. C/ Diputació, 231, tel. 934 541 600.

• **XVIRETROBAMENT ECUMÈNIC DE SANT CUGAT DEL VALLÈS.**— Serà el **9 de febrer**, de 10.00 a 17.45, sobre *La globalització de la solidaritat: resposta de les Esglésies*. Presentarà el tema Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau. Inscripcions: tel. 932 174 174 i 932 043 458.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL FAR.**— El **9 de febrer**, a les 12.00, Màxim Muñoz, claretà, reflexionarà sobre *Aspectes radicals de la figura de Crist*, a la Fundació Pere Tarrés, c/ Carolines, 10 - Barcelona.

• **ESPAI VOCACIONAL.**— El delegat diocesà de Pastoral Vocacional i rector del Seminari Conciliar, Mn. Francesc Prieto, organitza unes trobades per a persones amb inquietud vocacional. És l'anomenat Espai Vocacional. La propera trobada serà el **9 de febrer**, d'11.00 a 13.30. Informació i inscripcions: c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— Celebrarà els dies **9, 10 i 11 de febrer** un solemne tridu a la catedral per commemorar les aparicions de la Mare de Déu a santa Bernadeta a la cova de Lourdes. Els dies **9 i 10** començarà a les 18.30 amb el rosari, a l'altar de la Mare de Déu de Lourdes al claustre. A les 19.00, eucaristia a l'altar major. L'**11**, missa a les 9.30 i a les 11.00 a l'altar del claustre. A les 18.30, rosari a l'església i missa solemne a l'altar major. En acabar es farà la tradicional processó amb torxes pel temple i el claustre.

• **PARRÒQUIA DE SANTA EULÀLIA DE VILAPICINA.**— Amb motiu del dia patronal de la parròquia el **10 de febrer**, a les 12.00, hi haurà sardanes a la plaça Virrei Amat, a càrrec de la cobla Laietana de Mataró.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.**— El **10 de febrer**, a les 17.00, recés mensual a les Missioneres Eucarístiques de Natzeret, Mare de Déu de la Salut, 26, baixos - Barcelona.

• **TROBADA DE PREVERES I DIQUES.**— Serà el **11 de febrer**, a les 11.00, promoguda per la Unió Apostòlica del

LA PEDAGOGIA DE LA MARE DE MENCIO

昔 孟 母 擇 鄰 處
子 不 學 斷 機 杼

A l'antigor, la mare de Mencio canviava de casa per elegir els seus veïns. Com que el seu fill no volia estudiar, va tallar el fil del seu teler.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Dissabte 9 i diumenge
10 de febrer al casal de
Pau d'Arbúcies
(Catalunya)

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

VOLUNTARIS DE LA PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

12. «No és pas per vosaltres que ho faig, casa d'Israel, sinó en atenció al meu sant Nom» (Ez 36,22).

Encara que no ho mereixem, demanem a Déu que per atenció al seu sant Nom, es digni enviar homes i dones compromesos i testimonis de l'Amor.

□ Nom, que és Amor, us demanem. Reconeixem que no ens ho deveu pas, que no en som dignes, però és per causa del vostre nom que ens doneu pastors segons el vostre Cor.

Número de contacte 972 570 439 (Banyoles)

Des del carrer

Felip Vendrell, de 59 anys, és pagès i ceramista. Viu i treballa a Riner (Solsonès). S'ha donat a conèixer com a escriptor amb autèntics «best-sellers» sobre el món rural: «Històries de l'amor pagès» i «Històries del mas pagès». Ha recuperat per al gran públic un món i una època que semblaven ja oblidats. I la passió per aquests costums antics continua enganxada a la ploma de Filip Vendrell, que per al proper Sant Jordi té previst publicar un recull dels costums i les creences que hi havia durant l'any en una casa de pagès, «Històries del calendari pagès». Mentrestant, ha elaborat amb el seu estil una versió del popular calendari del pagès.

Felip Vendrell recupera la memòria popular del món rural

«Era molt freqüent tenir el santoral a totes les cases»

—Per què ha fet aquesta particular versió del calendari del pagès?

—Bé, l'almanac del cordill, que és com s'anomena aquest calendari, recull la vella tradició catalana de fer un diari on es posaven sants, llunes, consells per al camp, refranys, cites i dades culturals, juntament amb un espai per fer anotacions diàries. És un petit homenatge a una senzilla publicació que em recorda els meus temps d'infantesa, aquest calendari que a casa meua, i a gairebé totes les cases de pagès, teníem penjat amb un cordill, a la vora de la llar de foc. No podem oblidar que en el passat era l'únic mitjà per on arribava un xic de cultura a les masies de pagès. El que he fet jo és enriquir-lo, recopilant receptes de cuina, jocs d'abans per als més petits i consells ecològics. Només m'ha quedat pendent parlar més àmpliament dels sants i de la seva devoció.

—Per què el seu interès pels sants?

—És un fet tradicional. Abans als sants se'ls atribuïa tota una sèrie de virtuts. A cada sant se li podien demanar uns favors específics que només concedia aquell sant. I això és el que no ha pogut sortir enguany al meu calendari perquè era massa llarg, però que sortirà l'any vinent.

—Quins sants ha estudiat més?

—Doncs aquests que no són tan corrents, com sant Josep Geperut, per exemple, que diuen que era el primer pastor a qui l'àngel va anunciar el naixement del Nen Jesús. Aquesta mena de curiositats són aquestes coses populars que vés a saber fins a quin punt eren certes, però que la gent hi creia força i hi tenia fe.

—El calendari del pagès devia ser com un llibre de catequesi, oi?

—Sí, era molt freqüent tenir el santoral a totes les cases. Cada sant tenia la seva advocació, i concedia uns favors diferents mitjançant unes oracions o

novenes especials i concretes. També es donava una certa coacció als sants. Per exemple, es prometia un ciri a un sant, i si no es concedia el favor, se li apagava. Sobretot a les cases de pagès que tenien les petites capelles, aquests sants sovint estaven «coaccionats» pels amos de la casa. Les mestresses, segons si rebien o no un favor, li posaven els millors vestits o no a la Mare de Déu.

—Això es devia fer una mica d'esquena a l'Església?

—Certament, no crec que el rector o el mossèn veiés amb bons ulls aquestes aptituds, i suposo que dins de l'Església no es permetia això, però és un fet que a les cases de pagès totes les que tenen la seva capella estaven plenes de promences, per tal o tal altre favor: exvots, ciris, roba, etc. I aquesta és la prova que demanaven favors als sants, i aquests eren concedits.

Ramon Estany

Evocant mossèn Cinto

Aquest 2002 fa cent anys de la mort de mossèn Cinto Verdager. Un dels grans poetes de la Renaixença, que va saber restaurar la dignitat de la llengua catalana. Cristià i home d'Església també. Els seus escrits, com cal esperar, estan amaratats de religiositat —*Lo somni de sant Joan, Natxaret, Betlem, La fugida a Egipte, Sant Francesc, Santa Eulària, Roser de tot l'any*— d'amor a la terra —*Canigó, Pàtria*— o de totes dues alhora —*Montserrat*.

L'època de mossèn Cinto va veure actuar altres homes com ell, religiosos que vetllaven, al mateix temps, per la cultura del país: Josep Torras i Bages o mossèn Antoni Maria Alcover en són dos exemples claríssims. Per a tots ells l'estructuració d'una societat, en aquest cas la catalana, es basava en la cultura. Però per sobre de tot el progrés d'un país no es podia deslligar de cap de les maneres del fet religiós que l'havia afaïçonat durant tants segles, en el nostre cas el cristianisme. Així, doncs, si un país sense poetes no és un país de debò, un poble sense religió no és un poble. Per aquesta raó, la persona i el pensament de mossèn Cinto gaudeixen encara avui d'una gran actualitat.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

D'un consell pastoral

A cabo de participar en un consell pastoral arxiprestal que ha tingut moments difícils, però positius. Positius, precisament, a causa de la dificultat. No sempre és bo que aquestes reunions vagin desgranant tranquil·lament l'ordre del dia sense sorpreses...

La sorpresa, aquesta vegada, ha vingut d'un conseller jove a qui s'havia confiat una petita ponència sobre la projecció de les nostres comunitats cap a l'exterior. El ponent s'ha mostrat convençut que en el seu arxiprestat aquesta projecció no funciona i, en lloc d'exposar-ho de manera conceptual i pausada, ho ha fet amb sentiment i amb vehemència. Ens ha vingut a dir, amb expressions gràfiques, que és un desastre que les parròquies vagin cada una pel seu compte, que les iniciatives del consell topin amb els criteris personals de cada responsable, que hi ha massa personalismes i massa poca acció de conjunt... Tampoc no s'ha escapat de la seva denúncia la manca de comunicació amb les congregacions religioses i amb les seves obres educatives i socials.

Com a rerefons de tota aquesta situació, ha assenyalat un clima de desconfiança i d'excessiva crítica dels uns envers els altres —laics, religioses, religiosos, pastors— i, fins i tot, de manca d'autoestima eclesial. Creu, per exemple, que la figura del Papa és més ben valorada en altres indrets que entre nosaltres. I preguntava: com podem projectar-nos enfora, com serem capaços d'evangelitzar, des d'aquesta situació?

Com és fàcil d'imaginar, un xàfec d'aquestes proporcions no era fàcil de canalitzar. Diverses intervencions han puntualitzat alguns aspectes i han fet notar certes exageracions. Hem sentit allò tan freqüent en aquestes ocasions, que una cosa és parlar amb el cor i una altra parlar amb el cap... Però hem estat d'acord que ens calia acollir l'impacte d'aquella interpel·lació sincera i no maquillada, i, a banda d'extreure'n línies d'acció concreta, entendre-la com a crida a la conversió.

Ens hi ha ajudat la referència del jove ponent a allò de la *Novo millennio ineunte*: «Fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió.» I aquesta altra: «Espiritualitat de la comunió és també capacitat de veure primordialment allò que hi ha de positiu en l'altre, per acollir-lo i valorar-lo com a regal de Déu.»

De vegades es parla de la comunió com d'un esforç unilateral que correspon de fer només als fidels. És preciós, en canvi, el que diu el Papa del consell pastoral: «Escolta recíproca i eficaç entre pastors i fidels», «units a priori en tot allò que és essencial», i mirant de convergir «en el que és opinable, vers opcions ponderades i compartides».

Jo he tingut la impressió que es complien en aquell consell pastoral les paraules de sant Benet: «Déu inspira sovint al més jove allò que és millor.» I les de sant Paulí de Nola: «Estiguem pendents dels llavis dels fidels, perquè en cada fidel bufa l'Esperit de Déu.» Dos textos també citats en la mateixa carta apostòlica.

Ara mateix

Rauxa